

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 78

Dijous, 14 de febrer de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 49, segona i darrera reunió, i 50

Í N D E X

Sessió núm. 49.2

Interpellació

al Consell Executiu sobre la seguretat viària (tram. 300-00593/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de salut pública (tram. 300-00043/06) (p. 8)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política social a Catalunya, especialment pel que fa a l'atenció a les persones amb discapacitats (tram. 300-00189/06) (p. 12)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la responsabilitat davant els esdeveniments que afecten la seguretat i i la salut de les persones (tram. 302-00176/06) (p. 18)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'autosuficiència ramadera (tram. 302-00177/06) (p. 25)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector porcí (tram. 302-00179/06) (p. 27)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanitat ramadera i, en especial, al rebrot de la pesta porcina clàssica que s'ha produït darrerament a Catalunya (tram. 302-00183/06) (p. 28)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ramadera (tram. 302-00185/06) (p. 30)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 302-00178/06) (p. 33)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa al mapa universitari català (tram. 302-00180/06) (p. 38)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el programa d'actuacions respecte a les rieres
(tram. 302-00181/06) (p. 42)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prostitució (tram. 302-00182/06) (p. 46)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa
al personal dels centres concertats de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública (XHUP)
(tram. 302-00184/06) (p. 51)

Sessió núm. 50

Procediment

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 18/2001, de 12 de desembre,
general d'estabilitat pressupostària, i contra la Llei orgànica 5/2001, de 13 de desembre, complementària
a la Llei general pressupostària (tram. 212-00006/06) (p. 56)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 49.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

El banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat viària (tram. 300-00593/06)

La següent interpellació, la formula el Grup Popular –la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat l'adreça a l'honorable conseller senyor Felip Puig–, sobre seguretat viària, que suposo que aquest dematí l'han poguda constatar, aquesta seguretat.

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan hi ha un accident en qualsevol carretera on moren cinc persones, no es pot parlar d'anècdota, sinó de tragèdia. Una tragèdia és el que va succeir el passat dia 27 de gener a l'Eix Transversal, a l'alçada d'Espinelves: cinc joves d'entre setze i vint-i-cinc anys van viure l'horror d'un accident abans de perdre la vida. A mi em quedarà sempre el dubte de si hem fet bé les coses i de si aquest, com d'altres accidents, es podia evitar des de les instàncies polítiques i des del Govern, en aquest cas, del seu Govern, senyor conseller.

L'Eix Transversal va completar-se l'any 1997 fruit del desig lloable, llavors, del president Pujol de comunicar Lleida i Girona per l'interior, de dotar Catalunya, que patia el despoblament, d'una eina per desenvolupar-se. Aquesta prioritat ja va ser establerta pel mateix president en les eleccions de 1980.

Lloable la intencionalitat –ho he dit– pel que suposava aplicar en la Catalunya de l'interior el principi que un país progressa econòmicament en tant que gaudeix d'unes vies de comunicació ràpides. Davant de la saturació que podria tenir l'entorn de Barcelona, que ja gaudia en aquell moment d'una xarxa interessant d'autopistes, es feia, doncs, necessari obrir noves possibilitats per empreses que volien instal·lar-se a Catalunya però que no tenien la garantia d'un transport ràpid entre poblacions de l'interior i dels grans mercats o les vies de transport que d'altres comunitats i, fins i tot, Europa.

Bé. Aquesta obra, la més important després de la prolongació de l'autopista A-18 fins a Manresa o l'autovia fins a Vic o la mateixa Pau Casals, havia de ser una eina imprescindible per complir el desig de reequilibri territorial expressat al llarg de la seva tasca política pel

mateix president de la Generalitat. I es va projectar amb tota la il·lusió que complís el seu objectiu d'unir Lleida i Girona, i que poblacions de l'interior poguessin enllaçar ràpidament amb aquesta xarxa d'autopistes i autovies de Catalunya.

Però, malgrat les bones intencions, malgrat, fins i tot, la il·lusió, malgrat tot això, es va projectar sense contemplar totes les característiques que s'ha de demanar a una via de circulació que pretengui ser –en paraules del mateix president Pujol– «la columna vertebral del desenvolupament d'aquestes zones deprimides de la Catalunya de l'interior», per tant, una via ràpida, i, per tant, una via d'alta capacitat dins d'una orografia complexa; però, no es van contemplar els paràmetres, tots els paràmetres de seguretat, de qualitat, de temps, d'estalvi energètic, de minoració de contaminació i, fins i tot, del transport de mercaderies perilloses. Perquè una via d'aquest tipus, amb aquestes pretensions, no es pot deixar sota mínims, per l'única raó que no arriba al mínim de circulació, uns quinze mil vehicles imprescindibles per ser una via o una autopista.

Hi ha altres circumstàncies que condicionen definitivament com ha de ser aquesta via, i l'Eix Transversal les té totes: comunica comarques que estan tenint un creixement econòmic important, basat en el turisme cultural o d'aventura; afegint a aquesta indústria les tradicionals, especialment les agropecuàries, i que, a més, ofereixen sòl industrial a preus molt competitiu gràcies a les possibilitats de comunicació ràpida amb les tradicionals vies de sortida de què gaudíem.

Mirin per on, allà on vostès van preveure l'any 1980..., se'ns ha tornat en contra, perquè el creixement econòmic de les zones fa que les necessitats de serveis s'incrementin a un ritme més ràpid que el mateix creixement. I la comunicació és vital, tant que abans de projectar l'Eix Transversal, un govern que diu que governa hauria d'haver previst el que pot passar d'aquí a vint-i-cinc anys, i no només per al demà. Les infraestructures s'han de construir amb aquesta mentalitat. Exemples de fracassos d'aquest tipus en tenim uns quants a Catalunya: les rondes de Barcelona són, possiblement, el més flagrant; però hi ha l'actual C-58, petita, malgrat l'ampliació d'un carril per pal·liar els embussos dels matins, o d'altres autopistes que han patit greus mancances de qualitat en paràmetres europeus, com és la de Terrassa - Manresa. A aquesta mancança, que s'anirà produint a mesura que es vagin instal·lant indústries a les poblacions que travessa l'Eix, malgrat ho dic, hi ha el tema de la seguretat, lligat a les característiques del mateix Projecte. Ja són molts, i greus, els accidents d'aquesta via: setanta-cinc morts en quatre anys són un grapat.

Vostès van encarregar un estudi valorat en 10 milions de pessetes per demostrar que l'Eix Transversal és més segur que cap altra via ràpida de Catalunya. I quasi van aconseguir convèncer-nos. Però, el seu mateix estudi demostra que l'Eix presenta un índex de mortalitat per accident del 31,1% davant dels entre els 16% i el 22% d'altres vies. Un de cada tres accidents que passen a l'Eix és mortal. Vol dir que hi ha més accidents de xocs frontals degut, essencialment, a la mancança de tenir dues vies per sentit.

Davant d'aquesta sinistralitat, aquí podem recordar com el passat mes de juliol un camió va envestir nou cotxes i va produir la mort de cinc persones, o l'accident del mes d'abril, en què hi van morir tres joves, també, en un xoc frontal. Fins i tot, un diari com *La Vanguardia*, de gran influència en la societat catalana, va editorialitzar, llavors: «Presentada como la gran obra pública para potenciar las comunicaciones de la Catalunya central, l'Eix Transversal ha ido revelando sus insuficiencias y defectos a medida que aumentaba el volumen de tráfico. Constatada su potencial peligrosidad, parece evidente que sólo una compleja y costosa operación de desdoblamiento podría mejorar sensiblemente las condiciones del tráfico.»

Davant tot això, que s'ha convertit en dades inqüestionables, davant tot això, vull dir, alguna, fins i tot, força política va proposar prohibir les circulacions de camions per l'Eix. Aquest, concretament, el PSC - Ciutadans pel Canvi, va presentar un estudi que venia a dir que cada dia passen per l'Eix 1.200 camions, que utilitzen aquesta via per estalviar-se el preu del peatge França - Lleida, i que continuen cap a altres comunitats autònomes. I que això incrementa la intensitat del trànsit fins a 17.000 vehicles diaris per l'Eix. La Generalitat afirma que aquesta intensitat diària va ser durant l'any 2000, de 8.000 vehicles diaris, encara que el tram Manresa - Vic passa dels 10.000.

Hem de ser seriosos en les nostres propostes i consideracions. Una via ràpida entre ciutats o comarques facilita molt la instal·lació d'indústries al seu voltant, és el Nil, és el mannà, i això crea la necessitat de transport de mercaderies i la seva funció com a via ràpida i segura és precisament aquesta: la de ser segura i ràpida. El reequilibri del territori passa per dotar de bones vies de comunicació les zones que es denominen deprimides.

Per tant, senyors del Govern, compleixin els mandats parlamentaris. Tenen fins a mitjan maig per presentar davant aquesta cambra un estudi per desdoblar l'Eix Transversal. Cal que s'afanyin. Presenti'n un projecte que tingui un mínim de previsió del creixement demogràfic i industrial per als propers vint-i-cinc anys. Si s'ha de finançar amb diners d'Europa o de l'Estat, no ho dubtin. Prengui'n les mesures legals adients per aconseguir-ho el més aviat possible. El ciutadà vol una via en condicions de rapidesa i de seguretat, independentment de qui paga l'obra. Governar és donar resposta a les necessitats i a les qüestions que plantegen els ciutadans, i setanta-cinc morts en quatre anys no és la resposta adequada per als usuaris de l'Eix Transversal.

És cada vegada més imprescindible agafar el toro per les banyes, en aquest cas, i estudiar amb el rigor necessari el desdoblament de l'Eix Transversal. I, si cal, estudiar la seva influència en d'altres eixos viaris de Catalunya. Cada dia que es perd és un dia més de perill d'accidents pel seu deficient traçat. I, fins llavors, ens quedarà el dubte de si es podia haver evitat, senyor conseller. Què pensa fer, de manera urgent, per millorar-ne la seguretat, el mateix Govern de la Generalitat?

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, senyores diputades, començaré pel final de la seva intervenció, senyora Montserrat, i deixaré per al final –o, en tot cas, pel torn de rèplica– alguna de les consideracions que vostè ha fet, que crec que no s'ajusten a la realitat, i que –ho crec, també– estan contextualitzades en una magnificació i, en tot cas, en una important focalització sobre l'Eix Transversal d'un debat que –ho crec– cal que ajustem a la seva objectivitat.

Totes i cadascuna de les morts que es produeixen a les carreteres de Catalunya són una tragèdia davant de la qual els governs, les administracions, hem de fer tots els esforços possibles per intentar evitar-les i prevenir-les. Mai es farà prou per part de cap govern per intentar evitar, a través d'actuacions d'inversió, però també a través de campanyes de sensibilització, la disminució dels accidents de trànsit que es produeixen a les nostres carreteres i que minen moltes vides de les nostres famílies.

Dit sigui això, la veritat és que –i després ho demostraré amb les estadístiques reals de les quals disposem– no hem de focalitzar sobre una determinada infraestructura una visió excessivament morbosa. L'Eix Transversal és una magnífica carretera, tant per les seves condicions de disseny com per la seva funcionalitat, com pel seu caràcter d'instrument fonamental per al reequilibri territorial del nostre país. Ha significat –ho és i ho continuarà sent en el futur– una infraestructura que comunica les comarques centrals de Catalunya i que facilita, a més, també, el trànsit no només d'agitació de les mateixes comarques, sinó també el trànsit de pas.

Amb relació a les recents peticions efectuades i emanades per aquest mateix Parlament, però també en part per la mateixa societat, el Govern ha explicat què és el que tenia previst –ho tenia previst– de fer, ja, des d'un punt de vista d'inversions a l'Eix Transversal, i també hem anunciat una sèrie de mesures que creiem que ens poden ajudar, a tots plegats, a millorar les condicions de senyalització i a millorar les percepcions de les condicions de seguretat d'aquesta via.

Per tant, en primer lloc, m'estendré en els dos programes que hem ja explicat i que presentaré adequadament –evidentment, molt abans del mes de maig, i espero fer-ho en les properes setmanes en aquest Parlament, i els l'enviaré, als senyors i a les senyores diputats, aquesta informació– les dues actuacions i les dues intervencions previstes a l'Eix Transversal, a la C-25.

En primer lloc, es tracta d'una... (*Pausa.*) Disculpin..., no sóc jo, eh?, no és el meu el que s'acoblava...

El president

És la tècnica, senyor..., que de vegades falla.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

La primera intervenció és una actuació de desdoblament d'alguns trams de l'Eix Transversal que vull recordar que ja estaven previstos, i alguns dels quals hem programat amb caràcter més prioritari dins dels propers vuit anys. I dic que ja els teníem previstos perquè la primera de les actuacions, que ja està en aquests moments en marxa, està pendent de ser adjudicada –i, per tant, ja va ser objecte de licitació fa uns quants mesos i, òbviament, objecte de redacció i de valoració, els estudis previs i els estudis informatius–, que és el tram entre Cervera i les Oluges, que ens ha de permetre l'enllaç definitiu de l'Eix Transversal amb la nacional II. Aquest tram, d'aproximadament quatre, cinc quilòmetres, serà ja desdoblament amb secció d'autovia i, per tant, és una de les actuacions que, juntament amb determinats trams que sumen al voltant de cinc quilòmetres, al voltant de la circumvallació de Manresa i la circumvallació de Vic, ja tenen –i ja la tindran– aquesta secció desdoblada.

En segon lloc, estem ja en aquests moments treballant amb els estudis i amb els projectes constructius per tal, també, que al llarg d'aquest any surtin a licitació les obres de dos trams més de l'Eix Transversal, en aquest cas, completant la circumvallació de Manresa entre Manresa fins a l'enllaç amb l'Eix del Llobregat, així com, també, la circumvallació de Vic fins a l'enllaç de Calldenes. Aquestes dues actuacions, que sumaran un total aproximat de sis, set quilòmetres més de desdoblament –ho repeteixo–, sortiran a licitació al llarg d'aquest any.

Els estudis que s'han endegat, també, ens situen en una segona fase de completar dos nous trams, en aquest cas, entre l'Eix del Llobregat –allà on acabarem aquesta primera fase de completar la circumvallació de Manresa– fins a Artés; així com, també, desdoblar l'altre extrem de l'Eix Transversal que, com he dit, avui ja ens estem plantejant en el tram a l'extrem de Cervera. Em refereixo a dotze quilòmetres més, entre la nacional II, en aquest cas, a Riudellots i Santa Coloma de Farners.

I, finalment, i atenent també les previsions que no les necessitats financeres, que són suficients per endegar totes aquestes obres, atenent les previsions de demanda esperada de trànsit per als propers vuit anys. Ens estem ja plantejant i s'estan fent ja els estudis pertinents per completar el desdoblament de tot el tram central de l'Eix Transversal, en aquest cas, entre Artés i l'enllaç amb la ronda de Vic.

En definitiva, en un horitzó dels propers vuit anys, disposaríem, doncs, dels dos extrems, de Cervera i de Santa Coloma de Farners, desdoblat, i tot el tram central entre Manresa i Vic i les seves circumvallacions, amb secció d'autovia i, per tant, absolutament desdoblat i amb totes les condicions que requereix aquest tipus de secció.

Aquesta és una previsió que ja està encaixant-se des d'un punt de vista pressupostari i financer, i que comportarà, al final d'aquests vuit anys, que el cinquanta per cent de l'Eix Transversal estarà desdoblament en la seva totalitat i, per tant, amb dos carrils de circulació per sentit de circulació, i el vint-i-cinc per cent més de l'Eix

Transversal disposarà, com ja disposa en aquests moments, d'un tercer carril, amb el que més del setanta-cinc per cent, més de tres quartes parts de l'Eix Transversal, tindran aquesta secció de quatre carrils o de tres carrils.

Paral·lelament, també despleguem i desplegarem –ja s'està efectuant i treballant– un programa de millora i de reforçament de la senyalització viària de l'Eix Transversal. Les mesures previstes en aquest programa, que s'està endegant en aquests moments entre els mesos de febrer i març en el tram entre Vic i Riudellots, la nacional II, a l'alçada de Girona, i que s'endegarà entre els mesos abril, maig i juny en la resta del tram, és a dir, a l'altra segona meitat, entre Vic i Cervera, comportarà una ressenyalització de la senyalització horitzontal de la carretera, amb diferents objectius. En primer lloc, s'incrementarà la distància mínima de visibilitat per facilitar els avançaments. En segon lloc, es recuperarà, amb la línia contínua central, la doble línia contínua i, a més, s'instal·larà o es pintarà aquesta línia amb ressaltos sonors que recordin acústicament també quan els vehicles envaeixen la calçada contrària. I també la senyalització de les línies laterals, al llarg de tot l'Eix Transversal, en un sentit i en l'altre, es repintaran també amb aquesta pintura i amb aquestes condicions de senyalització sonora i acústica, per millorar la percepció del conductor a l'hora de circular per l'Eix.

A tots els accessos de l'Eix Transversal, a totes les entrades, instal·larem senyals recordatoris de quina és la velocitat màxima a la qual es pot circular per l'Eix Transversal. I també, al llarg de l'Eix, instal·larem deu senyals lluminosos que recordin la velocitat màxima i que s'encenen, són aquests LED que s'encenen quan es detecta que el vehicle està sobrepassant la velocitat màxima autoritzada a la via.

I finalment, també, prendrem una sèrie de mesures, per exemple, d'increment de la seguretat pel que fa al cas de la prohibició dels avançaments a l'interior dels túnels dirigits als vehicles pesants. I acabo amb aquesta primera intervenció, senyora diputada, i recordo que aquesta és una molt bona carretera pel que fa a les seves condicions de traçat, recordo que a la velocitat màxima a què es pot circular per l'Eix Transversal és 100 quilòmetres per hora, i recordo que les condicions de traçat porten que avui, malgrat el nombre d'accidents i el nombre de víctimes, als quals em referiré després en el torn de contrarèplica, que s'han produït a l'Eix Transversal no existeix al llarg de tota la carretera cap identificació de punt negre que hagi catalitzat o que hagi concentrat un determinat nombre d'accidents, sinó que la mateixa distribució dels accidents que s'han produït a l'Eix Transversal porta a la conclusió que no es tracten accidents per qüestions materials ni de traçat de la carretera, sinó que són bàsicament tots atribuïbles, en un tant per cent molt elevat que detallaré després, a les condicions de conducció dels mateixos usuaris de l'Eix.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyora diputada.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per la seva resposta. Permeti'm que li digui dues o tres qüestions. Magnificació, i morbositat, i punts negres, jo no n'hi he fet referència. I sap per què? De magnificació, cap; de morbositat, cap. Als fets em remeto: setanta-cinc persones que han perdut la vida. Si setanta-cinc persones que han perdut la vida, per a vostè no són punts negres, expliqui'm què són els punts negres?

Vostè ha explicat als mitjans de comunicació –i ens ho ha comentat ara fa un moment– el que avui ens ha explicat aquí. Ens ha dit que ens ho diria al Parlament. Crec que el lloc més adequat davant d'aquests greus fets és el mateix Parlament de Catalunya. Vostè diu que mai es farà prou per cap govern. Sí, home, senyor conseller, vostès prioritzen. I quan prioritzen saben perquè prioritzen.

Vostè va prioritzar la Sitges - el Vendrell, que en aquests moments hi passen 14.109 vehicles d'intensitat mitjana. Al voltant de la Sitges - el Vendrell, per exemple, les altres alternatives assumeixen 13.866 vehicles.

L'Eix Transversal..., em vol dir vostè quina és la intensitat mitjana d'alternativa que té el mateix Eix Transversal en aquest moment? No creu vostè que davant de més de 10.000 vehicles diaris es necessita el desdoblament de tot l'Eix Transversal, si tenim en compte que tenim una Sitges - el Vendrell. Em sembla perfecte, Sitges - el Vendrell, però vostès prioritzen. Prioritzar és governar. Vostès no van prioritzar desdoblar l'Eix Transversal, perquè els vehicles de transport d'inflamables i mercaderies perilloses poden o no poden passar per l'Eix Transversal? Si poden passar per l'Eix Transversal, vol dir que tenen normes ADR. És que l'Eix Transversal està considerat una via amb normes per a l'ADR? Creu vostè que les rampes de frenada per a aquests vehicles són més que suficients?

Senyor conseller, jo voldria que veiés la meua intervenció no per magnificar ni per morbositat, sinó amb tota senzillesa de preveure que tot allò que no hem fet o no prioritzem fer de forma ràpida, tardarem molts anys a fer-ho. Un estudi formatiu, la... informació pública, realitzar projectes, licitar, adjudicar, expropiar, executar i la posada en servei, vostè sap que ens n'anem a uns vuit anys, sis anys o vuit anys?

Tot allò que no s'hagi començat en el seu moment, la veritat és que en patirem. Vostè només vol desdoblar unes sèries, uns petits trossos, però vostè, fins i tot, ha hagut, en fi..., ens ha comentat que l'Eix era incomplet. Recordi el tram de les Oluges. Vostè comenta que d'aquí uns anys estarà al cinquanta per cent només desdoblant l'Eix Transversal.

Senyor conseller, amb el trànsit que té en aquest moment, fins i tot amb el mateix desplegament socioeconòmic de totes aquestes comarques i de ciutats de Lleida i Girona, molt abans d'aquests vuit anys, que vostè ha dit que el 2008 estarien acabats uns trams, serà imprescindible desdoblar-lo tot.

Començarem ara, perquè sinó d'aquí a vuit anys no veurem totalment desdoblant l'Eix Transversal, i ens farà falta.

Vostè parlava de la senyalització, però, senyor conseller, vostè ja tenia una eina a les mans: els mitjans de comunicació, no vostè, sinó l'anterior conseller; vostè ens ha presentat aquest estudi al Parlament de Catalunya que, segons mitjans de comunicació va costar 10 milions de pessetes, però li haig de dir, amb tota la sinceritat del món, que les bandes rugoses laterals, les bandes rugoses centrals, millorar l'enllumenat de les entrades i les sortides... En fi, substituir les emparees de protecció que hi ha laterals, això ens ajudaria. I vostè sap que hi ha comunitats autònomes que ja les utilitzen d'un altre tipus, per tal que no produeixin la secció d'extremitats en cas d'accidents, per exemple, als motoristes. Tot això no hi és. Per tant, senyor conseller, jo crec que... i agraeixo la seva resposta, però no està completa.

Jo crec, senyor conseller, que li haig de dir que prioritzen, i amb aquesta prioritització en aquests moments no s'hi val només fer uns petits trams, que seran bons, evident, sinó que vostès han de prioritzar la senyalització i el desdoblament de tot l'Eix Transversal, al més aviat possible. Espero aquesta segona resposta amb la qual vostè m'ha dit que ho acabaria de completar.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, un tram de concentració d'accidents o un punt negre és aquell tram o aquella secció de carretera on el nombre d'accidents amb víctimes mortals o ferides, al llarg d'un període determinat, és significativament superior al nombre estadísticament esperat. I aquesta superabundància d'accidents permet sospitar que hi ha condicions del traçat que requereixen i ens obliguen a prendre determinacions, i que no és l'atzar ni l'estadística sinó les condicions de la carretera les que influeixen, precisament, en aquesta accidentabilitat. No es dona al llarg de cap punt de l'Eix Transversal aquesta consideració.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Tot i així, també li avanço o en tot cas recordo que des del Departament de Política Territorial, conjuntament amb el Departament d'Interior, amb la Fundació del RACC i amb la Universitat Autònoma de Barcelona, estem enllestit un estudi d'anàlisi, diagnòsi i millora de trams de concentració d'accidents al llarg de tota la xarxa de carreteres de Catalunya, que esperem tenir al llarg d'aquest any, després de l'estiu, i que per a cadascun d'aquests trams preveurà també la sèrie d'actuacions que, des d'un punt de vista d'inversió o de senyalització, caldrà prendre per als punts negres. L'Eix Transversal no té cap punt negre. I l'Eix Transversal no és en ell mateix un punt negre ni una carretera negra.

Vull recordar que quan vostè ens demana prioritzar, nosaltres estem, per descomptat, absolutament interessats a prioritzar. I si hi ha alguns factors, valors o indi-

cadors que ens puguin fer modificar la nostra prioritització, doncs, sempre estem oberts a escoltar i aprendre de nou. Però li haig de dir que a l'hora de prioritzar les inversions amb els recursos públics, ens hem de portar per paràmetres objectius i per paràmetres reals, no per sensibilitats excessives ni per manca d'objectivitat, no ens ho permetrien i no ens ho disculparien els nostres ciutadans.

Els desdoblaments de les carreteres es fan en funció dels trànsits, de les intensitats de circulació al llarg de les carreteres. I avui, el tram més transitat de l'Eix Transversal no supera els 11.200 vehicles/dia, i les estimacions per a l'any 2010 no superen, en cap punt, els 12.000, 13.000 vehicles/dia, amb totes les previsions de creixement, de desplegament d'activitats, de noves urbanitzacions i de millora de les localitzacions d'iniciatives.

Però també li haig de dir que dins d'aquest horitzó dels propers vuit anys, esperem que finalment hi hagin altres infraestructures molt importants per al país, que portaran una redistribució dels trànsits que avui circulen per l'Eix. Em refereixo, òbviament, a la nacional II, i em refereixo òbviament al Quart Cinturó, infraestructures llargament esperades pels ciutadans de Catalunya, i que avui són, en part, la seva mancança, les que provoquen que existeixi una excessiva concentració de trànsit pesant.

Però deixi'm que detalli –i si el president de la Mesa m'ho permet, el president del Parlament–, breument, algunes estadístiques. Carreteres amb nombre d'accidents, amb víctimes mortals o ferits durant l'any 2000, les darreres estadístiques. De totes les carreteres de Catalunya, l'Eix Transversal, en nombre absolut d'accidents, nombre absolut, ocupa el lloc número vint-i-sis del rànquing de carreteres amb accidents de Catalunya. El rànquing número vint-i-sis. L'Eix Transversal, al llarg de l'any 2000, ha tingut un nombre d'accidents de 61 accidents, que comparat amb els 865 accidents de la nacional II, dels 477 de la nacional 340, els 435 de l'A-7, els 252 de la B-20 i així fins a vint-i-cinc carreteres més és el lloc que ocupa l'Eix Transversal. Això és, en tot cas, una dada objectiva i estadística.

Dintre del nombre absolut de morts –i hem de parlar amb molta propietat del nombre de morts que existeixen a les carreteres de Catalunya–, la nacional II, al llarg dels últims quatre anys, ha tingut 317 víctimes mortals; la nacional 340, en els últims quatre anys, ha tingut 127 víctimes mortals; l'autopista A-7, en els últims quatre anys, ha tingut 205 víctimes mortals; l'Eix Transversal, en els últims quatre anys, ha tingut 76 víctimes mortals.

I pel que fa als índexs relatius, que és aquí on podem apreciar d'una manera més clara en funció de la longitud i en funció de les intensitats –i demanaré trenta segons més, president–, deixi'm que citi només alguns indicadors relacionats per quilòmetre i per víctimes, en aquest cas ferits o morts, de diferents carreteres de Catalunya.

La nacional II presenta 29,4 accidents per quilòmetre i vehicle circulant; la nacional 240, 36,1; la nacional 340, 27,8; l'Eix de l'Ebre, la C-12, la C-230, 21,9, l'Eix

Transversal, referit a la mateixa homogeneïtzació de paràmetres, 12,8. 36, 29, 27, 21, 12,8 l'Eix Transversal.

I sí que és cert que quant al nombre de morts que es produeixen –víctimes mortals– a l'Eix Transversal, existeix no tanta diferència, però segueix estant encara l'Eix Transversal per sota del 6,23 de la nacional II com a indicador; 4,10 la nacional 240; 4,22 la nacional 340; 4,09, segueix estant darrere d'aquestes infraestructures, l'Eix Transversal.

Quina és la valoració que nosaltres en fem, analitzant on s'han produït els accidents a l'Eix Transversal, les hores en què es produeixen a l'Eix Transversal i els motius pels quals es produeixen aquests accidents? La valoració que en fem és que l'Eix Transversal és una carretera que té una percepció de via no només d'alta capacitat, sinó també d'alta velocitat, i en què creiem que hem de reforçar la senyalització i la conscienciació per als 5.000, 6.000, 7.000, 8.000, vehicles / dia que hi circulen, només, que la velocitat màxima permesa és de cent quilòmetres per hora. I això és el que hem de fer, perquè l'Eix Transversal és on se'ns dona un indicador també superior a la resta de carreteres, que el 3,5% de vehicles circulen a una velocitat superior a la permesa, cosa que en altres carreteres no presenta un indicador tan alt. I això és, precisament, degut a les bones condicions de traçat de la carretera, i també és degut a la percepció que aquesta via està en aquests moments, també, fins i tot, suplint la funció d'altres vies que encara no tenim.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Ja acabo.

El vicepresident primer

...ara sí que hauria d'acabar.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Els estudis internacionals atorguen, i no els de la Generalitat, sinó estudis d'institucions britàniques, que la causa dels accidents atribuïbles al factor carretera no superen mai el 2% del total dels accidents, mentre que, normalment, entre el 60 i 70% dels motius que generen els accidents amb víctimes a les carreteres acostumen a dependre sempre del factor humà. I, en aquest sentit, hem de reforçar les condicions i la millora de seguretat de la carretera; reforçarem, en funció de les prioritats i de les orientacions que les inversions públiques han de tenir, que és el trànsit estimat, les condicions de desdoblament de l'Eix, i també reforçarem la conscienciació i la sensibilització dels usuaris d'aquesta via tan important.

Moltes gràcies per la seva indulgència, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de salut pública (tram. 300-00043/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de salut pública, que, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, presenta la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyors consellers, senyor conseller de Sanitat, com ja sap, aquesta interpellació és amb relació als dubtes que ens planteja la campanya endegada pel Govern per a la prevenció de la sida a les escoles, la campanya anomenada «La sida, decidim entre tots».

Vagi per endavant que estem d'acord amb la necessitat i amb la importància vital de donar més informació, d'arribar als joves adolescents de manera més propera i més efectiva per a la prevenció de malalties de transmissió sexual com la sida i per a la prevenció d'embarassos en adolescents i joves.

La campanya s'adreça a alumnes de 12 a 14 anys de 639 centres d'ensenyament secundari obligatori, de batxillerat i de mòduls professionals, 353 centres públics i 286 de privats, segons es va fer públic inicialment, si bé la participació d'alguns centres s'ha posat després en entredit, ja que força centres s'han queixat de no haver estat informats.

La campanya proposa propiciar un debat implicant els alumnes, els professors i els pares, discutir sobre la proposta concreta d'instalar o no màquines expenedores de preservatius en els centres educatius i fer referèndums amb la pregunta: «Què et semblaria la idea d'instalar una màquina de preservatius al teu centre?» Es va crear polèmica per fer present el problema. És evident que el problema hi és, la sida és una de les primeres causes de mortalitat entre els joves. El grup de transmissió més nombrós en ambdós sexes continua sent el dels usuaris de drogues per via parenteral, però el grup de transmissió que més ha augmentat ha estat el de transmissió heterosexual, que ha passat del 4% l'any 1988 al 26% dels casos declarats en el període del juny del 97 fins a final de 1999, 22% entre els homes i 40% entre les dones. És a dir, que es consolida la transmissió heterosexual com un element clau en l'actual dinàmica de la infecció de la sida.

Un 20% dels joves inicien les relacions sexuals entre els 15 i els 19 anys. A més, el 30% de les relacions sexuals amb una nova parella entre la gent jove té lloc sense protecció de preservatius. Ara bé, sap què en diuen els joves, de la campanya? Que l'institut és on menys necessiten els preservatius, que allà no els fan falta. Alguns, que l'institut és on més els fa vergonya adquirir els preservatius, i, sobretot, per als adolescents el que diuen és que són molt cars i, sobretot, el que diuen és que el que volen és preservatius gratis. Això també cal tenir-ho en compte, i la campanya això no ho té en compte.

Les xifres pel que fa als embarassos són del tot alarmants: 916 embarassos entre joves, entre noies de 14 a 17 anys, l'any 1999. El 76% dels preservatius es venen a les oficines de farmàcia, i la resta a diferents establiments, com són les grans superfícies, els supermercats, les gasolineres i els centres de diversió. Actualment, la capsula més petita que es ven a les farmàcies –repeteix, el 76% es ven a les farmàcies–, la capsula més petita, la de sis preservatius, costa 5,29 euros, és a dir, 880 pessetes, és a dir 146 pessetes per preservatiu. A la majoria de màquines que hi ha al carrer, o a les discoteques, o a bars musicals, es venen dos condons per 500 pessetes. A més d'una bona informació sobre la necessitat de l'ús dels preservatius, cal fer-los veritablement accessibles, i això passa perquè n'hi hagi a la majoria dels llocs públics, especialment els més freqüentats pels joves i a totes hores, i, sobretot, perquè es puguin aconseguir gratis o a un preu veritablement simbòlic.

L'educació sexual i sanitària dels joves i adolescents és d'importància cabdal. El sistema educatiu ha de transmetre amb claredat, sense *tapujos*, és a dir, sense embuts, una bona informació sobre els grans avantatges d'una sexualitat lliure, plaent, sana i segura, i, alhora, educar per a la salut; informar dels riscos i de les conseqüències de no utilitzar preservatius, la sida i altres malalties de transmissió sexual i els embarassos. En aquest sentit, la informació que es dona és encara insuficient. A vegades, fins i tot, negativa. Només es parla de les conseqüències negatives, com ho demostren totes les estadístiques i enquestes recents.

A Molins de Rei, recentment, el meu poble, varen fer una enquesta entre joves de 14 a 17 anys, centres d'ESO, de batxillerat i els mòduls professionals. La mitjana d'edat que va sortir d'inici de relacions sexuals era de 15 anys, 15,15 anys. La primera experiència va ser sense utilitzar preservatius en el 24% dels casos dels joves que havien tingut relacions. La informació que tenen sobre quin mètode escollir per protegir-se de la sida o altres malalties és, diuen, al 90% dels casos, diuen, que és el preservatiu, però hi ha un 9% dels casos que diuen que els mitjans anticonceptius simples, com les pastilles o els espermaticides. Això és preocupant. I la percepció que tenen sobre el risc, només el 38% diu que segur que no tindrien relacions sexuals sense preservatiu; el 37% dels joves diu pensar que segurament no les mantindrien; el 16% pensa que sí que les mantindrien sense protecció, i un 9% està segur que sí les mantindrien.

Són dades preocupants. Molins de Rei és un municipi normal en el conjunt de Catalunya quant a la seva constitució social, i, per tant, es posa de manifest que la informació sanitària, que el que donem d'informació a les escoles, segueix sent encara insuficient; que després de tants anys de tenir transferides les competències en educació i en sanitat, l'educació per a la salut a les escoles, l'educació sexual, és encara massa precària. Cal gent preparada, amb especialistes sexòlegs, cal una bona formació dels professionals. No podem deixar-ho tot en mans dels mestres i tutors, que no tenen per què saber de tot. L'escola està sent un calaix de sastre de tots aquells temes que no assumeix la societat o la mateixa família. Tot es vol resoldre a l'escola. És clar que

també s'ha de fer a l'escola, però s'ha de fer amb els mitjans i recursos adients. Cal orientació, cal formació, calen especialistes, com n'hi ha per a l'educació especial o per a altres problemes; sexòlegs a les escoles, que formin, que assessorin, que elaborin programes. No ens podem limitar a crear el debat, tampoc escandalitzar els sectors més refractaris de la nostra societat, no ens podem limitar a fer fum amb només imatge i no podem frivoltzar un debat tan important.

Com es pot dir que l'objectiu no és posar les màquines, sinó només crear el debat? Generar polèmica pot ser bo per a la conscienciació del conjunt de la societat sobre els avantatges d'una bona informació sexual i sanitària i sobre la necessitat de facilitar preservatius. Ara bé, cal que siguem rigorosos i que ho fem ben fet, no sigui que el que provoquem sigui l'efecte contrari al desitjat i que mesures com les de facilitar preservatius a centres educatius als adolescents i joves acabin quedant ajornades per al futur indefinidament.

Ens preocupen enormement les afirmacions fetes pel mateix conseller, les del responsable del Programa de prevenció de la sida i les del mateix conseller en cap, el conseller Mas, que va dir que l'objectiu és lluitar contra la sida i no instal·lar màquines. Vostè mateix ho va dir a la roda de premsa en la presentació del Programa. Això no pot ser, no podem enganyar els joves, no els podem fer opinar i dir-los, a la vegada, que en la instal·lació de les màquines la darrera decisió dependrà del consell escolar del centre, que pot donar-se perfectament que els joves hi votin a favor i que les màquines no s'instal·lin. Tenim la voluntat real d'instal·lar les màquines? Les tenen previstes? A quin cost? A quin preu per preservatiu? Només als centres escolars, o farem veritablement accessibles els preservatius a tot arreu?

La nostra proposta és que es provoqui el debat, que el problema sigui present, però, sobretot, que facin el preservatiu de veritat accessible, que els donin gratis, que els donin molt sovint o bé que, com a molt, els donin a preu molt reduït, per exemple, sis preservatius, un euro, vint-i-set pessetes per preservatiu. Això és el que la gent jove vol. No si val a argumentar els costos econòmics de donar els preservatius a aquest preu o, fins i tot, gratis. Quant val, si no, la vida d'un noi o una noia? Quant val el tractament d'un mes d'un pacient contagiats per la sida? Quins són els costos personals i socials d'un embaràs a l'adolescència o d'un embaràs no desitjat?

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Figueras. Per a la resposta té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Carme Figueras, la campanya «La sida, decidim entre tots» que vostè ha esmentat no és un fet aïllat, sinó que s'emmarca en un conjunt d'actuacions i activitats que el Departament de Sanitat està du-

ent a terme per a la prevenció de la sida i la millora de la informació amb relació a aquesta malaltia, i també per avançar en tot el que fa referència a l'educació sexual i reproductiva.

Vostè ho ha esmentat, jo ho he dit en algunes ocasions, que l'objectiu principal, el primer, de la campanya és generar un debat, és generar una reflexió al voltant de la sida, una reflexió que permetrà als docents, que permetrà també a les famílies, que permetrà al conjunt de la societat, poder parlar de la sida, poder transmetre informació. I no únicament i exclusivament de la sida, sinó de les malalties de transmissió sexual, dels embarassos no desitjats.

La màquina, la màquina de preservatius, hem dit, és, fins i tot, un element anecdòtic d'aquest debat, perquè no creiem que sigui un problema basat en l'accessibilitat al preservatiu, una altra cosa és el preu, que vostè ha esmentat, sinó que, realment, s'utilitzi, sinó que, realment, es conegui, el preservatiu, i que, realment, se sàpiga per a què serveix.

He dit abans que aquesta campanya no es pot veure únicament i exclusivament. De fet, és continuïtat, per exemple, de la que vàrem dur a terme en el període 2000-2001, la campanya «I tu, ja el portes?», en la qual la finalitat era portar precisament aquesta informació sobre la sida, sobre les malalties de transmissió sexual i sobre els embarassos no desitjats als llocs d'esbarjo i punts de trobada dels joves.

Enguany, aprofitant també l'impuls que va donar *La Marató de TV3* per parlar de la sida i la Conferència Internacional de la Sida, vàrem creure de fer una actuació potent i vàrem escollir l'escola amb aquest objectiu.

Hi ha moltes altres activitats que realitza el Departament, i que són prou conegudes, de cara a facilitar aquesta informació al jove –des del Programa de la sida. I aquí en aquest sentit, doncs, per exemple, podria esmentar el que va ser la campanya sobre la sida, una campanya itinerant, que recollia la participació activa i les idees dels joves al voltant del preservatiu –era la campanya «Posa-t'ho al cap», o el material de divulgació que es duu a terme, que s'edita i es distribueix, que es diu «Les primeres vegades», i que des de l'any 1997 es continua distribuint; per no parlar de la campanya adreçada a les dones «Sida: no li donis l'esquena», que també està parlant d'aquests aspectes, o dels diferents programes per millorar l'accessibilitat als preservatius que detallaré més tard.

Val a dir que aquesta campanya –i és bo que ho esmentem– s'inscriu en el que és el Programa d'educació per a la salut a l'escola. És un programa creat l'any 1990 i que, entre molts altres objectius, el que pretén és incorporar l'educació per a la salut a l'escola, integrar els programes sanitaris de prevenció i promoció de la salut en la dinàmica de l'escola, aprofundir les vinculacions entre la promoció de la salut a l'escola i la realitat de l'entorn social i l'assistència sanitària, i, en definitiva, estimular l'adquisició d'hàbits saludables i capacitar els infants i els joves perquè tinguin cura d'ells mateixos.

Vostè ha parlat d'un àmbit prou important, com és l'àmbit de l'educació afectiva i sexual, i d'alguna forma ha expressat que el Govern no ha fet prou d'ençà les transferències per anar avançant en aquests aspectes. Jo li diria, bé, que no comparteixo aquesta idea. I faré un petit repàs de totes i cadascuna de les actuacions que es duen precisament en aquest àmbit, en l'àmbit de l'educació sexual i afectiva, en l'àmbit escolar, en l'àmbit del lleure, en l'àmbit sanitari i fins i tot en l'àmbit comunitari.

En l'àmbit escolar, i que ens sembla molt important, i dintre del que és el Programa d'educació per a la salut a l'escola, hi ha tota una sèrie d'activitats dirigides a la formació permanent del professorat, mitjançant cursos de formació en educació afectiva i sexual, prevenció de riscos, autoestima i habilitats socials, i desenvolupament personal i emocional. En els dos darrers anys s'hauran fet al voltant de seixanta cursos.

Hi ha un altre programa d'assessorament de projectes d'educació per a la salut. En aquest moment s'assessoren un total de cinquanta projectes, mitjançant una convocatòria conjunta dels departaments d'Ensenyament i Sanitat.

Hi ha una altra activitat –aquesta és relativament nova– sobre la promoció de tallers educatius per a la salut. Aquesta actuació s'ha iniciat aquest curs escolar i els tallers es van dur a terme en funció de les peticions dels centres.

I també cal citar l'elaboració de materials didàctics de suport a la docència. A tots els centres de recursos pedagògics –setanta-nou distribuïts a tot el territori– es disposa de material bibliogràfic, audiovisual o altres suports didàctics a l'abast dels centres per tal de realitzar actuacions d'educació afectiva i sexual. Cal assenyalar, per exemple, que el *Quadern d'educació afectiva i sexual*, dins de la col·lecció «Quaderns d'Educació per a la Salut», està en procés d'edició.

O el que és el Programa d'educació afectiva i sexual. És un programa interdepartamental entre Ensenyament i Sanitat que té com a objectiu la introducció, de manera generalitzada i estructurada, de l'educació afectiva i sexual en el currículum escolar per tal de millorar els coneixements i actituds bàsiques en aquesta matèria. Es van iniciar els treballs l'any 2001 i es preveu disposar d'un primer esborrany del protocol per a enguany.

En l'àmbit del lleure –i d'acord amb la Secretaria General de Joventut i amb algunes ONG–, per exemple, citar aquest programa, el programa «Febre del divendres nit», que està dissenyat en forma de rol i que té com a objectiu promoure la reflexió i la sensibilització dels joves en relació amb el consum de drogues però també en relació amb les relacions sexuals. O, a Internet relay-chat, que és un servei d'informació i assessorament per a la prevenció de conductes de risc. O també actuacions de formació en prevenció de les conductes de risc adreçades a monitors de lleure, voluntaris i tècnics de suport, que es realitza a través de l'associació Àmbits Esport.

Dins l'àmbit sanitari, i en el que és el Programa sanitari d'atenció a la salut sexual i reproductiva, també es realitzen una sèrie d'actuacions. Potser citar el que és més

conegut, com són aquelles activitats que s'organitzen mitjançant un horari específic i diferenciat de la resta d'activitats del que és el programa; també es dona informació i consell sanitari telefònic a través de l'anomenada «línia jove» sobre sexualitat i contracepció, malalties de transmissió sexual i assessorament sobre altres aspectes d'atenció sanitària. No detallaré ara, doncs, els continguts del programa, dirigit especialment als joves, que en alguns llocs se'ls anomena «La tarda jove», però em sembla que és també un bon instrument per apropar-nos als joves en aquests aspectes.

I pel que fa als centres de prevenció i control de les malalties de transmissió sexual, doncs, aquí també es fa difusió de diversos materials didàctics, com, per exemple, el fullet «Que no te l'enganxin». I que es fa puntualment, dins d'aquests centres, distribució gratuïta de preservatius per tal de potenciar-ne l'ús.

Un aspecte molt important, i és quelcom en què s'està treballant en aquest moment i que esperem que abans de l'estiu el tinguem, és un protocol d'atenció sanitària a l'adolescència, que tractarà també, tindrà capítols específics sobre educació sexual i afectiva.

I dins de l'àmbit comunitari, i d'acord també amb altres organismes de la Generalitat, cal citar una guia que hem fet, la Guia de Salut Jove, o el joc Gimcana per a la Salut, en el qual també s'ha treballat per tal de facilitar informació als joves.

I aquí, en aquest aspecte, cal citar el Pla per a l'accessibilitat als preservatius, que vostè hi ha fet referència. I voldria destacar en aquest sentit aquest programa, el programa Preservat, que es ve realitzant des de l'any 1998 i que consisteix en el disseny i comercialització d'un estoig de tres preservatius masculins a baix preu, concretament a 0,75 euros, que es dispensa en les màquines de tabac situades en llocs de trobada dels joves. I és un programa que es duu a terme en col·laboració amb consells comarcals, amb ajuntaments, i que ha permès que en un any s'hagi pogut actuar en tretze municipis. És un programa que la nostra pretensió és estendre'l a tot arreu.

I un altre aspecte molt important és el subministrament gratuït de preservatius, en aquest cas tant femenins i masculins, que es realitza en col·laboració amb les ONG.

A banda, cal citar també tota la informació que es facilita en els punts joves de salut, que també s'està parlant d'educació sexual, s'està parlant dels aspectes de malalties de transmissió sexual, s'organitzen tallers i xerrades sobre sexualitat i la sida, i elaboració de materials informatius i didàctics sobre sexualitat; un conjunt d'actuacions, per tant, que cal situar en l'àmbit del lleure i en l'àmbit comunitari i que pretenen el que vostè plantejava.

Pel que fa referència a abaratir el cost dels preservatius, que vostè s'hi ha dedicat en part de la seva intervenció, hi ha contactes, hi ha hagut contactes amb diferents fabricants i també contactes amb el Govern central, que és qui d'alguna manera té una responsabilitat a l'hora de fixar el preu de determinats productes. I, per tant, s'està en negociació perquè els diferents fabricants

puguin abaratir..., i així facilitar l'accés –en aquest cas l'accés des d'un punt de vista econòmic– dels joves als preservatius.

Em sembla, en definitiva, que tot un conjunt d'actuacions, que s'han de reforçar, perquè les dades que vostè ha plantejat són preocupants, que s'han de reforçar. I en aquest reforçament és on trobem aquesta campanya «La sida: decidim entre tots». Per tant, en aquest sentit de treballar per tal que aquestes xifres, que a tots ens preocupen, disminueixin és la voluntat d'aquest Departament.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per fer ús del torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies. Ha esmentat un dels programes, el Programa per a la prevenció de l'existència de la sida, que es va posar en marxa l'any 2000 –aquest del *pack* de tres preservatius a les màquines de tabac–, que és una proposta per a la millora de l'accessibilitat als preservatius dels joves a través d'aquestes màquines expenedores de tabac. I la idea no és gens dolenta. Les màquines de tabac són una infraestructura present en la majoria dels locals d'esbarjo –discoteques, bars, bars musicals. Hi ha un inconvenient, que és el tema a partir dels divuit anys. Però en tot cas afavoreix la confidencialitat dels joves i l'accessibilitat a tots els horaris en què estan oberts els locals de lleure, i a més a més és en aquests locals on es generen la majoria de les situacions que donen pas a una relació sexual esporàdica o no prevista.

És un paquet de tres preservatius en format de paquet de tabac i al cost reduït de 125 pessetes. Vostè ho ha dit, a quants llocs s'ha portat a terme això? A tretze municipis. De fet, és un programa que, segons tinc entès, es va iniciar l'any 2000. Jo crec que això no és molt d'èxit per a aquesta campanya; no ha tingut molt d'èxit. I per què no n'ha tingut? Doncs perquè, el seu Departament, jo crec que ho ha iniciat sense empena, i sobretot perquè el manteniment posterior d'aquestes màquines..., el cost dels preservatius, a fons perdut, és de 105 pessetes per paquet. És a dir, els joves paguen 125 pessetes per paquet, però a més a més, tal i com està pactat el preu amb les companyies farmacèutiques que fan els preservatius, doncs s'ha de posar 105 pessetes a fons perdut. I qui les ha de posar? Doncs no el Programa de prevenció de la sida de la Generalitat de Catalunya, sinó els mateixos ajuntaments. És clar, molts ajuntaments podran portar a terme això –alguns ajuntaments–, i de fet alguns s'hi han posat; d'altres ajuntaments diuen que no poden assumir, amb els diners que tenen i els recursos que tenen, aquest cost.

I una altra cosa, conseller, quin és el suport real de la comunitat educativa?, quants centres realment estan d'acord a portar a terme aquesta campanya?, sobretot després de la reacció dels bisbes, de la reacció de molts sectors. Hi ha una pàgina web, hi ha una entitat, la d'e-

cristians, l'entitat del senyor Miró i Ardèvol, que pots trobar autèntica bibliografia sobre que aquest tipus de campanyes, doncs, no prioritzen la fidelitat i l'abstinència; que el que cal és educar els joves en la responsabilitat i la *castidad* –la castedat; ho dic perquè és en castellà–; perquè diuen, doncs, que l'abstinència sexual, el retard de les primeres relacions i evitar les relacions promíscues, és el més essencial, és el que s'ha de fer.

Tot això, diferents organitzacions sanitàries internacionals diuen que..., el que diuen és que l'abstinència és l'únic camí. Els bisbes catalans han dit això, que aquest tipus de campanyes no prioritzen la fidelitat, l'abstinència i que s'acaba induint a una banalització del sexe. Això és el que es diu amb recursos de la Generalitat de Catalunya, perquè aquesta entitat és una entitat molt ben subvencionada per la Generalitat de Catalunya, si no ho tinc mal entès directament pel conseller en cap. És clar, tot això són reaccions, reaccions contràries de molts sectors «reacis», en aquesta societat, a la llibertat, a l'educació real, amb llibertat, i que creiem, doncs, que és una situació preocupant.

I què és el que faran realment per donar recursos a les escoles? S'hi instal·laran les màquines? De debò? Quantes? A quin preu? Estem disposats? Les tenim a punt? Tenim les màquines a punt perquè una vegada acabats els referèndums les hi puguem posar? Només es posaran als centres escolars o tenim campanyes per posar més màquines per realment estendre aquest altre programa de les màquines de tabac o altre tipus de màquines? Quants diners hi pensen dedicar realment? I donarem els preservatius gratis als adolescents i de manera continuada, com fan tants països europeus que el que fan és repartir preservatius gratis perquè el de menys és el que els costen..., el que ens costen als estaments públics els preservatius, l'important és què és el que aconseguim amb aquests preservatius, que és salvar la vida de molts joves, que és impedir aquests embarassos o pal·liar el problema dels embarassos en els adolescents?

No s'hi val repartir preservatius gratis només el Dia Mundial de la Sida, els hem de repartir contínuament, els hem de fer realment accessibles.

Per tant, no n'hi ha prou amb generar polèmica i amb cridar l'atenció sobre el tema, sinó que hem d'assegurar l'accessibilitat dels preservatius a tots els joves, a tots els adolescents. I en aquest sentit, repeteixo, el que ells i elles reclamen és sobretot que siguin gratis o que siguin més barats, per això el programa s'hauria de titular «Sis preservatius, un euro».

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Figueras. Per fer ús del torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, senyores i senyors diputats..., senyora diputada, jo no crec que el principal problema –que el principal problema– estigui en el preu dels preservatius, no ho crec. És a dir, aquest pot ser un problema per a determinats joves en determinats llocs, però no genera-

litzar-ho. No crec que sigui un gran problema, el problema del cost dels preservatius; jo crec que no ho és. I, per tant, en tot cas, el que s'ha de fer és continuar treballant a veure si és que aconseguim, diguem-ne, un preu polític. Però aquest no és el principal problema, com tampoc ho és l'accessibilitat als preservatius, el principal problema. Hi ha un institut al costat de la Conselleria, en el qual, doncs, a la cantonada hi ha una farmàcia i a fora té una màquina expenedora de preservatius. Aquest no és el problema. El problema és que els joves coneguin el preservatiu i perdin por, per dir-ho d'alguna forma, i l'utilitzin. Aquest és el principal problema. I la campanya, el que ha pretès és fer i donar aquesta informació. I després, finalment –finalment–, serà, doncs, si finalment es decideix i el Consell Escolar ho decideix, si es vol posar o no es vol posar la màquina..., ja es farà.

Volem insistir-hi des del primer dia: nosaltres hem volgut fomentar aquest debat, aquesta reflexió, i creiem que això ho hem aconseguit; fins i tot l'hem portat en aquest Parlament. Però està al carrer, ha estat al carrer, i això és el que volem. Per què? Per facilitar informació als joves sobre una malaltia –la sida– que els afecta; sobre els embarassos no desitjats, que els afecten; sobre les interrupcions voluntàries de l'embaràs, que els afecten. I hem de continuar treballant per facilitar l'accés. I vostè abans ha ridiculitzat, d'alguna forma, aquest programa del..., aquest *pack* de tres preservatius. Bé, són tretze municipis, alguns molt importants, com l'Hospitalet, amb molt de pes des del punt de vista del nombre d'habitants, i continuarem en aquesta direcció.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Accessibilitat i facilitat? L'any passat es van donar prop de quasi un milió de preservatius gratuïtament, amb diferents programes i des de diferents institucions i des de diferents ONG. I, per tant, nosaltres, que no volem minimitzar el fet que s'hagi d'abaratir el cost dels preservatius..., que és cert que això s'ha de fer, però, lògicament, no està tampoc a les nostres mans. Hi ha negociacions amb els laboratoris, amb les empreses que fabriquen els preservatius, s'han de continuar, aquest pot ser un bon objectiu, i ho continuarem fent.

Jo crec, i sempre ha estat per a nosaltres un objectiu, que del que es tracta és de treballar per lluitar contra la sida, no buscar polèmiques, no buscar polèmiques amb ningú. I, per tant, en aquest sentit, som respectuosos amb tots i cadascun dels posicionaments que hi pugui haver. I, per tant, els posicionaments poden ser particulars o col·lectius, però són respectables i els continuarem respectant. Per això aquesta campanya va néixer voluntàriament. Vàrem demanar a les escoles quines eren les que estaven interessades a rebre molta més informació sobre el programa, i elles decidiran; quan vegin el contingut de la carpeta, quan vegin tot el material, decidiran. Creiem que és un tema que genera, en alguns moments pot generar certes controvèrsies, certes polèmiques... Bé, doncs, que es debati. Però, en tot cas, vull deixar molt assentat que no es tracta aquí ara de col·locar ningú ni en un cantó ni en un altre. Tots els plantejaments són, al meu entendre, respectables i s'han de respectar, i aquesta és la voluntat del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Nosaltres explicarem, amb la consellera d'Ensenyament, aquesta campanya al Consell Escolar de Catalunya, per tal de recollir els seus suggeriments, per tal de millorar-la si cal, i la durem a terme. I creiem, sincerament, que en aquesta fase inicial d'explicació del que realment es volia fer hem aconseguit portar el debat. La societat no pot estar d'esquena a un problema que és la sida, no pot estar d'esquena a un altre problema que la campanya toca, d'alguna manera, diguem-ne, tangencialment, que és el dels embarassos no desitjats. No es tracta d'un problema d'accessibilitat: es tracta de facilitar als joves més informació. I això és el que volem: més informació sobre l'ús del preservatiu.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política social a Catalunya, especialment pel que fa a l'atenció a les persones amb discapacitats (tram. 300-00189/06)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política social a Catalunya, especialment pel que fa a l'atenció a les persones amb discapacitats. La presenta, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller, que té la paraula.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable consellera, vull començar la meua intervenció recordant unes paraules seves, que va pronunciar quan va comparèixer davant de la Comissió de Política Social d'aquest Parlament el dia 4 d'abril, per presentar o per informar-nos sobre el Programa d'ajuts d'atenció social a les persones amb disminució. En aquella ocasió ens va recordar que el Programa d'acció mundial per a persones amb disminució, aprovat per la Resolució 37/52, de l'Assemblea General de les Nacions Unides, expressa que les persones amb disminució s'ha d'esperar que desenvolupin el seu paper en la societat i compleixin les seves obligacions com a adults; la imatge de les persones amb disminució depèn de les actituds socials, basades en factors diferents, que poden constituir la major barrera a la participació en la igualtat. I va manifestar que és necessari centrar-se en la capacitat de les persones amb disminució i no en les seves limitacions.

Nosaltres, senyora consellera, li reclamem aquesta actitud en tots els programes que desenvolupi la Conselleria, perquè considerem que és cabdal per a la integració d'aquestes persones en la societat. I, per tant, els poders polítics i els poders públics, el seu Departament com a màxim responsable, han d'adoptar totes les mesures que siguin necessàries per assolir-ho i poder fer una política veritable d'inclusió social.

Per fer aquesta política es requereix que els serveis siguin adequats a les necessitats. I, en aquest sentit, reco-

neixem que s'ha fet un gran esforç, s'està avançant, s'està avançant molt, la seva Conselleria està fent un gran esforç tant per la gestió que està portant a terme en alguns àmbits, amb les associacions, amb els familiars..., ens consta. També s'ha aprovat el Pla integral de les persones amb disminució física, en col·laboració amb el tercer sector, etcètera, que han contribuït substancialment... Però també ens agradaria saber les dotacions amb què compta, el calendari, el desenvolupament, els mitjans i els instruments d'avaluació que conté aquest Pla.

En aquesta interpellació, però, em centraré en el Programa d'ajuts a l'atenció a persones amb disminució, que forma part de la cartera de serveis i prestacions, en la qual es diferencien, evidentment, les prestacions econòmiques i les socials. És necessari destacar que aquest Programa és fonamental per facilitar la integració social de les persones amb disminució física, psíquica o sensorial, amb la finalitat de potenciar l'autonomia personal, en base a l'enfortiment de les seves capacitats conservades, i complementar les seves capacitats perdudes. I té l'objectiu, sense cap dubte, de millorar la vida d'aquestes persones.

Aquest Programa té tres categories: serveis, autonomia personal i de transport. De l'any 2000 a l'any 2001 es va incrementar un 17%, i aquest any també se n'han incrementat els recursos i el seu pressupost. Tampoc trobem una gran diferència substancial entre els uns i els altres, tenint en compte que part d'aquests ajuts també faran front a noves sol·licituds de la inclusió dels quatre fins als setze anys en alguns tipus d'aquestes ajudes. Però per a la determinació d'aquestes quanties econòmiques que corresponen a cada beneficiari es tenen en compte moltes circumstàncies econòmiques, de la unitat familiar, etcètera.

Nosaltres entenem que tingui un caràcter selectiu i que no sigui un dret universal, però això no pot dir que s'hagin de concedir amb discrecionalitat. La discrecionalitat sempre té el seu límit en l'arbitrarietat. Doncs, les famílies que estan afectades per aquest tipus de..., que requereixen aquests ajuts, que tenen aquestes deficiències, consideren aquestes ajudes com a ajudes graciabls. Això no vol dir que ho siguin; nosaltres considerem que no ho són. Però quan el receptor considera que aquesta ajuda és graciabla és perquè alguna cosa falla.

He fet una descripció dels programes que cal comparar amb les realitats, i és aquí on s'obren molts interrogants, respecte a les persones que objectivament compleixen aquests requisits i no se'ls atorga l'ajut corresponent al qual tenen dret. Quan es compleixen els requisits, tot i que no sigui un dret, ja es té dret a percebre aquest ajut. I faré un repàs de la realitat sobre els veritables problemes que molts de familiars ho han valorat i ho han qualificat com una veritable carrera d'obstacles a l'hora de poder rebre un ajut d'aquestes característiques.

Hi ha una queixa generalitzada de l'endarreriment del termini a l'hora que es cobren aquests ajuts. Evidentment, hi ha diferents etapes. Des que es sol·licita i es reconeix, es produeix un document administratiu de

reconeixement. Molta gent té el reconeixement tècnic, però després no es cobra aquest ajut. Depèn també..., el termini en què es cobra: hi ha moltes que el cobren amb molts mesos d'endarreriment. És lògic que hi hagi un mes, dos mesos..., però hi ha gent que el mes de desembre els diuen que l'ajut que van sol·licitar el mes de gener no tenen dret, ara, a rebre'l i que se'ls prorrogarà per a l'any que ve. Evidentment, això, la Llei de dret administratiu ja ho reconeix, aquestes prorroques, però el que sí que és veritablement necessari és..., aquesta gent, durant aquest any, no pot fer front a una prestació a la qual potser ja va tindre dret a l'exercici anterior, no?

No valoraré —i em centraré..., perquè ho coneixen perfectament— les necessitats que tenen moltes d'aquestes famílies i la poca cobertura de molts ajuts. És necessari que les famílies també facin un esforç. En molts casos no arriba al 20% de la despesa total que els pot suposar tindre un nen en aquestes condicions. Els pares consideren, la percepció que tenen és que s'està aplicant una política equivocada i poc solidària respecte als nens. No han notat millora des que es va aprovar el Pla, i veuen que hi ha manca de descoordinació en els diferents departaments que tenen competència en aquest tema. I els posaré un exemple sobre els problemes que es troben en l'educació.

No entraré a valorar el model educatiu, que és un debat a part i no entraré a valorar-lo, però sí que m'hi referiré en tant que molts suports personals i materials d'aquests nens, per poder anar a l'escola, afecten el seu Departament, en coordinació amb el Departament d'Ensenyament, no? Perquè és lògic que molts pares, en cas..., han posat també en coneixement que molts tenien el dictamen d'admissió d'alumnes que era favorable i només restaven els tràmits que eren ordinaris. I això..., van entendre que els nens, en tindre aquest dictamen favorable, podien accedir a un determinat nivell educatiu, però, en canvi, resultava que no tenien els mitjans de suport, en aquest cas els menjadors ni el transport, que ho havien sol·licitat, que els havien dit que sí, però després resulta que ni per part del Consell Comarcal havien rebut l'ordre de la Conselleria d'Ensenyament, ni per part dels departaments s'havien signat els convenis amb les empreses que haurien de proposar aquests instruments de suport, tant de menjadors com de transport. I llavors el resultat és que, per una descoordinació administrativa, aquests nens no poden incorporar-se al curs que els corresponia, perquè no tenen aquests suports.

Honorable consellera, aquesta situació és un clar exemple de descoordinació administrativa. A vegades passa, però en aquest cas no es pot permetre que passi. Quan hi ha concurrència de competències en determinats departaments, hi ha una manca d'efectivitat. Però, clar, quan aquesta efectivitat repercuteix en la prestació d'un servei social que repercuteix en la vida d'un nen, això no es pot permetre i s'ha d'esmenar —s'ha d'esmenar.

Una altra cosa, senyora consellera, és el que li he comentat abans: els programes estan bé, però després la realitat de molts pares, davant de la notificació de la negació de molts d'aquests ajuts, és decebedora. Sobre tot, quan a moltes persones se'ls notifica que la seva

sol·licitud ha estat denegada per una altra prioritat, un interès social superior. Clar, considerem que «prioritat» és un concepte indeterminat. Quines són les prioritats que té el seu Departament per sol·licituds de més interès social?

Al nostre entendre, els conceptes d'«interès social» i «prioritat» són dos conceptes complementaris. Tot i que és possible que una determinada prestació tingui més interès social i no sigui una prioritat, i també pot ser que tingui poc interès social i, en canvi, per al Departament sigui una prioritat. Considerem que cal fusionar els dos conceptes i regular quines són aquestes prioritats i, en funció d'aquests dos conceptes, establir un criteri. Després, donar-los publicitat; és necessari que tothom vegi una mica l'àmbit on es pot moure i quins són aquests interessos socials. El nostre Grup considera que ha d'existir un equilibri, un equilibri entre l'interès social i la prioritat. I és lògic que hi hagi, a més interès social, més prioritat. Perquè no tan sols a vegades amb els continguts és suficient, sinó, moltes vegades, les formes, i sobretot parlant de prestacions, en aquest àmbit, les formes en aquest tema són molt importants.

Després, un altre àmbit que també ens preocupa són els criteris per donar continuïtat a moltes prestacions dels programes. Sabem que moltes es prorroguen, però després n'hi han unes que queden interrompudes. En aquest sentit, també ens interessa, perquè, senyora consellera, hem d'assolir l'eficàcia en la gestió amb uns programes com aquests. Considero que la millora en la gestió de recursos passa per intensificar la coordinació i la col·laboració entre les diferents administracions, entre els diferents departaments, i també amb les associacions. I tenim en compte també que l'eficàcia en la gestió ha de tenir i valorar una sèrie d'elements, com poden ser les situacions perdurables, les transitòries i les reconduïbles. I s'han d'optimitzar també els recursos, perquè també hi ha una sèrie d'exemples a l'hora que..., hi ha una sèrie de recursos que existeixen i que, a l'hora d'administrar-los d'una determinada manera, no aconsegueixen l'eficiència, a l'hora de dir... L'eficiència què és? Assolir un millor objectiu amb els recursos que hi ha.

I n'hi posaré només un exemple; un exemple que és paradigmàtic, perquè em vaig quedar sorpresa quan m'ho van dir: hi han nens que a vegades no es poden quedar a dinar perquè no els entra el suport del monitor que els ha d'ajudar a dinar; en canvi, sí que costa el centre i costa el Departament l'ambulància que l'ha de portar a la seva casa, aquesta despesa, amb tot l'inconvenient, no tan sols per la despesa, que és superior, sinó per l'inconvenient que li suposa anar a la seva casa, pel fet que administrativament no es pot incorporar una persona estranya al mateix centre per ajudar aquest nen. Molts pares, fins i tot s'ha admès que puguin pagar aquest suport i el nen no hagi de ser traslladat contínuament. Penso que això requereix un replantejament de recursos.

En la nostra opinió...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, ja acabo, senyor president. En la nostra opinió, senyora consellera, aquests fets són suficients per motivar un canvi en l'organització i replantejar el model. S'han introduït millores, ho valorem, però considerem que s'ha de continuar avançant per aquest camí, solucionant tots els defectes que acabo d'esmentar, sobretot el que és les coordinacions, sobretot el que és els diferents criteris que s'apliquen, per donar més efectivitat a les necessitats actuals de totes aquestes famílies.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, certament, la interpellació que vostè ha presentat tracta especialment del sistema social, però bàsicament de les persones amb discapacitat. Jo intentaré respondre el que vostè ara plantejava d'una manera més concreta, però també és bo que recordem que hi va haver una compareixença sobre el programa d'ajudes a discapacitats, i que identificar la política social, i sobretot la d'atenció a les persones amb discapacitats, bàsicament en el programa d'ajudes, seria una visió parcial, sobretot perquè estem parlant d'un sector, el de la discapacitació, que durant aquests vint anys d'autogovern ha tingut una transformació radical; transformació que jo agraeixo que vostè hagi reconegut que s'ha fet del braç de les entitats, els pares i la mateixa Administració.

Hi ha una qüestió clara que determina i explica la prioritat del Govern. El pressupost global destinat a disminució representa el 37% del pressupost del Departament, i enguany ha tingut un increment d'un 13%. Per tant, estem parlant d'una prioritat reconeguda en el pressupost.

Vostè recordava –i jo li ho agraeixo– que el model d'atenció a les persones discapacitades, el basem més en el reconeixement de les capacitats de les persones amb disminució, més que en les seves limitacions. És aquesta manera de mirar aquestes persones que ens permet parlar d'una política que supera el vessant assistencialista, per parlar del vessant de la promoció, i que és la manera d'avançar en la cultura de la dignitat i de la integració social.

Unes xifres breus ens poden explicar quin és el retrat, perquè sí que hi ha un col·lectiu important que rep aquestes ajudes que vostè esmentava amb més detall, però permeti'm que jo li faci un repàs més general i quan arribem en el capítol de les ajudes hi posem més concreció.

A Catalunya hi ha unes 245.000 persones amb disminució reconeguda, igual o superior al 33%, amb diferents graus de dependència. 62,5% de la població disminuïda està en una edat compresa entre els setze i els seixanta-quatre anys, i les principals tipologies estan en

el camp de la malaltia mental, si bé aquí tenim un gran col·lectiu de persones que tenen controlada i viuen de manera compensada la malaltia: un 0,55% de disminució psíquica, un 2,43% de disminució física i un 0,49% de disminució sensorial.

Les diverses modalitats de cada un d'aquests col·lectius generaran necessitats de serveis diferents i de suports diferenciats, però sí que, a l'hora de parlar de l'atenció a les persones amb disminució, hem de parlar de quins principis inspiren el model, i bàsicament si són principis derivats d'aquest gran objectiu que dèiem: posar més l'accent a les capacitats i menys a les limitacions, i d'aquí es deriven les línies de procurar l'exercici dels drets de ciutadania, la promoció de l'autonomia, la inclusió a la societat de les persones amb disminució i la protecció social.

Si li parlo d'aquestes línies és perquè aquestes línies, després, com podrà veure, es tradueixen en actuacions i en prestacions de serveis. Hi han unes línies estratègiques per portar-ho a terme absolutament necessàries: la prevenció, la informació, l'educació, la integració laboral, el suport a les famílies, l'acolliment residencial i l'accessibilitat i ajudes tècniques, que són les que sustenten aquests diferents programes que estan englobats a les diferents planificacions.

Per tant, podríem enumerar els diferents plans destinats a cada una de les tipologies; no m'hi estendré, però el que sí que és veritat és que l'atenció a les persones amb disminució està orientada a facilitar l'autonomia personal i el màxim nivell d'integració social en l'àmbit de la vida quotidiana. I és per això que les diverses modalitats d'ajuts responen a aquest objectiu de manera diversa, segons sigui la situació en la vida.

A mi m'agrada comparar els serveis que tenim en l'evolució, en l'arc vital de les persones amb disminució. I avui dia podem dir a Catalunya que, en la primera fase d'aquest arc vital, quan parlem d'estimulació precoç, i diem que ho tenim generalitzat i que està donant una cobertura superior al 3% de la població de zero a sis anys, s'hi destinen uns recursos importants.

Vostè em demanava quantificació, i jo de quantificació procuraré facilitar-li. El 2001 la despesa va ser de 6 milions 422.000 euros; el pressupost del 2002 en preveu 7.600. Per tant, estem parlant d'uns increments importants.

Quan parlem de superada l'etapa de zero a sis, i entrem plenament a l'etapa escolar, que de fet ja pot iniciar-se des dels tres, podem veure el panorama actual com està. Hem aconseguit que pràcticament un 50% de la població escolar, que representa, amb disminució, un 1,44 de la població escolar general, estigui integrada a l'escola ordinària. I un altre percentatge molt important, pràcticament semblant: 5.907 nens amb relació a 5.891 que estan a les escoles especials. Però, aquestes persones que estan a les escoles especials, o les famílies..., quan tenen més de divuit anys han de continuar aquesta atenció, i és quan apareixen els serveis de centre de dia d'atenció especialitzada, que el 2001 teníem 394 places i que tenim un creixement important previst per al 2002. Aquí també li podria quantificar perfectament l'increment de la despesa que hi haurà entre el 2001 i

el 2002. Aquests serveis són molt importants, perquè descarreguen d'una manera notable la família, però sobretot garanteixen l'atenció adequada a les persones.

També hauríem de parlar que, un cop superada l'etapa escolar, hi ha uns nois i noies que poden anar a centres ocupacionals i a centres especials de treball. Pel que fa a centres ocupacionals, l'any passat teníem 6.446 persones ateses, i en el 2002 arribarem a les 7.400.

Per tant, als pressupostos –aquí també ho podríem comentar– es demostrarà com hi ha hagut un increment molt important per poder atendre més plenament en els serveis ocupacionals, tant pel que fa als serveis de teràpia ocupacional, com pel que fa als serveis d'ocupació d'inserció, que han de facilitar aquest pas als centres especials de treball. I és aquí, doncs, quan parlem ja d'aquests nois i aquestes noies que, superada l'etapa escolar, tenen més aptituds i poden entrar a la roda productiva, i entren en els centres especials de treball.

Per tant, quan nosaltres parlem d'aquest arc vital i d'anar adaptant els serveis, i que a cada servei hi hagi les diferències per poder estimular al màxim les capacitacions, ens trobem amb aquesta diversitat. En els mateixos centres especials de treball, que a mi em plau de recordar que la nostra oferta a Catalunya representa el 33% –ara és ja una miqueta més– de tot l'Estat, i per tant, manifesto el compromís important en aquest sector, li podem dir que l'aportació del Govern és molt important. Perquè si estem tenint, en aquest 2002, 7.891 treballadors subvencionats, hem de tenir present que el 50% del sou d'aquestes persones procedeix de la Generalitat, i l'altre percentatge procedeix de la mateixa entitat que produeix els productes que han determinat. I hem previst per a aquest any 2002 crear cinc-cents nous llocs de treball.

Però, a més a més, aquestes persones, perquè puguin portar a terme aquesta capacitat productiva, reben uns serveis complementaris d'ajustament personal i social, i se'n beneficien més de 5.600. Això vol dir una sèrie de professionals que ajuden en aquesta activitat. També hauríem de parlar dels serveis d'integració laboral, que són els de caràcter extern, que és l'objectiu final: poder estar a l'empresa ordinària i poder rebre aquest ajut.

Per què li explico tot això? Perquè no seria una visió completa i global si no tinguéssim previst quines són i no anéssim repassant els diferents serveis que, com vostè reconeixia, es van adaptant a les diferents necessitats.

Però arriba un moment que, tant a l'etapa laboral, com postlaboral, es necessita també que la persona pugui tenir garantida l'autonomia personal en la part de habitatge i en la part de relació social. I en aquest sentit em plau comunicar-li que endegarem un nou programa, el Programa de suport a la vida autònoma en la llar, que permetrà que aquestes persones que treballen en centres especials de treball puguin viure soles, en parella o en grups fins a quatre, i que l'habitatge es pugui mantenir amb l'aportació del sou d'aquestes persones, però el suport de supervisió va a càrrec del Govern, va a càrrec de la Generalitat, a través de les diferents graduacions també, sempre amb aquest principi de graduació i diversificació, de set, deu o catorze hores setmanals.

Aquest és un programa nou, que ja ha sortit l'ordre de convocatòria, el 10 de gener, en la qual les entitats s'hi podran acollir, i sabem que per a moltes famílies i per a moltes entitats és un pas més per garantir la vida autònoma d'aquestes persones.

Però n'hi ha que aquest grau d'autonomia no el poden disposar, perquè les seves dependències són superiors, i llavors tenim tot el Programa d'acolliment residencial. I aquí hauríem de parlar del gran esforç en llars residència, en residències amb trastorns. Què vol dir això? Que ens hem proposat donar una resposta important a aquella angoixa dels pares de «quan jo no me'n pugui cuidar, qui es cuidarà del meu fill?»; d'una manera sintètica podem resumir aquest pensament. I és aquest creixement de 1.105 places que s'han de poder repartir –683 estan programades per a psíquics amb retard mental i 422 per a físics–, que han de permetre tenir aquesta xarxa de llars residències i residències adreçades a les persones, o bé que vivien a la família i que els caldrà aquest suport, o bé que vivien al centre ocupacional i al centre especial de treball. Aquesta programació arribarà fins al 2005 i en podríem parlar.

Podríem parlar, lògicament, d'altres programes que vostè sap que hem anunciat com a suport en família, que derivats del programa «Viure en família» permetrà que puguin rebre aquest ajut econòmic i en puguem parlar més.

I aquest programa unificat d'ajudes que vostè presentava, que és molt important, però que té realment aquest caràcter complementari a tot allò altre, no es podria identificar de política d'atenció en el programa d'ajudes. Jo estic d'acord amb vostè que aquest programa ha tingut tant d'èxit, ha tingut tantes sol·licituds que ha esdevingut farragós administrativament, i que estem treballant per veure si podem simplificar els tràmits i poder simplificar-ne la seva gestió. I fins i tot, no només la simplificació administrativa, sinó que, a través d'haver incorporat els programes de «Viure en família», puguem reestructurar alguna de les prestacions que s'hi oferien.

El president

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social

Com que m'estic passant amb el temps –gràcies, senyor president per l'avís–, li podré aclarir més els aspectes que vostè em plantejava, amb molt de gust els hi contestaré o intentaré contestar-los a la següent...

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, té raó a dir que l'atenció a les persones amb disminució s'ha de veure en tota la seva globalitat, des de l'origen, tots

els diferents programes, etcètera. Amb això estem d'acord, ja li he fet esment a l'inici, el que passa és que en aquest cas m'ha agradat..., o la meua intenció era concretar-me en aquest programa en què, com vostè també ha recordat i també ha dit al començament, va comparèixer per donar les explicacions. El que passa és que la voluntat de la meua interpellació era anteposar el que és la teoria del programa i la realitat amb què hi ha de fer front molta gent a l'hora de poder tindre accés a tot aquest tipus d'ajudes.

I com li deia abans, moltes persones consideren que hi han massa inconvenients, tant de tràmit administratiu, com descoordinació interna administrativa. Perquè, independentment del departament que reconegui aquest ajut, el veritablement important és que les persones afectades s'adrecin a una finestra única. Nosaltres vam fer una iniciativa en aquest sentit per tal que, o bé via administració oberta, etcètera..., però no tan sols l'administració oberta, que puguin connectar per Internet, sinó que s'adrecin a qualsevol àmbit, a una única finestra, i després, internament, amb circuits interns dels mateixos departaments que ja hi hagi una prestació i una resposta a aquestes necessitats, sense necessitat que cadascú hagi d'anar perseguint a cada departament que l'expedient vagi avançant més o menys i que després es trobin, quan fan un reconeixement o una sol·licitud, que resulta que d'un departament a l'altre no hi va haver la comunicació, i això negativament representa que no podem tindre dret a aquesta prestació, que els suposa un gran inconvenient.

Perquè cal assegurar, sense cap dubte, la continuïtat en l'atenció integral i global de les persones que atenen. I a més a més, tenen necessitats canviants, com vostè ha dit, al llarg de tot el temps. Per exemple, li ficaré dos exemples que són moltes d'aquestes...: la fisioteràpia, els nens i la logopèdia. Ja hi va haver una esmena en uns pressupostos per tal que hi hagi continuïtat, però el problema és que hi han persones, i nens en aquest cas, que s'han quedat sense poder tenir dret a aquesta prestació.

I nosaltres considerem que cal garantir, sense cap dubte, aquest tipus de prestacions, perquè, com se li explica, senyora consellera, a aquella persona que té un dret reconegut, perquè compleix aquells requisits objectivables per tindre dret a aquesta prestació, que se li ha creat una expectativa i, no tan sols una expectativa, sinó que ho ha anat tenint al llarg de diversos anys, ha rebut aquests tractaments en base a aquests itineraris i, de cop, doncs, un any, no pot tindre dret a aquesta prestació. Això, a la família, li suposa una despesa. Moltes vegades, sap que fan front les associacions a aquesta despesa, perquè les famílies no hi poden fer front, però hi ha gent que no hi pot fer front, ni la família ni l'associació. Llavors, un nen..., que no tan sols li suposa un avanç, sinó tan sols no anar enrere, es queden al llarg d'un any..., que s'assabenten al mes de desembre que no tenen dret a aquesta prestació.

Nosaltres creiem que s'han d'agilitzar els tràmits administratius, s'han d'arbitrar els instruments administratius necessaris per simplificar-los, i sobretot per veure i garantir una resposta a temps –un mes, dos mesos,

evidentment—, però sense que hagin d'esperar tant, perquè cal garantir l'accessibilitat dels serveis a les persones que són titulars d'aquest en tant que compleixen aquests requisits.

Per tant, crec que és necessari definir aquests criteris clars, i definir els criteris en què es realitzen aquestes seleccions. Qui pren les decisions, quines fórmules es produeixen, qui controla tot això, perquè els uns sí i els altres no, i de quins instruments, a més a més, disposen per avaluar-los?, perquè, sens dubte, sense una bona avaluació no es poden esmenar les deficiències que, a la pràctica, a la realitat diària es troben, no?

Només per concloure, senyora consellera, totes aquestes persones, independentment del motiu en què ho solliciten, necessiten les seves respostes a temps i, com deia, cal agilitar tota aquesta gestió administrativa i aconseguir l'eficàcia. Això ha de ser una prioritat per al Departament, concretament en el que són aquestes ajudes per poder donar-los una resposta integral i assolir els objectius que estableix, entre d'altres, el Pla integral de les persones amb discapacitats.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, tal com he anunciat, arribant en aquest punt, permeti'm que faci una visió primera d'aquest Programa per veure'n la complexitat. Perquè aquest Programa té tres grans blocs: les ajudes per a serveis, que poden ser per a tractaments, per a assistència social i domiciliària i per a assistència en establiments. Un altre bloc: ajudes per a mobilitat i transport, per a mobilitat per a transport a assistir a serveis, i ajudes per a l'autonomia personal i la comunicació, i aquí tenim les ajudes tècniques, visuals, ajudes tècniques auditives i les físiques.

Quantes persones vam atendre el 2001? 6.771 persones. Quina va ser la despesa? 10 milions, i bastant menys, d'euros. Per tant, estem parlant d'una gran despesa, despesa que, pel que ha fet al 2001, no està tancada perquè, com molt bé vostè ha dit, determinades persones van rebre una carta comunicant que quedava obert el seu expedient i que es resoldria properament. I ara li ho explicaré.

El 98, que va ser quan va néixer aquest Programa, es van atendre 6.411 persones. El 99, se'n van atendre 6.534, i s'hi van afegir 2.297 que tenien pròrroga del Programa de l'any anterior. El 2000, la pròrroga del Programa anterior va ser 2.943, i el total va ser de 100.874. Què ha passat al 2001? Que en les pròrrogues, la gent que ha demanat continuar els serveis que ja tenia, ha sobrepassat les 4.800 sol·licituds. Aquest ha tingut un impacte molt important en el pressupost, i és per això que determinats serveis de continuïtat es cobraran ara, perquè en aquests moments estan arribant ja les persones que van rebre una carta d'aquest tipus de serveis de continuïtat interromputs, estan rebent ja les car-

tes que els explica que ho cobraran el 2002, amb efectes retroactius del 2001.

Per tant, el dret quedarà garantit, i el que hi haurà hagut ha estat un ajustament de partides, un ajustament d'anualitats, perquè l'impacte que hi ha hagut ha estat molt superior al percentatge que s'havia estimat. Fixi's que passar de 2.297, 2.298 a 4.893 ha representat un impacte tan important. Perquè? Perquè com li deia hi ha unes determinades persones que reben nova resolució de serveis aprovats, i en aquest sentit, doncs, era una xifra de 805. Les persones que en rebien, provinents d'altres anys, enguany han arribat pràcticament a 5.000, que això és el que ha tingut l'impacte, i les persones amb ajudes tècniques noves s'han mantingut amb relació als altres anys, fins i tot hi ha hagut una breu diferència.

En total, doncs, aquestes persones que tenien aquest..., demanaven aquesta continuïtat i que complien els requisits, la tindran garantida i, sobretot, el que és important —i que jo li dono la raó a vostè, que la comunicació administrativa no era prou clara, no explicava que seria, donava per entendre, però no ho explicitava— que seria amb efectes retroactius, que això jo entenc és el que les entitats familiars que hem estat en contacte amb les persones, que els estem trameten ara les cartes valorarà, ben segur, positivament.

Més enllà d'això, hi ha lògicament, veure com podem, a través de l'Administració oberta i la línia de treball telemàtic que hi ha, com podem agilitar tots aquests tràmits. I també veure com pot impactar el Programa de viure en família, que dona capacitat econòmica directa a les famílies, quines són aquelles coses que poden justificar directament i no han d'anar a la convocatòria, perquè l'adquisició pugui anar molt més coordinada amb la necessitat.

Estem, doncs, valorant complementàriament totes aquestes actuacions, i estic ben segura que serem capaçes de millorar-ho, sobretot, perquè donar a la família directament una part dels ingressos garantirà aquesta flexibilitat i no quedarà tan alentit, perquè vostè sap també que el procediment administratiu t'obliga a resoldre d'acord amb unes partides. I han estat aquests desajustaments pressupostaris que, com pot veure, l'explicació ha estat de l'impacte molt superior al previst, que, lògicament, de 3.000 pràcticament a 5.000, ha descompensat la previsió inicial.

Acabo el temps, tot i que aquesta era una taca, un programa complementari, entenc que és molt important perquè afecta moltes persones, però reitero que és tot l'arc vital de la persona amb disminució a Catalunya que té a cada etapa i a cada necessitat, els serveis que li han de permetre aquesta autonomia personal i aquesta integració social que tots perseguim.

Moltes gràcies per la seva atenció. Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la responsabilitat davant els esdeveniments que afecten la seguretat i la salut de les persones (tram. 302-00176/06)

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la responsabilitat davant els esdeveniments que afecten la seguretat i la salut de les persones.

La presenta el Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi, i la defensa l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló, que ara apareix a l'hemicicle després d'haver fet la volta corresponent. Cinc minuts, senyor diputat.

El senyor Barceló i Roca

Cinc minuts.

El president

Cinc minuts.

El senyor Barceló i Roca

Gràcies, senyor president; gràcies senyores i senyors diputats. Em toca presentar la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la responsabilitat davant els esdeveniments que afecten la seguretat i la salut de les persones. És a dir, relativa als fets provocats per les nevades del 14 al 16 de desembre.

La nostra Moció està dividida en deus parts, la primera part que correspon al punt primer i al punt segon, que fan referència a la reprovació al Govern per la seva responsabilitat global en les conseqüències d'aquests fets que abans he esmentat, i la proposta de l'establiment de mecanismes de col·laboració entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments. I la segona part, que és el punt 3 i el punt 4, que es refereixen, el primer, a la falta de política energètica de la Generalitat i, el segon, a modificar el protocol.

Tot i que volem posar l'accent en aquests dos darrers punts, en el tercer i el quart, perquè són els punts de futur i els punts que ens preocupen, no volem deixar d'aprofitar l'oportunitat per posar de manifest la responsabilitat global del Govern en els problemes que han afectat molts ciutadans i ciutadanes del nostre país.

I aquesta responsabilitat la basem en tres fets: en la imprevisió del Govern, en la seva manca de direcció, i en la incapacitat de coordinació.

La imprevisió del Govern ve il·lustrada, senzillament, pel fet que ara ens proposen un pla especial d'emergències. Senyors, senyores, han tingut vint-i-un anys per preparar un pla especial d'emergències! Vint-i-un anys és prou temps per parlar d'imprevisió. Hem d'esperar que passin els problemes per fer els plans d'emergència o de seguretat?

Segon punt, manca de direcció del Govern. La intervenció dels dos consellers el dia 27 de desembre va ser prou il·lustrativa d'aquesta manca de direcció. Varen passar d'una actitud, permeti'm l'expressió, cínica i prepotent, del matí, a una impotència humil de la tarda. Impotència humil que no amaga, en cap cas, senyor

conseller, la incapacitat de fer front als problemes. Però en el cas del Departament d'Interior, els problemes de direcció vénen d'abans i vénen d'un cert desgavell organitzatiu, provocat, per cert, pocs dies abans dels fets.

Incapacitat de coordinació, finalment, amb els ajuntaments i els ciutadans que es varen trobar sols. El Govern de la Generalitat no va assumir les funcions de coordinació que li pertocaven i que li pertocaven naturalment, de forma natural: és la seva responsabilitat. Ajuntaments i ciutadans vam haver de fer front al problema, sense poder comptar amb aquest suport.

Per això és que nosaltres, en el punt segon de la nostra Moció, defensem o proposem l'establiment de mecanismes clars, estables i lleials de col·laboració i treball conjunt amb els ajuntaments de les zones afectades.

Finalment, la segona part de la Moció fa referència a la falta de política energètica de la Generalitat, n'hem parlat sovint en aquest Parlament, tant en Ple com en Comissió, i el reiteradament anunciat Pla estratègic de l'energia no ho resol. Aquest Pla diu coses incongruents, diu coses inaplicables, fins i tot, diu coses contradictòries.

I, finalment, nosaltres defensem i proposem en el punt quart la modificació, la denúncia per part del Govern del protocol firmat i, per tant, en són coresponsables el Govern i les empreses elèctriques.

Il·lustra aquest document la connivència tradicional que durant anys hi ha hagut entre l'empresa i el Govern, i que ara ens porta els problemes. Els problemes que tenim ara en el sector elèctric no vénen del que van fer abans-d'ahir, vénen del que s'ha fet i sobretot del que no s'ha fet durant anys d'actuació, de complicitat entre un Govern que no ha tingut una política energètica, ha estat incapaç d'impulsar aquesta política energètica i d'obligar l'empresa a fer determinades inversions, perquè les inversions d'avui són els problemes, o la falta d'inversions d'avui són els problemes de demà.

En definitiva, per tant, proposem, els proposem, senyores i senyors diputats, la reprovació del Govern per les raons que abans he esmentat, i les modificacions al protocol d'acord amb l'empresa elèctrica que entenem és una de les bases, no l'única, però és una de les bases evidents dels problemes en què avui ens trobem. Gràcies, senyor president; gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Han presentat esmenes tres grups: el Popular, Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Per defensar les del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller. La veritat que el que no farà serà reproduir el debat que vam mantenir la darrera setmana del mes de desembre, tant a la Comissió de Justícia, amb el conseller d'Interior, com en la Comissió d'Indústria, amb el conseller d'Indústria del Govern de la Generalitat.

En tot cas, sí que li diré, senyor Barceló, que m'ha sorprès i m'ha sorprès molt la Moció que el seu Grup ha presentat, perquè vostè feia referència que en vint-i-un anys de govern, el Govern de la Generalitat no havia fet res. I la veritat és que des del punt de vista polític, jo lamento profundament que un partit com els seu, que té vocació de ser alternativa real del Govern de la Generalitat, el que faci és presentar una moció amb la qual el que fa és reprovar, demana que s'estableixin mecanismes clars, estables i alts de col·laboració, sense citar quins són; denuncia la falta d'una política energètica i denuncia l'actual protocol. Per tant, d'alternativa, ni una. Cap proposta per tractar de fer que a Catalunya no torni a passar el que va passar els dies 14, 15 i 16 de desembre de l'any passat.

Per tant, miri, el primer que li diria és que lamento profundament, com ja li he dit, aquesta Moció, sense cap proposta, sense cap alternativa real de govern.

En tot cas, nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes en la qual constatem la manca de previsió del Govern de la Generalitat, com ja vam posar de manifest en aquelles comissions, però que també constatem la manca de previsió d'alguns ajuntaments com ara el de Barcelona i el de Lleida. Jo li demano, senyor Barceló, que accepti aquesta esmena que li fa el Grup Popular, perquè, miri, jo crec que és important en política no ser sectari, no ser partidista, i reconèixer els errors. Reconèixer els errors dels seus alcaldes jo crec que també és humà. I li he de dir que vostè sap perfectament que l'article 40 de la Llei de protecció civil de Catalunya estableix que són autoritats de protecció civil l'alcalde, en l'àmbit municipal, i el conseller d'Interior, en l'àmbit de Catalunya. Igualment estableix, l'article 48 d'aquesta Llei, que les competències de l'alcalde són, en l'àmbit local, les mateixes, absolutament les mateixes, que li corresponen al conseller d'Interior en l'àmbit de Catalunya.

Vostè sap perfectament que Barcelona va ser un caos, sense semàfors, sense Guàrdia Urbana, i amb un alcalde que estava de cap de setmana, però que crec que realment, el que va ser lamentable va ser la situació que es va produir a la ciutat de Lleida, on no van funcionar absolutament res pel que fa a la protecció civil.

I miri, senyor Barceló, una gran paradoxa: potser el conseller d'Interior del Govern de la Generalitat no va estar a l'altura de les circumstàncies, però és que el conseller d'Interior a l'ombra tampoc va demostrar que la política socialista, en el tema de nevades, fos mot millor que la del Govern de la Generalitat. *(Remor de veus.)*

En tot cas, nosaltres hem presentat aquestes esmenes, amb propostes concretes, que jo li pregaria, senyor Barceló, que les accepti. Demanem que s'elabori en el termini màxim de dos mesos un pla especial de protecció civil per fer front als temporals de neu a Catalunya, un pla que no existeix, alternativa i proposta real de Govern. Volem que s'inclogui en el mapa de protecció civil de Catalunya, el mapa temàtic sobre els temporals de neu derivats d'aquest nou Pla de protecció civil que nosaltres demanem al Govern, a través d'aquesta esmena, que es faci.

Demanem que s'estableixi un protocol que estableixi els mecanismes de col·laboració entre les autoritats de protecció civil i els mitjans de comunicació social de titularitat pública i privada, per evitar que els ciutadans estiguin informats només a través de les compareixences o de les notes de premsa que es puguin fer des del Departament d'Interior. El Govern tenia mecanismes per tal que les ràdios, els mitjans de comunicació escrits, incloguessin publicitat, incloguessin anuncis concrets per alertar de les nevades i dels riscos que els ciutadans podien tenir davant d'aquest temporal.

Demanem, també, que s'incrementin els mecanismes de coordinació en l'àmbit del Cecat, amb els ajuntaments de Catalunya. I també demanem al Govern de la Generalitat que garanteixi que tots els ajuntaments de Catalunya disposin dels seus propis plans de protecció civil i, òbviament, si pot ser, que funcionin quan és degut, no?

I, finalment, demanem, també, a través d'aquestes esmenes, que es garanteixi que tots els vehicles del Cos de Mossos d'Esquadra, de Bombers de la Generalitat i, també, els vehicles d'emergència, com ara les ambulàncies, disposin de cadenes per poder circular quan hi ha neu, no?

Per tant, senyor Barceló, jo crec que són propostes..., és una esmena realment amb propostes alternatives, i jo li demanaria que, si volem construir una Catalunya millor, accepti aquestes esmenes per tal que el que va succeir a Catalunya la darrera setmana del darrer mes..., del mes de desembre, no es torni a produir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

(El Sr. Siurana i Zaragoza demana per parlar.) Perdó, sí..., té la paraula.

Esperi's un segon, senyor Ridaó.

El Sr. Siurana i Zaragoza

El senyor Sirera ha esmentat l'Ajuntament de Lleida com un ajuntament en què no va funcionar el sistema d'emergència, i no és veritat. No..., li ho vaig dir a la Comissió i cito exactament a qualsevol dels diputats de... *(veus de fons)*, de Lleida, que pugui dir o explicar algun moment en què les emergències de la ciutat no van funcionar. Perquè, òbviament, aquesta imputació, a més de ser de mal gust –a més de ser de mal gust–, no es correspon amb la veritat.

El president

Gràcies, senyor diputat. *(Veus de fons.)* Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Molt breument, perquè el senyor Siurana es va dedicar durant aquells dies a acusar el Govern de la Generalitat d'haver abandonat Lleida i que Lleida estava absolutament col·lapsada i no hi funcionava res.

Jo li he recordat que la Llei de protecció civil encarrega els alcaldes, com a màxima autoritat de protecció civil en l'àmbit municipal, d'haver-se de fer càrrec de totes aquestes manques de previsió a la ciutat de Lleida.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, ara, a donar la paraula al senyor Joan Ridao, que la té.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, admetent, d'entrada, que a alguns punts del país, la nevada i el fred van ser un fet totalment excepcional, el que caldrà reconèixer, també, com vam intentar fer-ho en una recent compareixença del conseller en una comissió d'aquest Parlament, és que aquest fet va ser tan excepcional com previsible, no?

Mai com ara un temporal de neu, de baixes temperatures havia estat tan anunciat pels serveis meteorològics, i, curiosament –paradoxalment–, mai com ara el país havia quedat tan col·lapsat, amb les carreteres impracticables, amb les principals artèries tallades, amb Catalunya pràcticament fora dels mapes i amb una sensació de caos autènticament descomunal. Tanta insistència, fins i tot, durant aquest període, a comparar-nos amb el centre i el nord d'Europa on, lògicament, aquest tipus d'inclemències són un fet habitual, i el que va passar aquí a casa nostra, jo crec que no resisteix cap comparació, ja no amb aquests països del nord d'Europa, sinó ni tan sols amb una comunitat com Castella i Lleó o Astúries o el mateix País Basc, no?

Per tant, a hores d'ara no tenim..., amb la perspectiva que ens dona el temps no tenim cap mena de dubte que aquí van fallar tant la previsió com l'efectivitat dels plans i els serveis d'emergència, no? Tant els preventius, a l'hora, per exemple, de garantir el normal funcionament de les infraestructures d'aquest país, com els de caràcter reactiu, si es produïen talls a les carreteres o accidents o sinistres, etcètera. Senzillament perquè per a tot això hauria calgut una prèvia planificació, que hagués determinat els mitjans necessaris i, també, la seva disponibilitat; i tot això, lògicament, no es pot improvisar. Els recursos no es podien mobilitzar pràcticament d'un dia per l'altre, com es va fer; simplement perquè no es podia subestimar els efectes d'un temporal tan seriós com aquest, i, evidentment, si, a més, posteriorment es cometien vacil·lacions a l'hora de prohibir el trànsit, a l'hora de dotar el dispositiu policial i de protecció civil dels efectius o els recursos necessaris, a nivell de recursos humans, de màquines llevaneus, etcètera, lògicament, la situació i el desenllaç, doncs, és lògic que es produís com es va produir.

Un país –ho creiem– es construeix no només amb iniciativa, amb empena, gestionant bé, sinó també generant un clima de confiança, de seguretat i, també, reconeixent els propis errors. I, de fet, el mateix conseller Pomés ho va fer en aquest Parlament, no així el conseller d'Indústria, no? Però el veredict del miler d'afectats, jo crec que és inapel·lable. I el Govern no sé si definitivament ha perdut o ha fet perdre la confiança i

el crèdit en el funcionament de determinats serveis públics a una part important de la nostra població; i, sobretot, el que és pitjor, no sabem exactament si la pròxima vegada, quan es reclami des de les instàncies públiques serenitat i precaució, potser ja serà massa tard perquè ja no se'ls creurà massa gent.

En aquest sentit, com planteja la Moció, jo crec que la manca de direcció i de coordinació del Govern va ser clamorosa. I, en aquest sentit, creiem que és mereixedora de la reprovació que se'ns demana, i no estem parlant únicament de l'estampa discotequera del conseller en cap, que ja van reproduir, a bastament, alguns mitjans de comunicació, sinó que ens estem referint a l'absència, també, clamorosa d'alguns consellers com el de Política Territorial o el de Medi Ambient.

També calen mecanismes clars de col·laboració amb els ens locals, amb els ajuntaments de les zones afectades, com planteja el segon punt de la Moció socialista.

També creiem que cal garantir la informació puntual a través de tots els mitjans de comunicació socials, tant de titularitat pública com els privats, dels riscos col·lectius greus, amb instruccions precises sobre les mesures de seguretat a adoptar. I, en aquest sentit, hem presentat una esmena, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

També plantejem l'adopció –anunciada i no sé si finalment concretada– d'un pla especial per a aquest tipus de riscos, dels que preveu la Llei de protecció civil, és a dir, per als riscos de nevades i de baixes temperatures.

I, finalment, el que creiem que ja no té cap mena de palliatiu ni de defensa és el desgavell elèctric. A l'estiu, la culpa, com tothom sap, és del consum excessiu d'electricitat a la costa. A l'hivern, és el fred. La conclusió és que el problema és tot un altre. Nosaltres creiem que anys de passivitat de la Generalitat a l'hora d'exercir les seves competències i d'inspecció i de sanció, anys de connivència amb un monopoli *de facto*, sense que s'hagi promogut la real participació d'altres operadors en el sector, ens han portat a la situació actual; com anys de complaença, també, amb una companyia que concentra entre el trenta-cinc i el quaranta per cent del seu mercat a Catalunya, i encara que, fins i tot, té la seva seu a Madrid i que destini, en aquest cas, els seus beneficis multimilionaris a inversions a Sud-amèrica, mentre, per exemple, el nivell de millora i manteniment de la xarxa, és ínfim a Catalunya i gens europeu en aquest sentit.

Per tant, des d'aquest punt de vista, hem plantejat les esmenes número tres i número quatre, per denunciar les pràctiques restrictives de la competència i per denunciar, també, la situació, en aquest cas, de connivència i de complicitat del Govern de la Generalitat amb relació al monopoli elèctric.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, ara, l'il·lustre diputat, senyor Joan Manuel Sabanza, referent a les esmenes presentades per Convergència i Unió.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Barceló, jo suposo que si ara fossin a fer, vostès no presentarien aquesta Moció amb el mateix redactat.

Vostès s'estan adonant –i ja és hora– que a base de demanar la reprovació del Govern, la dimissió reiterada després de qualsevol fet encara que sigui per motius meteorològics, ja ningú s'ho pren seriosament. De totes maneres, haig de donar-li les gràcies perquè no ha acabat com jo intuïa, que era carregant les culpes dels fets de l'onze de setembre al Govern de la Generalitat.

A vostès no els interessa que les coses vagin bé, ni que els problemes se solucionin. A vostès el que els interessa és l'agitació, la mobilització, repetir fins a l'avoriment que tot va malament, que tot és culpa del Govern, i que l'única solució és el recanvi; un recanvi que jo no he sabut trobar en cap de les seves propostes que configuren la Moció que avui estem tractant.

A vostès lo que realment els va és allò de: «Váyase, señor Pujol.» On hi ha foc, l'atien; on no n'hi ha, l'encenen, i embolica que fa fort. El que passa és que al nostre país, per sort, la gent ja fa temps que té capacitat de jutjar i d'analitzar les actuacions i motivacions, tots plegats. I, sincerament, un consell: continuïn per este camí i tindrem govern de Convergència i Unió per molts anys. Facin una altra moció, però de censura, i ens ajudaran a consolidar encara més el nostre candidat i el nostre projecte. (*Remor de veus.*)

Per contra... (*veus de fons*), per contra..., la nostra... (*veus de fons*) –encara n'hi ha més–, la nostra obligació és governar. I governar vol dir prendre decisions. I prendre decisions vol dir, també, equivocar-se. I nosaltres, també, nos equivoquem. No com vostès que estan en possessió de la veritat absoluta i permanent. (*Remor de veus.*) I no s'adonen que això, a part de no poder ser, és impossible. Perquè, quan ens instal·lem en el món real resulta que s'adonen –els altres, eh?– que vostès també són mortals. I se'ls queda Lleida i una part de Barcelona paralitzades. Se'ls produeixen tres episodis de contaminació fluvial, a Flix, en una setmana. Se'ls «desmadra» la seguretat ciutadana i la violència xenòfoba a Barcelona, o comencen a demanar el transvasament de l'aigua de l'Ebre, a la gran Barcelona, a base d'allargar les canonades del minitransvasament, per posar uns quants exemples ben il·lustratius.

En la compareixença que fa el conseller d'Interior, davant la Comissió de Justícia, va reconèixer, perquè s'equivoca, que potser no vam ser capaços de transmetre lo grau de risc a la població, i això es pot interpretar com una manca d'informació o de canals de comunicació. Potser va ser un error no fer talls de carreteres i potser hi va haver una manca de coordinació amb l'Estat per fer ús dels seus recursos. També va comentar que els Mossos d'Esquadra encara no estan desplegats a la Conca i a l'Anoia, que és allí on va nevar més i que, per tant, donen als responsables de l'ordre públic. I, també, que a Alemanya, país que moltes vegades agafem d'exemple, deu dies després, seixanta mil persones es van quedar bloquejades a les autopistes durant divuit hores. (*Remor de veus.*)

El conseller d'Interior també va manifestar a la seva intervenció en la Comissió de Justícia que, des de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, s'engegarien immediatament els treballs per elaborar un pla d'emergència específic per fer front a situacions d'emergència per nevades. I perquè la nostra responsabilitat és governar, el conseller d'Interior, que n'és el president, va convocar una reunió de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya el dia trenta-u de gener per impulsar l'elaboració d'este Pla d'emergències. La Comissió va aprovar aquesta proposta i ha acordat la creació d'un grup treball, format per la Federació Catalana de Municipis, l'Associació Catalana de Municipis, l'Ajuntament de Barcelona, l'Estat i la Generalitat, que en quinze dies han de nomenar els seus ponents per a elaborar l'esmentat Pla.

Nosaltres, senyor Barceló, intentem aprendre dels errors o de les experiències negatives. I per això hem presentat esmenes, unes esmenes amb caire positiu que pretenen això: elaborar este pla que els deia que ja va anunciar el conseller, mantenir els mecanismes de col·laboració i treball al conjunt dels ajuntaments i de les zones afectades, i, també, un altre tema que res té a veure amb el tractàvem, perquè els talls no es van produir com a conseqüència de les nevades, sinó que es van accentuar amb motiu de les nevades, però no van ser l'origen, una altra proposta que diu requerir a FECSA - Endesa que adapti el seu programa d'inversions en infraestructures elèctriques per al període 2001-2010 a les previsions del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, contingudes en el Pla de l'Energia a Catalunya a l'horitzó del 2010.

Una proposta amb futur, enlloc d'insistir en la falsedat de la manca d'una política energètica que, com vostès saben, va estar presentat, el Pla de l'Energia 2010, el mes de novembre al Parlament, i allí es fan les previsions d'inversió necessària. I també es van presentar dos decrets sobre qualitats, sancions i compensacions que van ser aprovades el desembre passat.

Per tant, queda clar que de propostes en positiu per solucionar els problemes, tan sols les nostres. Les seues, com sempre, negatives, a remolc, i que no pretenen solucionar la situació, sinó magnificar, en tot cas, els errors sense buscar solucions.

I vaig a dir-li una cosa, senyor Barceló, vostè ha parlat de connivències entre el Govern de la Generalitat i FECSA - Endesa. (*Remor de veus.*) I vostè ha dit: «El problema no és de fa quatre dies, ve de molt enrere.» Deu o dotze anys, potser...? Quan les crisis de FECSA...?

El president

Senyor diputat....

El Sr. Sabanza i March

Molt bé. Escolti, doncs, miri: d'estos vint-i-un anys, ja li ho accepto, vint-i-un anys, fins a l'any 1997, fins al 7 de febrer del 1997, qui va presidir Endesa, i per tant FECSA, va ser el senyor Feliciano Fuster, posat per vostès, perquè els recordo que fins a l'any 1998 Endesa..., i per tant FECSA i Enher van ser empreses pú-

bliques i des de l'any 1982 fins al 1996 gestionades per vostès.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sabanza i March

Per tant, a cadascú la part que li toca. Fem memòria...

El president

Perdó, senyor diputat...

El Sr. Sabanza i March

...i siguem rigorosos...

El president

...és que el té amb escriu, el temps.

El Sr. Sabanza i March

D'acord. Senyor president, moltes gràcies. Vostès, suposo que han intuït per tot el que els hem dit que no els la votarem a favor, la seua Moció, i que, en tot cas, els preguem que la canviïn pel redactat de les nostres esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i per al seu posicionament, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president; molt breument, perquè aquesta discussió ja la varem fer a la Diputació Permanent i és una mica el mateix.

En tot cas, nosaltres estem completament d'acord amb la Moció del Grup Socialista, amb la idea de reprovar el Govern per la seva negligent actuació en les nevades del passat desembre. Em sembla que, després del que va dir el senyor conseller..., senyor conseller, després del que va dir vostè a la Diputació Permanent, després del que ha dit el senyor Sabanza, també, dient que s'havien reconegut errors importants en tot aquest tema, de manca d'informació a la població, descoordinació entre els diferents efectius, no va fer talls de carretera, manca de coordinació, jo crec que el més normal i el més responsable políticament –i amb tot el respecte, senyor conseller– és que vostè hauria d'haver presentat la dimissió. (*Remor de veus.*) Perquè... (*Fora remor de veus.*)

Li ho dic amb tota responsabilitat, perquè, després, quan una situació d'aquestes que ha afectat milers de persones..., un reconeix... –i em sembla molt bé i molt just i molt democràtic que vostè reconegui això–, el més normal és posar sobre la taula les seves responsabilitats i que el senyor Pujol... –sí, el senyor Pujol; no sé si hauria de ser el senyor Pujol o el senyor Mas–, doncs, el senyor Pujol li hagués acceptat aquesta... I li

ho dic amb tota responsabilitat, perquè després de tot això i encara continuï dient: «Ara farem els plans especials d'emergència.»! Els plans especials d'emergència fa quatre anys, després de la Llei de protecció civil, que s'haurien d'haver desenvolupat. Si no s'han desenvolupat, algú és responsable que no s'hagin desenvolupat aquests plans i hagin provocat actuacions com les que varen passar el mes de desembre. Doncs si aquest responsable és vostè, senyor conseller, ens sembla que seria el més normal, el més ètic, des d'un punt de vista, doncs, de la política i de la democràcia.

La descoordinació en el tema dels Mossos d'Esquadra, en el tema dels agents rurals, en la manca d'informació, em sembla que són elements importantíssims a tenir en compte. (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, si us plau. (*Veus de fons.*) Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, i el tema..., l'altre tema, doncs, el tema de les elèctriques, que també ja sembla la cançó de l'enfadós, la situació en què es troba i la connivència constant entre FECSA-Endesa i el Govern de la Generalitat, amb la incapacitat de donar un servei elèctric necessari per a un país modern i desenvolupat com és Catalunya. En tot cas, doncs, això ja ho hem discutit moltes vegades, ho hem denunciat moltes vegades; la sordesa del Govern és clara en aquest sentit, i la situació, doncs, és la que patim al nostre país en tot el tema elèctric.

De totes maneres, senyor Sirera, jo crec que no és la mateixa responsabilitat la del Govern i la dels ajuntaments. Vostè la posa allà mateix. Jo..., em sembla que tot el tema de la coordinació, tot el tema de carreteres, és un tema exclusivament del Govern. És possible que vostè pugui fer crítiques que alguns ajuntaments –i potser alguns altres també– han tingut una descoordinació o no han acabat de funcionar, però em sembla que posar-los tot al mateix sac és un error. I en tot cas si vostè deia que els socialistes eren..., o la Moció del Grup Socialista podria ser sectària, la seva esmena continua sent del mateix estil, doncs, que vostè definia la del Grup Socialista. Perquè concretament només Barcelona i Lleida... Me sembla que podria haver fet –si vol, si ho té clar– la llista molt més llarga, d'aquesta situació, perquè el responsable també d'aquesta manca de coordinació també era el Govern de la Generalitat en no buscar aquesta situació de col·laboració. (*Fora remor de veus.*) Bé...

El president

No, de debò... A veure, silenci, si us plau.

El Sr. Boada i Masoliver

Bé, i, per últim, senyor Sabanza, home!, vostè diu..., han fet aquí una esmena que hi hauria programes d'inversió i de cara al futur. Veritablement, si les seves propostes evidentment haguessin d'anar en aquesta línia,

imagini's vostè aquell deliri que tenia en un moment determinat –polític, evidentment–, conjuntament amb el Govern de Catalunya, de posar una planta de cicle combinat de l'empresa Enron al seu ajuntament..., s'imagina quines previsions tenen vostès i com hagués quedat el país: una mica a l'altura de les previsions que pot arribar a fer FECSA-Endesa.

Gràcies, senyor president.

(Forta remor de veus.)

El president

Gràcies a vostè. Per posicionar-se sobre les... *(El Sr. Sabanza i March demana per parlar.)* És que no... Sí, a veure, un segon, un segon, senyor diputat. *(Pausa.)* Senyor Sabanza, vostè s'ha sentit... alludit?

El Sr. Sabanza i March

Em sembla que clarament alludit.

El president

És que no l'he seguit...

El Sr. Sabanza i March

Sí, el senyor Boada m'ha anomenat i ha parlat d'uns deliris, d'uns somnis de deliri polític d'una planta de cicle combinat d'una empresa, que què hagués passat? Doncs miri, senyor Boada, comencem pel final. Hagués passat el mateix que està passant a Arcos de la Frontera: un projecte, que encara no està començat, d'una central semblant resulta que ara –possiblement se la quedi Gas Natural– hi ha cua per quedar-se aquell projecte per executar-lo. El mateix hagués passat en el cas de Móra la Nova.

Però és més greu: vostès al seu dia, aviat farà un any...

El president

Senyor diputat, concentri-ho al màxim possible...

El Sr. Sabanza i March

Molt curt, senyor president.

El president

Molt bé.

El Sr. Sabanza i March

...van votar en contra de la instal·lació d'aquesta central pel efectes nocius de contaminació. I vostès han rebut un informe de l'IQS encomanat per l'Ajuntament de Móra la Nova i un altre, esta setmana, de la Universitat Rovira i Virgili, que desdiuen tot allò que deien vostès. I els recordo que allà era dolenta i aquí al Besòs aviat anirem a la inauguració d'una planta igual, i aquí vostès...

El president

Senyor diputat, ara sí que...

El Sr. Sabanza i March

...són los que li donen la viabilitat.

El president

...ja ha passat el minut, senyor diputat.

El Sr. Sabanza i March

I si té algun dubte de com van les coses...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sabanza i March

...pregunti-ho al Govern d'Andalusia, que és el que ha donat la llicència... *(forta remor de veus)*, d'Arcos de la Frontera.

Gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Silenci, si us plau. Senyor diputat, ara té la paraula... *(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)* No ha sigut alludit. *(Veus de fons.)* Sí? Senyor diputat, expliqui'm l'allusió que se sent...

El Sr. Sirera i Bellés

El senyor Boada ha dit que la proposta del Partit Popular era sectària.

El president

És?

El Sr. Sirera i Bellés

Era sectària. Jo crec que és una desqualificació i una allusió directa.

El president

Li donaré la paraula, senyor diputat, no es preocupi. Però sí que voldria fer avinent a les senyores i senyors diputats que segons el nostre Reglament les allusions són a les persones i a la conducta de les persones. I vostès saben que aquesta presidència més aviat és magnànima a l'hora de donar..., en les allusions, perquè em sembla que forma part del debat. Però les contradiccions són lògiques en el debat i no hi afegeixen, diguem-ne..., no, no s'han de sentir ni contradits ni alludits, en aquest sentit. Per tant, té un minut i vagi...

El Sr. Sirera i Bellés Senyor president, en tot cas, dir que el meu Grup..., la meua proposta és sectària, crec que no és una contradicció sinó una allusió directíssima i fins i tot, doncs, no dic un insult, però quasi, no?

El president

Endavant...

El Sr. Sirera i Bellés

En tot cas, dir-li, senyor Boada, que nosaltres a la nostra esmena diem que el Govern de la Generalitat no va tenir previsió. Jo li vull recordar una cosa. Vostè..., el seu partit governa a l'Ajuntament de Barcelona. I no és sectari dir que l'Ajuntament de Barcelona tampoc no va fer absolutament res perquè no es col·lapsés la ciutat de Barcelona. Per tant, sectaris, vostès, que només ho volen reprovar a uns i no als altres.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Hi ha alguna paraula demanada? (*Pausa.*) Molt bé. Senyor Boada, per un minut. S'haurà d'esperar un moment, senyor Barceló.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. No contestaré les al·lusions de sectarisme del senyor Sirera, perquè ha set ell qui ha començat aquest procés i jo no vull...

El president

Perdó, a quines contestarà, doncs?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, al senyor Sabanza, que ha fet una... Miri, nosaltres..., Iniciativa per Catalunya - Verds mai ha estat en contra de les plantes de cycle combinat –mai–; senzillament en una moció aquí vàrem dir que, en el procés de desmantellar les plantes nuclears, el procés de transició podrien ser les de cycle combinat. De la que estàvem en contra és de la que planejaven vostès a Móra, i, per això, li parlava de deliri, perquè estava mal dimensionada, per la refrigeració de l'Ebre, pel microclima que creava allà... –aquella planta en contret era la que evidentment tenia les condicions necessàries... (*Fora remor de veus.*)

El president

Prego silenci, senyores diputades i senyors diputats. Té la paraula l'illustre diputat senyor... (*Veus de fons.*) No, no, ara ja n'hi ha prou; s'ho diran després. (*Pausa.*) No, seguiu, si us plau, no li dono la paraula. Ja n'hi ha prou. (*Remor de veus.*) No estem en un debat..., de debò: no s'ho prenguin malament, però no estem generant un segon debat. (*Veus de fons.*) No. Senyor diputat, si li donés la paraula marcaria un precedent que no ens convé, al conjunt... (*Veus de fons.*) No la té, senyor diputat, de debò. I li agraeixo la comprensió, eh? Gràcies, de debò. (*Rialles.*) Moltes gràcies.

Té la paraula ara el senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Finalment, i després de tots aquests preàmbuls, ens posicionarem en relació amb les esmenes presentades. Tractaré conjuntament l'esmena de la coalició del PP i Convergència i Unió, perquè dona tota la impressió que vostès la preparen conjuntament. Per tant, les tractaré també conjuntament.

Senyor Sirera, alguna de les coses que vostè proposa són raonables i serien acceptables. El que és absolutament inacceptable és el preàmbul quan situa en peu d'igualtat les responsabilitats del Govern de la Generalitat i les responsabilitats dels ajuntaments. Això és fals, això és inacceptable. Que el país quedés col·lapsat i les carreteres no funcionessin, no és responsabilitat dels ajuntaments. Que la xarxa elèctrica caigués, no és responsabilitat dels ajuntaments. Vostè fa referència que els semàfors no funcionaven. Sap per què els semàfors no funcionaven? Perquè no tenien corrent. I sap per què no tenien corrent? Perquè la xarxa elèctrica va fallar. (*Remor de veus.*) Per tant, no acceptem... (*fora remor de veus*), no acceptem aquest tractament paral·lel entre una responsabilitat i l'altra. Aquí el que valorem és la responsabilitat del Govern...

El president

Senyor diputat, centri's sobretot en les esmenes, per saber que és el que hem de votar.

El Sr. Barceló i Roca

Sí. Era per justificar que no puc acceptar cap de les propostes que vénen després. Vostè ha posat en dubte –vostè ha posat en dubte– que els alcaldes estiguessin al peu del canó. Els alcaldes van estar al peu del canó i van..., però el que no va estar al peu del canó va ser el Govern, perquè el Govern estava a la discoteca, per exemple. (*Fora remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, li prego, de debò..., perquè és que d'aquí a un minut hem de votar i hem de saber què hem de votar, i depèn del posicionament de vostè sobre les esmenes. Jo vull saber exactament...

El Sr. Barceló i Roca

D'acord. Per tant, pel que fa a les esmenes del Partit Popular, no les acceptem.

Pel que fa a les esmenes de Convergència i Unió, també, per exemple, la primera seria acceptable, però en tant que ja explicaré que n'acceptem una pràcticament coincident d'Esquerra Republicana, la primera queda, entenc, incorporada.

No podem acceptar la segona, perquè vostè parla de «mantenir els mecanismes de col·laboració» i nosaltres defensem que no van existir mecanismes de col·laboració. Per tant, seria un contrasentit acceptar que els mantindrem; si els mantindrem tal com han funcionat, passarà el que va passar.

I finalment, vostès defensen requerir a FECSA-Endesa que adapti el seu programa d'inversions en infraestructures al període 2001-2010. Escolti'm, vostès tenen firmat un document, que és vigent fins al 31 de desembre del 2003, que és absolutament contradictori amb el que vostès diuen. L'empresa FECSA-Endesa pot exigir a vostès..., a un nivell d'inversions inferior al que ara està fent, perquè vostès..., el senyor Subirà –absent, per cert– va firmar un document en nom del Govern en què acceptava unes inversions determinades.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps i encara no sabem les d'Esquerra Republicana.

El Sr. Barceló i Roca

Per tant, no podem acceptar les esmenes de Convergència i Unió.

Sí que acceptem, en canvi, la primera esmena d'Esquerra Republicana, que fa referència a la necessitat d'informar puntualment..., en qualsevol cas considerem que és absolutament complementari del nostre punt segon. També l'esmena número 2, que parla d'«instar el Govern d'acord amb el que s'estableix legalment a adoptar en el termini de tres mesos un pla especial d'interès de Catalunya relatiu al risc de nevades». I en canvi, i tal com hem comentat amb el representant d'Esquerra Republicana, deixariem l'esmena tercera i la quarta per a una posterior iniciativa parlamentària, perquè entenem que el tema del monopoli no és un tema del Tribunal de Defensa de la Competència, sinó que és un tema que requerirà una reforma de la Llei del 1997. La Llei del 1997 constata...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

...el monopoli de la distribució...

El president

...senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Barceló i Roca

...i, per tant, per això... És a dir, que posem a votació la nostra Moció, incorporant el punt primer i el punt segon de les esmenes d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president, per la seva...

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Per tant, ara, donant temps a la incorporació a l'escó al diputat que acaba de parlar, sotmetrem a votació aquesta Moció que hem debatut, incorporant-hi les dues primeres esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'autosuficiència ramadera (tram. 302-00177/06)

A continuació, vénen les mocions números 22, 23, 24 i 25, que es centren sobre la mateixa qüestió. Voldria preguntar als senyors diputats que presenten les moci-

ons si les volen tractar conjuntament. Molt bé. Doncs les tractarem conjuntament, amb un prec –amb un prec: que els senyors diputats que presentin aquesta Moció em facin arribar aquí, a la presidència, l'acceptació o no-acceptació per escrit de les esmenes o de part de les esmenes dels altres, perquè vostès veuen que s'acumulen moltes esmenes amb un sol tractament, i ens hi podríem perdre fàcilment.

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, per part del Grup Popular.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, dos mesos després d'haver fet un debat amb una interpellació a l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca presentem aquesta interpellació sobre la política d'autosuficiència ramadera, amb un rerefons en la interpellació i també en aquesta Moció pel que fa referència a la pesta porcina clàssica i, concretament, la seva afectació a la comarca d'Osona. Hem de tornar a parlar avui, dos mesos després, de pesta porcina clàssica, perquè existeix encara aquesta malaltia sobre la cabana ramadera del porcí, concretament a la comarca d'Osona.

I avui, també, quasi dos mesos després, hem de celebrar que, finalment, s'hagin acordat mesures de mercat autoritzades per part de la Unió Europea, després de la petició del Govern de la Generalitat i, conseqüentment, la petició, també, del Govern de l'Estat perquè es tirin endavant aquestes mesures de mercat.

Si avui s'han sacrificat ja prop de 120.000 porcs, de ben segur que amb les mesures de mercat podem arribar a la xifra, o pot ser que arribem a la xifra, dins de les properes setmanes, de fins a quasi mig milió de porcs sacrificats amb aquestes mateixes mesures de mercat. Tant de bo no sigui així, però aquesta és una xifra que ja està planejant i que està, d'alguna manera, autoritzada perquè pugui ser una realitat. L'any 1997 es van sacrificar 1 milió de porcs, en números rodons, a Catalunya. Veurem com acaba a la comarca d'Osona.

Sens dubte, això són recursos financers que avui, segurament, no estan plantejats, no estan previstos per part del Govern de la Generalitat, amb la qual cosa, honorable conseller –i això no és una interpellació, però sí m'hi dirigeixo, i aprofitant que vostè està aquí–, crec que s'hauran de plantejar molt seriosament els recursos que potser s'hauran de destinar de forma extraordinària, com es va fer també l'any 97 dins aquest Parlament.

Ja li avancem que nosaltres donarem suport, com ho hem fet i com ho continuarem fent, a totes aquelles mesures que s'estiguin treballant i que s'estan establint des de la Conselleria d'Agricultura. Ho farem, i esperem que també ho facin tota la resta de grups parlamentaris. Avui sembla ser que no podem arribar a un acord, com havíem arribat en altres moments, pel que fa referència a les diferents interpellacions. Sí que, en canvi, hem arribat a un acord amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, una transacció entre els tres grups que després lliuraré a la Mesa i que molt ràpidament passaré a desgarnar-ne els diferents punts.

Però aquestes mesures de mercat, sens dubte, tenen un perill, i tenen un perill, com ha succeït i com va succeir l'any 1997, pel que fa referència a les comarques lleidatanes: l'expansió, de vegades, de la mateixa pesta porcina amb les mateixes mesures de mercat pot fer un efecte que multipliqui la mateixa extensió de la mateixa malaltia.

I abans d'acabar de fer una referència concreta, com dèiem, a aquestes diferents mesures, sí que li voldria fer un prec i li voldria fer un prec a l'honorable conseller d'Agricultura. Se'ns informa a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, als portaveus? Sí. Com se'ns informa? El mateix que té la premsa cada dia abans que tanqui les seves edicions. Li reclamem, conseller, des del Grup Popular, que tinguem reunions amb caràcter urgent de tots els portaveus d'Agricultura perquè puguem analitzar ara el que serà l'aplicació d'aquestes mesures de mercat i sacrificis massius i molt importants que es produiran a la comarca d'Osona.

De ben segur, quan acabi aquest procés, almenys pel que fa al Grup Popular, li presentarem una interpellació, o li presentarem una proposició no de llei, o veurem quina és dins dels mecanismes parlamentaris, per poder analitzar diferents problemàtiques que veiem que estan succeint. Creiem que ara no és el moment apropiat per fer discursos que, de ben segur, el que farien és perjudicar el mateix sector del porcí a Catalunya.

El president

Senyor diputat, permeti'm un segon.

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí.

El president

Per ordenar una mica el debat. El criteri, que voldria que fos consensuat per vostès, donat que han de defensar la seva Moció i s'han de posicionar sobre les esmenes dels altres, donaríem una única intervenció de deu minuts. Els sembla bé?

El Sr. Fabregat i Vidal

Bé, gràcies, senyor president. En tot cas, segurament no empraré els cinc minuts restants, però li ho agraeixo, i em sembla que tots els diferents portaveus que intervindrem tindrem temps més que suficient amb aquests deu minuts.

Des del Grup Popular vam presentar o hem presentat una moció amb tres punts. El primer punt per a la necessitat d'un pla d'ordenació del sector porcí a Catalunya, per a la necessitat que aquest pla tingui l'autosuficiència ramadera, és a dir, que hi hagin explotacions, principalment pel que fa referència a cicle tancat i a explotacions de mares reproductores, perquè no tinguem la necessitat de fer importacions d'altres països, no solament de la Unió Europea, sinó, fins i tot, de països tercers; un segon punt perquè això pugui ser possible dins del que és la revisió propera del Pla de desenvolupament rural, del PDR, perquè es puguin aplicar línies de reconversió per a aquestes explotacions de

porcí, i, finalment, presentar al llarg de l'any 2002 nous sistemes. Vostè ens en parlava d'alguns en la mateixa interpellació pel que fa referència als controls i la identificació del porcí. Torno a insistir en el que jo mateix vaig dir en nom del Grup Popular: creiem que el sistema d'autoguies a Catalunya, en aquest moment i davant les poques possibilitats que ofereixen les directrius comunitàries pel que fa referència als aspectes sanitaris i per lluitar contra aquest tipus d'episoties, creiem que les autoguies sanitàries han de passar a un segon pla i que hem d'apostar per nous sistemes d'identificació importants.

Finalment, hem fet un acord, com deia, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, acord que, des d'aquí, des d'aquesta tribuna del Parlament, jo invitaria que el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds s'hi poguessin sumar, a aquest acord, perquè així ha estat el tarannà dels diferents grups parlamentaris en aquesta problemàtica, però que, molt legítimament, evidentment, els dos grups que he fet referència poden fer el que creguin oportú.

Finalment, en aquesta transacció són vuit punts en el que fa referència al Pla d'ordenació del sector del porcí, als controls i les identificacions individuals, també a fixar aquesta prioritat dins el programa marc del Pla de desenvolupament rural, però també d'altres punts que recullen el que deien diferents mocions, fins i tot mocions del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i d'Iniciativa per Catalunya - Verds, com és impulsar des de Catalunya la constitució d'una interprofessional del sector porcí, tan necessària –i aquest és un moment en què aquesta necessitat es pot veure en el conjunt de les comarques de Catalunya, però principalment a la comarca d'Osona; potenciar i reestructurar els grups de sanejament del porcí i els de defensa sanitària; també, a la vegada, garantir aquestes mesures d'intervenció de mercat un cop aprovades, avui ja aprovades per part de la Unió Europea; establir els mecanismes, també, per tal d'agilitar al màxim el pagament per part de totes les administracions, i, principalment, per part de les administracions com és la Generalitat de Catalunya, i també l'administració de l'Estat, que són les que, en definitiva, fan l'avançament després dels ajuts de la Unió Europea que vénen molt més enllà en el temps, i, finalment –i acabo, senyor president–, establir els mecanismes necessaris per tal de donar compliment a l'Ordre de 2 d'agost del 2001 del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pel que són els aspectes que regulen els centres de neteja i desinfecció de vehicles destinats al transport del bestiar i el seu funcionament. Creiem que aquest punt, aquest vuitè punt, també és un punt important, donat el moviment de bestiar que, en determinats moments i quan s'alliberen zones –ara, concretament, a la comarca d'Osona– es produirà, i també pel que seran aquests sacrificis massius pel que fa referència a les mesures de mercat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, i, a la vegada, també, anunciar, senyor president, que donat l'acord amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamen-

tari de Convergència i Unió, i invitant un cop més el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, nosaltres serem coherents amb aquest acord i no donaríem suport ni acceptaríem les esmenes que se'ns han presentat a la nostra Moció d'aquests dos grups, ni tampoc donaríem suport als punts que han presentat aquests dos grups també en la Moció pel que fa referència a la pesta porcina clàssica.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector porcí (tram. 302-00179/06)

Per defensar la Moció subsegüent presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des que vam presentar la Moció que ara discutim, en aquests gairebé dos mesos, les coses han empitjorat força a la comarca d'Osona. Des d'aquell 18 de desembre fins avui s'ha incrementat el nombre de focus de PPC, ha augmentat el nombre de sacrificis, han augmentat els caps de bestiar retinguts, fins a arribar a 11 focus, a 120.000 sacrificis i a 1.200.000 porcs retinguts, amb el conseqüent perjudici del sector ramader i per al conjunt dels sectors econòmics de la comarca d'Osona.

Hem fet tot el que podíem fer durant aquests dos mesos? Des del nostre punt de vista, no. Des del nostre punt de vista, resulta absolutament inexplicable que el Ministeri d'Agricultura no hagi tramitat davant de la Unió Europea l'aplicació de mesures de mercat molt abans del dia 20, quan s'autoritzaran oficialment, segons ens han dit. I ens resulta increïble que el ministre d'Agricultura expliqui aquesta tardança, aquesta demora, amb una mena de lliçó que vol donar als ramaders de la comarca perquè n'aprenuin, perquè es comportin d'una altra manera, perquè no es relaxin, perquè no facin les coses tan malament, ha dit algun portaveu del Partit Popular aquests dies, com es va fer a Lleida quan es van aplicar mesures de mercat l'any 97 i 98. Però si en el 97-98 les mesures de mercat es van aplicar malament a Lleida, jo crec que més responsabilitat hi tenen les administracions que controlaven l'aplicació que els mateixos ramaders i els mateixos pagesos. I el cert és que es va obrir un expedient al conseller d'Agricultura, el senyor Marimon, en aquell moment, i que hi ha una demanda de retorn a les arques comunitàries d'un grapat important de diners, però a cap pagès, a cap ramader, se li ha obert ni cap expedient ni cap causa com a conseqüència de l'aplicació d'aquelles mesures de mercat a Lleida, perquè, certament, la responsabilitat dels excessos que es van poder cometre era, naturalment, de l'administració que controlava el procés. I, per tant, l'excusa del ministre, en demorar d'una forma tan

alarmant la tramitació davant de Brussel·les, de la possibilitat d'aplicar mesures de mercat que alleugerissin aquest més d'un milió de porcs que estan retinguts i que s'estan engreixant a les granges d'Osona ens resulta absolutament inexplicable.

Per tant, la situació avui no és una situació millor que la de fa dos mesos, és una situació substancialment pitjor. I per tant, les propostes que vam presentar contingudes en aquella Moció tenen ple sentit des del nostre punt de vista. Era una moció de quatre punts, el segon dels quals es deglossava en altres nou punts.

El primer, promoure la constitució d'una interprofessional del sector porcí a Catalunya, que aplega els diversos sectors econòmics que l'integren, des de la producció fins a la transformació. I és que aquesta interprofessional ha de ser l'interlocutor. Abordar els problemes del sector porcí només des del punt de vista de la producció, sense incorporar-hi els transformadors, és a dir, els industrials o els comercialitzadors és un gravíssim error, que devalua moltíssim la capacitat d'interlocució, i, per tant, la capacitat de negociació en un moment determinat.

Per tant, en primer lloc, definir l'interlocutor. En segon lloc, presentar davant del Parlament, abans de sis mesos, un pla de reordenació del sector porcí que contempli el model de producció porcina que volem a Catalunya, les granges i la seva regularització –moltes de les quals, en aquest moment, continuen en situació irregular–, el paper que hem de tenir els veterinaris i que, en general, ha de tenir l'estructura sanitària de Catalunya, els criteris d'identificació dels animals, els criteris per garantir les mesures de bioseguretat en el transport dels animals i les mateixes granges. És a dir, tot aquell conjunt d'elements que, com a resultat d'un procés de negociació que s'ha de produir amb interlocutors degudament qualificats, permeti l'elaboració d'un pla que sigui el Pla del sector porcí de Catalunya.

No cal repetir avui aquí la importància que té el sector porcí dintre de la producció final agrària del país, i tampoc el que indueix el sector de la indústria càrnia, perquè tots ho sabem. Per tant, aquest Pla de reordenació és urgent. Tots els grups han coincidit a reclamar que s'elabori, i el lògic és fer-ho a través d'un procés de negociació, entre interlocutors perfectament identificats: l'Administració, naturalment, i també tot el sector, repeteixo, des de la producció fins a la comercialització, constituït en interprofessional. Naturalment, les organitzacions professionals agràries hi juguen el paper que ja juguen en aquest moment.

En el tercer punt abordàvem el tema de les indemnitzacions derivades de les declaracions de PPC, i urgíem a trobar fórmules que permetessin pagar puntualment aquells compromisos d'indemnització que es deuen als ramaders ja, en aquest moment, en ordre de molts milions de pessetes, i dels quals només està assegurat el pagament puntual del 25% que correspon a la Generalitat.

Ens agradaria que es trobessin mecanismes que permetessin a la mateixa Generalitat avançar en el pagament de les parts, 25% que correspon al Ministeri, i 50% que correspon a l'Administració europea, perquè amb una

estructura productiva com la del sector porcí d'Osona, si a més del perjudici que ja se'ls ha produït de per si, els demorem el pagament de les indemnitzacions, el perjudici serà catastròfic.

I un quart punt en què instàvem que si exercissin les accions penals oportunes, si hi havia constància fefaent de males pràctiques que haurien pogut conduir, doncs, a la situació en què estàvem.

Bé, aquest conjunt de plantejaments, des del nostre punt de vista avui, tenen plena vigència i, per tant, nosaltres ens ratifiquem en la Moció que hem presentat. El cap de setmana, el diputat Pere Ribera, en nom de Convergència i Unió, ha engegat una tasca molt important per intentar acostar posicions entre les diverses mocions i diversos grups, que poguessin conduir a una moció transaccional conjunta. Jo li vull reconèixer al senyor Pere Ribera la insistència amb la qual ha treballat i el bon fer que hi ha posat. El resultat ha estat una moció transaccional entre els grups de Convergència i Unió, el Partit Popular i Esquerra Republicana que, quan després s'hi donarà lectura, es veurà que moltíssims dels punts que conté són punts que el Grup Socialista pot identificar perfectament bé en el contingut de la seva mateixa Moció.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però, senyor Fabregat, no la podem subscriure, i no la podem subscriure perquè no volem que la subscripció conjunta de la Moció amagui el que en aquest moment, des del nostre punt de vista, són desacords a la mateixa pràctica del Ministeri d'Agricultura, en el sentit que he expressat, i en la mateixa actuació de la Conselleria d'Agricultura, en el cas de la nostra Administració.

Miri, vostè ho deia abans, el conseller Grau encara és hora que aixequi el telèfon i ens digui als portaveus d'Agricultura: trobem-nos per parlar-ne. Jo he rebut les notes de premsa que han enviat a la premsa, però aquesta no és manera de tractar els grups d'aquest Parlament, que sempre, davant de situacions crítiques, hem fet costat a la Conselleria, qualsevol que fos el conseller.

Ell no ens ha respost amb la mateixa deferència, i quan el conseller ha anat a la comarca d'Osona per parlar amb el sector, s'ha tancat a la seu de Convergència, ha mantingut una reunió amb la gent de Convergència, i només ha deixat entrar a la reunió la gent que eren de Convergència.

Aquesta no és manera d'afrontar ni de tractar la situació. I per tant, senyor president, senyors portaveus, jo coincideixo en moltíssims dels punts que conté la Moció que posarem a votació, i que previsiblement, pels signataris que la presenten, serà aprovada. Fins al punt que el nostre Grup s'abstindrà en la votació d'aquesta Moció, però volem significar, ara i aquí, que jo crec que és el moment, que no ens sentim còmodes i que no compartim l'actuació de les dues administracions que tenen responsabilitats executives en la matèria.

Ens hauria agradat que les coses es fessin d'una altra manera per part del Ministeri, per part de la Conselleria i del seu conseller. Aquesta crisi no ha acabat. En paraules del conseller: «arriben coses molt difícils en-

cara per vindre». Doncs, bé, amb la voluntat i amb l'explicitació que compartim moltíssims dels punts que s'aprovaran, cridem el conseller —especialment el conseller—, que partir d'ara faci les coses d'una altra manera, que ens permetin a tots sentir-nos molt més integrats en la tasca que també ens afecta.

Moltes gràcies, senyor president; senyors i senyores diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanitat ramadera i, en especial, al rebrot de la pesta porcina clàssica que s'ha produït darrerament a Catalunya
(tram. 302-00183/06)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vilalta. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, també per substantiar la Moció que presenten sobre la política de sanitat ramadera, i en especial el rebrot de la pesta porcina clàssica que s'ha produït darrerament a Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, pujo a la tribuna per defensar la Moció subsegüent a aquella interpellació que vam substantiar el darrer ple del mes de desembre, arran del rebrot de la pesta porcina produïda a la comarca d'Osona, i per parlar, en general, sobre la política de sanitat ramadera.

El text transaccionat d'aquesta Moció entre Convergència i Unió i el Partit Popular recull, en molt bona part, en molt bona mesura, les propostes que nosaltres apuntàvem ja, igual com ho feien altres grups, en aquella interpellació del mes de desembre. Una interpellació que abordava la greu situació de la pesta porcina a Osona, just quan es van produir els primers casos.

Una interpellació que, des del nostre punt de vista, vam plantejar de manera seriosa, de manera constructiva, sabent que la sanitat ramadera és, sense cap mena de dubte, un aspecte de gran importància per als sectors productius del nostre país i, en especial, per a la comarca d'Osona.

Per tant, no tindria cap sentit haver plantejat aquella interpellació amb l'única, amb l'única intencionalitat —legítima, és clar—, però amb l'única intencionalitat de carregar contra el Govern, buscant un rèdit mediàtic, criticant de manera generalitzada les actuacions que des del Govern s'havien produït.

Per tant, nosaltres, més enllà d'aquesta crítica que ahir hi va ser en tot moment, vam voler plantejar, igual que altres grups, donar respostes per al present i donar respostes immediates per garantir un model per al futur clarament diferenciat del que tenim en aquests moments.

Aquest és el plantejament que vam fer en aquella interpellació i és el plantejament que avui ens porta també a proposar i defensar aquest text transaccional amb els grups de Convergència i Unió i el Partit Popu-

lar. Perquè la situació és molt greu. La situació és complicadíssima i, més enllà del frec a frec entre Govern i oposició, més enllà de les baralles legítimes entre el Govern i l'oposició —que això hi ha de ser i és obligació nostra com a parlamentaris impulsar i controlar l'acció del Govern—, més enllà d'aquest frec a frec que es produeix i que es produirà contínuament, han de sortir d'aquest Ple amb propostes concretes que donin resposta als ramaders d'Osona per a avui i per al futur. I el debat i la dinàmica, doncs, de veure força diferents les coses entre el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup de Convergència i Unió és i existeix, però seria un flac favor que fariem a la societat osonenca i al sector en general, de traslladar-ho a l'exterior.

Les relacions que hi poden haver entre el Departament d'Agricultura i l'oposició, les relacions entre el conseller d'Agricultura i el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana o els altres portaveus, aquestes relacions s'han de circumscriure en l'àmbit parlamentari. Nosaltres volem que d'aquest Ple surti una resolució ambiciosa, que doni respostes per al present i per al futur. I obligació nostra és, dels diputats i diputades, de tots els grups, que es compleixi aquesta Resolució fil per randa. Perquè avui per avui tothom sap que els ramaders d'Osona estan emprenyats, estan impotents, es senten enganyats, es senten desorientats, es senten molt preocupats. Se senten impotents, per exemple, de trobar-se amb una llei que els privi de moure el bestiar i, per exemple, que en canvi, doncs, no s'apliqui la Llei que ha de permetre donar una sortida a aquest bestiar. Pot semblar una paradoxa, però aquest és un motiu d'impotència.

Se senten enganyats i se senten enganyats per les administracions, en general. Se senten enganyats tant per l'Administració del Govern de la Generalitat com per l'Administració espanyola, que va prometre el tractament tèrmic i que després no va funcionar; que es va dir que es movia insistentment per al tema de les mesures d'intervenció quan, en realitat, no s'havia fet pràcticament res; que més tard va anunciar les mesures de mercat quan, en realitat, aquestes mesures encara, encara ara, a hores d'ara, estan per arribar; que va dir que pagarien al primer el 50% de les compensacions a les tres setmanes del sacrifici quan, de fet, tot just ara, estan parlant del 25% dels primers porcs que van matar el desembre.

Per tant, se senten enganyats els ramaders amb les diferents administracions, i se senten enganyats perquè han omplert pàgines i pàgines i titulars de premsa reclamant mesures de mercat, i resulta que quan les organitzacions professionals van a Brussel·les, els diuen que això tot just acaba d'arribar.

I el més greu encara és que se senten enganyats perquè, o se senten desorientats o se senten decebuts, perquè resulta que des del primer dia, aquí, hauríem pogut establir clarament, negre sobre blanc, el protocol que ha de definir l'aplicació d'aquestes mesures de mercat.

Doncs, bé, aquest protocol, negre sobre blanc, avui, a hores d'ara, encara no està escrit. I per tant, farem riure tots, govern i oposició, davant la societat civil i davant els sectors, farem riure tots de pensar que després

de demanar mesures d'intervenció insistentment, un cop les tinguem aquí, al calaix de casa, resulta que ens hem de posar d'acord encara per saber com les podem arribar a distribuir.

I això seria molt greu perquè aniria en contra de la credibilitat de tots els que representem els ciutadans i les ciutadanes. I aquests ramaders d'Osona se senten, dic, enganyats, desorientats, impotents i molt preocupats també per la sensació d'inseguretat de saber si se'n poden sortir. És que hi ha moltes explotacions, segurament el 90% de les explotacions en què s'han sacrificat, en què s'han sacrificat porcs, que són explotacions familiars agràries que pertanyen a aquest model propi, a aquest model que identifica el país i que, a més a més, fixa gent al territori. Aquesta gent, aquestes explotacions s'han quedat o s'estan quedant progressivament descapitalitzades i, en aquest sentit, possiblement, el que és pitjor, els que ho passen més malament són aquells que tenen els porcs immobilitzats des de fa setanta dies, que fa setanta dies que van comprant pinso per al bestiar i que, en canvi, encara no, a hores d'ara, no han rebut cap ingrés. Per tant, la situació és aquesta.

La proposta que avui ha de sortir d'aquest Ple ha de ser una proposta que doni respostes per al futur, que vagi dirigida a les famílies de les empreses agràries d'Osona del sector porcí; que a més a més, doncs, aposti per una resposta per al dia d'avui, però a més a més també que doni resposta a un canvi de model per a un futur immediat; i que, a més a més, doncs, apliqui de manera correcta aquestes mesures de mercat tan anhelades pels ramaders que, la veritat, tots sabem que no seran cap miracle, perquè, de fet, és força possible que generin tot un altre tipus de conflicte ja que en aquests moments existeixen pel volt de 150.000 porcs grassos, passats de pes, que fan més de vuitanta quilos, eh?, i per tant, també més d'uns 150.000 garrins immobilitzats.

Aquí, en aquest moment cal perquè s'ha dit a nivell de passadissos, però no s'ha posat negre sobre blanc, quin ha de ser el criteri a l'hora de la selecció d'aquestes mesures de mercat. Es parla i s'ha parlat dels garrins, i possiblement d'aquesta..., com a prioritat i aquest seria un problema important, sabent que moltes explotacions tenen animals, porcs d'engreix passats de pes, que, segurament, amb una situació molt més, molt més greu a què cal donar una resposta més immediata.

La Moció, el text transaccionat del diputat Josep Maria Fabregat ho ha explicat a bastament, té un primer punt molt important que ningú hi pot estar en contra i que, a més a més, jo penso que s'hi hauria de donar una resposta i un suport unànim, per això també demanaria al Grup Socialista i al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds que se sumessin a aquest acord favorable, perquè no va a limitar la capacitat d'activitat pròpia de cada grup, sinó que va a donar una resposta, si pot ser unànim, millor, d'aquest Parlament a favor de les grans demandes que el sector i les organitzacions professionals agràries han expressat i han vingut a expressar també aquí, en aquest Parlament: que abans de sis mesos es presenti, ara sí, abans de sis mesos, d'una vegada per totes, un model diferent, un pla d'ordenació del

sector porcí de Catalunya que haurà d'establir, entre altres qüestions, les condicions que permetin garantir un major nivell d'autosuficiència ramadera a través de la promoció de sistemes de cicle tancat, i que haurà d'incidir en els aspectes relacionats amb la sanitat animal i en el medi ambient, amb la participació, això sí, del tot el sector.

També, presentar durant aquest mateix any 2002 un nou sistema de control i d'identificació individual del porcí; promoure, a més a més, aquesta interprofessional des de Catalunya; fixar dins del PDR l'establiment de línies de reconversió d'explotacions d'engreix de porcí en les explotacions de cicle tancat, una proposta claríssima i mot concreta; la reestructuració de les agrupacions de defensa sanitària, amb tot el que vol dir aquesta reestructuració –ahir mateix ho parlàvem amb representants de les organitzacions professionals agràries–; garantir l'aplicació de les mesures d'intervenció de mercat, un cop, com dic, que estiguin aprovades pel Comitè de Direcció de Porcí de la Unió Europea, amb uns criteris i un protocol concret, favorable específicament al sector més feble, al sector de l'empresa familiar agrària, i també, doncs, establir aquells mecanismes necessaris perquè es doni compliment a tot el tema de neteja i desinfecció de vehicles destinats al transport de bestiar i al seu funcionament.

Per tant, que també aquelles empreses agroindustrials compleixin estrictament aquestes mesures de sanejament i no únicament el ramader, no únicament l'explotació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ramadera (tram. 302-00185/06)

I en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, també per substanciar la seva Moció amb relació a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ramadera, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Nosaltres no ens hem sumat en aquesta transacció conjunta de tres grups, però no perquè creguem que no volem consens, al contrari, a nosaltres ens agradaria prou que aquí sortís una proposta conjunta, però molt més àmplia que la que han plantejat tres grups. De fet, a nosaltres, se'ns deia que si signàvem aquesta transacció havíem de retirar els nostres punts, i això és el que nosaltres no hem volgut jugar aquí, perquè creiem que els punts que nosaltres plantejem són importants, són necessaris, i ens consta, a més a més, que els ramaders també ho veien, d'importants, i també valoraran que avui es posi a votació i que així es vegi qui té voluntat que les coses canviïn i qui no en té.

Nosaltres, no signant aquesta transacció no creiem que estiguem provocant cap problema, ni que portem cap crisi, ni molt menys, perquè, de fet, el que s'aprovarà avui, que de fet nosaltres recolzarem la transacció, doncs, ja tirarà endavant, i el que ens hauria agradat és, a més a més, que tiressin endavant les nostres propostes.

No entenem, tampoc, que sigui compatible aquesta crítica tan aferrissada que feia el senyor Ausàs de l'acció del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat, després, doncs, reclamant que ens apuntéssim en aquesta transacció.

Bé, dit això, passaré a exposar què és el que des d'Iniciativa per Catalunya - Verds plantejàvem a la Moció, que crec que és bo de recordar-ho que la fèiem, la signàvem el 18 de desembre del 2001. Ho dic, perquè des de llavors fins ara han passat coses que potser si l'haguéssim de fer en aquests moments –no potser: segur– seria més dura que no era en aquells moments.

El primer punt que nosaltres plantejem és, d'entrada, que des del Parlament es reconegui, es manifesti que el Govern de la Generalitat no ha actuat de forma responsable en tot aquest procés. Ja va començar malament des que no es va dictar l'ordre de prohibir el moviment de bestiar ràpidament. Varen anar passant dies perquè hi havien festes, perquè hi havia un pont i es va anar retardant. Però és que, de llavors fins ara, hi han hagut altres mancances importants que nosaltres creiem que ens fan mantenir aquest primer punt de reprovació, podríem dir-ho, de l'actuació del Govern de la Generalitat en aquest brot de pesta porcina a Osona.

Dit això, el que pensàvem era fer unes propostes, unes demandes cap al Govern de la Generalitat. En primer lloc, una demanda que se'ns presentés un informe aquí, en el Parlament, de com havia anat tot. Ho han dit dos diputats que m'han precedit: el Govern no ens ha reunit, no ens ha informat, cosa que contrasta amb l'actitud que tenia el Govern, per exemple, quan hi havia la pesta porcina clàssica a Lleida. Ens reunien constantment, ens omplien d'informes, ens feien anar a la Conselleria, ens reuníem aquí durant els plens, amb la pesta porcina d'Osona, com si no existíssim, els diputats i diputades; això sí: teníem els comunicats de premsa com té tothom.

I per això, nosaltres ara reclamem un informe, un informe on es digui exactament la cronologia dels fets, on ens donin una còpia de tota la documentació, perquè així podrem veure on es va fallar i què s'hauria d'haver fet d'una altra manera.

Plantejem també, això de cara a un futur, que s'estableixi un protocol d'actuació, perquè sembla estrany que, tot i els casos que hi han hagut de pesta porcina clàssica, encara quan n'arriba un de nou, doncs, aquí hi ha una certa desorientació: que si el comitè de crisi triga a reunir-se, que si es dona la informació i segons a qui no arriba, als ramaders, que si els ajuntaments no s'assabenten de què està passant fins que no van a trucar a la porta i no reclamen més informació, i encara, etcètera.

Per tant, nosaltres creiem que això és important: que es concreti què s'ha de fer quan apareix la febre porcina clàssica, perquè ens ha semblat que no està clar, que, a

més a més, hi ha damunt la taula molts òrgans, molts comitès: comitè de crisi, comitè tècnic, comitè epidemiològic, que segons amb qui parles, doncs, et recomana..., no se sap quina jerarquia tenen entre uns i altres.

En la nostra Moció plantejem també, que s'utilitzin sistemes de sacrifici que comportin el menor sofriment possible als animals. Volen dir que això no poden votar-ho, senyors de Convergència i senyors del PP? Que ja han dit..., bé, Convergència no ho sé segur, però si no ho han incorporat a la Moció, doncs, se suposa que és que no ho volen?

Senyors de Convergència i Unió, per què no poden acceptar una proposta que diu: «Utilitzar els sistemes de sacrifici que comportin el menor sofriment possible per als animals», quan ha sortit a la premsa que se'ls mata-va a trets, que a vegades no es morien, que quedaven allà agonitzant? Jo, és que crec que això és de sentit comú, que aquest Parlament aprovi un punt com aquest.

De la mateixa manera que també s'hauria d'aprovar, al nostre entendre, un punt que diu: «Incrementar els sistemes de control per garantir que es compleixin les condicions de bioseguretat en l'enterrament dels animals sacrificats.» Ens consta que no s'ha fet bé, no a tot arreu, però en molts llocs no s'ha fet prou bé. I això pot portar problemes, i ens els trobarem d'aquí uns quants dies, i si no, no és que vulguem ser alarmistes, però és que ens sembla que això s'ha de poder resoldre, i aquí el que plantejem és que es millori la situació.

De la mateixa manera que demanem que es millori el control en el moment de desinfectar correctament els vehicles. Ens consta que es varen fer passos importants, però probablement encara hi ha, en alguns aspectes, com per exemple camions o tancs, per exemple, de purins que van d'un lloc a l'altre, que encara es podria millorar el sistema de desinfecció. Perquè, de fet, això de la desinfecció té a veure amb com s'evita que la malaltia es propagui, i els primers dies, quan analitzàvem com s'estava desenvolupant la malaltia, feia patir molt a tothom el fet que hi haguessin escorxadors al mig de la plana de Vic.

Per tant, per això nosaltres plantejem un punt f, en què demanem que s'estableixin corredors sanitaris per tal que puguin arribar els animals als escorxadors sense incrementar el risc de transmissió. Aquesta paraula de corredor sanitari ens sembla que és també important.

I, finalment, un darrer punt, que queda recollit, en part, a la transacció, que és el que demana que es canviï el sistema d'identificació dels animals. El que passa és que nosaltres el que creiem és que, com que hi ha tantes opinions i de tantes menes sobre aquest tema, seria bo que es fes una comissió en la qual tothom pogués exposar els seus punts de vista.

Això, ja ho he dit, era fet el 18 de desembre. Aprofitant que quan arriba el moment de les mocions en els plens tenim l'oportunitat de presentar esmenes, nosaltres hem presentat unes esmenes a les mocions dels altres grups, per si era possible que es recollissin, tenint en compte tot el que ha passat des del desembre fins ara. I aquestes propostes, per nosaltres, també serien importants que haguessin quedat recollides. Per exemple, ens sem-

bla que ha fallat molt la comunicació, la informació. I en aquest cas, per exemple, amb els ajuntaments, estaven patint la situació i no sabien què estava passant. Per això, doncs, plantejàvem que s'incorporessin nous aspectes, perquè aprovéssim aquí, en aquest Parlament, cosa que malauradament suposo que no serà possible, doncs, dient: «Mantenir informats en tot moment i amb la màxima celeritat possible els ajuntaments afectats, tant en l'actual brot a Osona, com en possibles casos que es puguin donar en el futur.»

També plantejàvem que això és un fet que ha preocupat molt la comarca, que hi han hagut moviments de bestiar i això, als ramaders, els espanta. El que passa és que hi ha moviments de bestiar que estan permesos, però el ramader no sap, quan veu un camió, si aquell era dels permesos o no era dels permesos. Per solucionar aquest neguit dels ramaders, molt lícit per altra part, tenint en compte la situació que estan vivint, plantejàvem que s'informés i s'exposés al públic amb una gran transparència els moviments de bestiar, tant de porc com d'altres, permesos a les zones afectades per la pesta porcina clàssica. I una altra cosa que hi afegíem, reclamada pels ramaders aquests dies, és que es prohibissin els moviments a la nit –ells deien de sol a sol–, creiem que això també és un punt que s'hauria pogut aprovar.

I, finalment, tenint en compte la situació dramàtica que s'està vivint aquests dies a la comarca d'Osona –només falta parlar amb els ramaders per adonar-te'n més–, veient com han trigat d'arribar les mesures de mercat, plantejàvem que es negociés un protocol; és a dir, que es parlés, Govern de l'Estat i Govern de la Generalitat, per tal que no es torni a repetir aquesta situació, aquesta agonia tan llarga de la tardança de l'establiment de mesures de mercat. Perquè és una situació que en diem insostenible, però és que jo crec que es mereix un qualificatiu més gran que insostenible, per la dramàtica situació que han hagut de viure els ramaders d'Osona.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Bé, dit això, i ja per posicionar-me, senyor president, nosaltres mantenim la nostra Moció tal com la teníem. Votarem favorablement les propostes dels altres grups, perquè no ens semblen pas incompatibles amb la nostra, tot i que algun dels punts de la Moció del PSC queden incorporats a la Moció, però si ells tenen voluntat de posar-les a votació, doncs, també les votarem. I desitjaríem, ara que li toca intervenir al senyor Pere Ribera, en nom de Convergència i Unió, que recapacitin, perquè hi han propostes, de les que tenim nosaltres a la Moció, que serien molt ben rebudes per tota la gent que aquests dies han estat patint considerablement a la comarca d'Osona.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per posicionar-se, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Ribera.

El Sr. Ribera i Guals

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Com ens passa a tots, és una qüestió molt delicada que

abasta molt territori, que ha abastat, des de l'any 97, a Lleida, aquesta tardor passada, primavera-tardor també a Lleida i ara a Osona, crec que és un tema que tindríem d'intentar, doncs, estar-hi tots d'acord i fer les coses com millor sapiguem pel territori i per tots els ramaders de Catalunya i, en aquest cas, de la comarca d'Osona.

Senyor Ausàs, senyora Bet, em diuen que les mesures de mercat no estan aprovades. Jo diria que sí que estan aprovades. Hi ha un document que justament me l'ha fet arribar el senyor Fabregat que diu que a partir del dia 18, doncs, aquestes mesures són efectives fins a 200.000 porcs d'engreix i 170.000 garrins; la veritat vull dir que és així.

I senyora Bet, a veure, el que diu dels seus punts, jo estic d'acord amb vostè en moltes coses, però per exemple el sistema de sacrificar amb la menys violència i amb el menor patiment dels animals s'està fent ja. Vostè sap que hi ha dos camions d'electrocució que en aquests moments funcionen. Els sistemes de desinfecció, sap que justament en la nostra proposta del punt 8 de la transacció ho contempla. I també els corredors sanitaris pels escorxadors també s'han fet, de pressa, però s'han fet. En aquests moments, doncs, hi són.

Per això, jo crec que moltes de les coses que vostè ens demana, a part que en d'altres no hi estem d'acord, també les esmentaré durant la meua exposició, doncs, no hi estem d'acord. Vull dir, que les coses, doncs, cada grup té la seva manera de mirar les coses i la seva manera de solucionar-les.

Em correspon, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, posicionar-me sobre les diferents mocions presentades pels grups parlamentaris del Partit Popular, Esquerra Republicana de Catalunya, Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya - Verds, sobre el sector porcí.

Primerament, vull agrair als representants dels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Popular, senyor Jordi Ausàs i Josep Maria Fabregat, la seva col·laboració per trobar un text unitari sobre una qüestió tan important com la que afecta en aquests moments la comarca d'Osona, i amb el benentès que el text que hem presentat, conjuntament, no solament fa referència a les mesures que s'han de continuar aplicant per tal d'eradicar la pesta porcina clàssica a aquesta comarca, sinó de cara a reordenar el sector porcí de Catalunya, que no hem d'oblidar que té un pes específic molt important dins del sector agrari i agroindustrial de Catalunya.

Abans de presentar el nostre posicionament a les mocions presentades voldria fer especial incidència a un aspecte que de vegades algú o alguns ens sembla que han volgut posar en entredit. Així, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió volem deixar constància que l'actuació del Govern de Catalunya i, conseqüentment, la del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, des de l'aparició de la pesta porcina clàssica a la comarca d'Osona, ha estat, des del primer moment –i ho repeteixo, des del primer moment–, la correcta, l'adequada i l'ajustada estrictament al protocol de la lluita contra la PPC establert a Catalunya, que no és un altre que la translació de la normativa que estableix la Unió

Europea per lluitar contra la pesta porcina clàssica. I crec que és important ressaltar-ho: s'ha donat estricte compliment al que estableix la lluita contra aquesta malaltia que és el que pertoca fer.

Ara sí, iniciaré l'exposició del nostre posicionament a la transacció presentada. En primer terme, tot i que la resta dels representants ja han exposat els trets fonamentals que recull la transacció, voldria ressaltar alguns dels punts que recull la mateixa atesa la seva importància. Així, el punt primer de la transacció és el recull, el recull presentat davant d'aquest Parlament, d'un pla d'ordenació del sector porcí de Catalunya en un termini de sis mesos. L'experiència de la pesta porcina clàssica a les comarques de Lleida i que ara està present a la comarca d'Osona, ens ha demostrat que cap sistema de protecció, tant si és majoritàriament de granges d'engreix o de cercle tancat, està lliure d'estar sotmès a l'aparició de malalties com és el cas de la pesta porcina clàssica.

Tal i com ja va exposar el seu conseller en la seva intervenció a les interpellacions presentades pels diferents grups, cal que tots –administració, productors, ramaders i industrials– debatam sobre com s'ha d'articular el sector porcí a Catalunya en el futur. I un dels aspectes que ja es mencionen en aquesta transacció és el d'evitar la importància..., i es que aquest Pla ha de fer especial incidència en tot el que està relacionat amb la sanitat animal.

El segon punt d'aquesta transacció va adreçat a desenvolupar el nou sistema de control i identificació de bestiar porcí que permeti un control integral de la cabana porcina. Nosaltres, des de Catalunya, hem fet un esforç per tal de desenvolupar un sistema identificador de bestiar porcí individual. Tal i com ja va exposar el conseller, també en el darrer Ple, algunes cooperatives de Catalunya han desenvolupat sistemes experimentals en les seves explotacions per a un control individual de la seva cabana, i, al mateix temps, des del Govern, conjuntament amb el Ministeri, s'està impulsant un sistema d'identificació electrònica per al bestiar porcí a tot l'Estat espanyol que ens permeti un control integral de la cabana porcina.

No vull allargar-me excessivament en l'exposició de tots els punts que contempla la transacció que aprovem avui, però també voldria destacar el punt quart d'aquesta transacció, perquè suposa un compromís clar del Govern de la Generalitat per tal de fomentar les explotacions de cercle tancat de Catalunya que ens permetin garantir un major nivell d'autosuficiència ramadera vers l'exterior.

Tal i com ja he assenyalat anteriorment, el sector porcí català té una gran importància dins del conjunt agrari de Catalunya. I el que hem de fer tots plegats és articular aquests mecanismes que ens permetin garantir la continuïtat del nostre model. Catalunya, i lògicament el sector ramader d'aquest país, ha comptat des de sempre amb els petits productors i l'empresa familiar agrària com a element indispensable per a l'articulació i equilibri del nostre territori. És per això que, comptant amb un element tan important com el Pla de desenvolupament rural per a Catalunya en el període comprès entre els anys 2000-2006, cal que es prioritzin els ajuts

a aquelles actuacions adreçades a la reconversió d'explotacions d'engreix i explotacions de cercle tancat.

I, com a darrera menció sobre la transacció, voldria ressaltar que s'aproven dos punts que tenen –ho crec– molta importància i especial incidència sobre el dia a dia del sector ramader d'Osona afectat per la pesta porcina clàssica. El primer fa referència a garantir l'aplicació de les mesures de mercat aprovades per la Unió Europea, atès que permetrà donar una solució a les explotacions que en aquests moments es troben afectades per l'alta densitat de bestiar porcí com a conseqüència de les immobilitzacions establertes que són imprescindibles per evitar la propagació d'aquesta malaltia.

I el segon, que fa referència a restablir mecanismes per agilitzar el pagament de la PPC. I en aquesta ocasió tots els grups són prou coneixedors que el Govern ha estat especialment intel·ligent per tal d'activar les mesures necessàries. Als afectats de la PPC de les comarques de Lleida se'ls va fer efectiu el 50% d'indemnització durant el mes de setembre: el 25% que li correspon a la Generalitat més la meitat que va a càrrec de la Unió, de la Unió Europea.

Fa pocs dies que el Govern ja ha començat a fer efectiu el 25% que li correspon als afectats de la pesta porcina clàssica a Girona, a Osona, perdó..., deixem estar Girona tranquil·la, que està molt tranquil·la, a Osona. Així mateix el Govern va aprovar, durant el mes de gener, una línia de crèdit extraordinària a través de l'Institut Català de Crèdit Agrari per un import de 500 milions de pessetes. Per fer front aquestes indemnitzacions i en el transcurs de la darrera conferència sectorial, el passat 4 de febrer, el MAPA va aprovar una despesa de 300 milions de pessetes per fer front a la part que li correspon de les indemnitzacions obligatòries.

També..., també dir la bona notícia. Crec que si..., tothom, doncs..., n'hi ha de dolentes, també n'hi ha de bones, a dia d'ahir es van aixecar dos cercles de vigilància dels focus de Manlleu i de les Masies de Voltregà amb un alliberament de 25.000 caps de bestiar. I avui mateix –avui mateix– es fan analítiques als focus 4 i 5 de Vic i de la Malla. Vull dir perquè si surten, doncs, que no surten negatives, es podrà aixecar un altre focus amb més de noranta mil caps de bestiar.

Per acabar, lamento –ho lamento, senyor Vilalta, senyora Bet Font– que no s'hagin pogut adherir a aquesta iniciativa de transacció. I ho lamento perquè considero que davant d'una qüestió tan important com aquesta, els personalismes i les posicions immobilitistes s'han de deixar de banda, no ens porten enlloc. Sens dubte, crec que tots plegats podríem haver fet una millora, millorar més encara el text, vull dir, que hem presentat. Però, és clar, davant el fet de no fer-ho servir, com crec que vostès ho estan fent servir, aquesta arma per erosionar el Govern de la Generalitat de Catalunya, crec que és més important. Per això avui ho havia de dir.

Senyor president, pel que fa al posicionament del nostre Grup, votarem a favor, com tothom haurà comprès, a la transacció i votarem en contra de les mocions, tant la del Partit Socialista de Catalunya com la d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*Remor de veus.*) Esperarem uns segons per donar temps... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Ausàs, em demana la paraula per...?

El Sr. Ausàs i Coll

Per contradiccions, senyor president. Breument, amb el senyor Pere Ribera, que m'ha alludit, per allusions, eh?

Amb tota cordialitat, el senyor Pere Ribera diu, doncs, que jo havia dit que les mesures de mercat no havien estat aprovades. En cap cas jo he dit això. Únicament el que jo he dit és que aquestes mesures de mercat estan encara per arribar, com efectivament així és. Casualment –casualment– tot i que es van aprovar el dia 18, casualment avui, fins avui a les 12 del migdia, els ramaders afectats no podien anar a la seva oficina comarcal a inscriure's. Per tant, aquestes mesures a la pràctica no havien arribat i no han arribat.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, ara farem tres votacions: primer sotmetrem a votació la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; la segona sotmetrem a votació la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Verds, i la tercera serà la que..., la transaccional presentada per Esquerra Republicana, pel Grup Popular i per Convergència i Unió.

Per tant, posem a votació la Moció, el text de la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

A continuació, el text de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

A continuació, el text transaccional entre Esquerra Republicana, el Grup Popular i Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 84 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 302-00178/06)

A continuació (*remor de veus*), posem a debat i a votació el text de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme que presenta el Grup Parlamentari Popular, i, en nom d'ell, la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

(Remor de veus.) Silenci, si us plau... Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el moment en què vam substanciar aquesta interpellació acabàvem de celebrar la nit de turisme que donava per tancada una temporada turística, i en aquests moments en els quals traïem a debat aquesta Moció estem a punt de començar una altra temporada en la qual trobarem que el sector turístic passa per un dels moments més complexos dels darrers anys, tant per la desacceleració econòmica com pels esdeveniments de l'11 de setembre, que repercuteixen de manera negativa en el sector turístic.

Sent aquest sector un dels més importants per a l'economia catalana, crec que és un bon moment per plantejar-nos, tot i que les xifres donades en els últims dies no han estat del tot dolentes, la possibilitat de millorar alguns petits aspectes de la política turística per tal de reforçar la imatge de Catalunya en els diferents mercats emissors, a través de l'impuls de la tasca promocional i amb la finalitat de recuperar la confiança en el sector que, pels esdeveniments de l'11 de setembre, havia decaïgut.

A part d'incrementar aquestes tasques promocionals en els mercats que, per nosaltres, havien estat habituals, hi ha també la necessitat d'obrir nous mercats emergents, especialment els asiàtics amb la finalitat de diversificar i de no dependre sempre dels mateixos mercats. I, en aquest sentit, l'establiment de la Casa d'Àsia a Barcelona serà un element determinant per acabar de captar aquest tipus de turistes. Tot i això hi ha altres aspectes que considerem que s'han de potenciar per tal de millorar la qualitat de la nostra oferta turística i molt especialment en el turisme de les grans ciutats, concretament a Barcelona.

Les grans ciutats, i concretament Barcelona, s'han constituït en un producte turístic per si mateixes. I tot i això hi ha determinants aspectes concrets que són susceptibles de millora, com ara l'impuls que fa falta en el turisme cultural per tal de promocionar el ric patrimoni cultural de les nostres ciutats i, en definitiva, tot l'existent a Catalunya, que ara pren més protagonisme aprofitant esdeveniments com l'Any Gaudí o el Fòrum Universal de les Cultures, que col·locaran la ciutat de Barcelona en l'aparador del turisme mundial. Tots dos han de servir necessàriament per potenciar la projecció de Barcelona com a capital del sud de la Mediterrània, i replantegen un impuls del Pla de promoció d'infraestructures i, en especial, la promoció d'algunes d'elles, com l'ampliació del port, de l'aeroport, o l'arribada del tren d'alta velocitat, que poden ser determinants per millorar no només l'accessibilitat a la nostra ciutat, sinó la promoció turística de la nostra ciutat. I, en aquest sentit, destacar que l'ampliació del port serà també determinant per afavorir l'arribada del turisme de creuers, que en aquests últims anys està agafant prou auge i que serà important i determinant.

Però per nosaltres, en aquell moment de la substanciació de la interpellació, era important remarcar un altre aspecte que considerem que és imprescindible per tal de millorar la qualitat de la nostra oferta, com és la necessitat de coordinar actuacions entre les diferents administracions públiques amb competències de turisme, i en aquest cas, concretament, entre l'Ajuntament de Barcelona i el Departament de Cultura de la Generalitat, per tal de configurar una oferta d'espectacle, cultura i oci durant el període de vacances a la ciutat que permeti als nostres visitants gaudir tant de representacions teatrals o musicals..., i d'altres activitats complementàries en la seva visita.

L'any passat, durant el període de vacances a les ciutats, era trist veure com els nostres visitants arribaven a la ciutat i trobaven els grans espais culturals, com són el Liceu, el Teatre Nacional o el Palau de la Música, tancats, i no podien gaudir de cap representació en aquests espais. Això va ser objecte d'una proposta feta pel conjunt dels hotelers de Barcelona, que van manifestar la necessitat de la coordinació d'aquestes actuacions, per tal que els visitants a la ciutat poguessin gaudir..., i que es fes, fins i tot, a través de la mateixa intervenció del sector hotelier.

En definitiva, aquesta Moció el que pretén és millorar determinats aspectes de la nostra oferta turística, més concretament el turisme cultural, el ric patrimoni que hi ha a les nostres ciutats –especialment amb les últimes declaracions de patrimoni de la humanitat de la ciutat de Tarragona o de la vall de Boí–, i que aquestes ciutats que han entrat en el rànquing de les ciutats europees a visitar pel seu interès turístic no perdin la seva potència turística per la manca de la promoció que s'hagi de fer des de les diferents administracions.

En definitiva, considerem que són aquestes les propostes que recull la nostra Moció, que esperem que tingui suport de tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. Ha presentat esmenes el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; per a la seva exposició i defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora Mejías, ens presenta una moció en un moment que el nostre Grup interpreta que és oportú, és especialment oportú; probablement més ara, encara, que en el moment de la substanciació de la interpellació, tota vegada que fa poc que hem conegut el primer avanç de xifres sobre la temporada turística corresponent a l'any 2001.

Què es diu en aquest avanç de xifres? Ens anuncien que Catalunya continua essent una destinació important, però es comencen a observar símptomes que marquen tendència que, en cas de consolidar-se, començarien a preocupar, com són que Catalunya ha perdut un nom-

bre important de visitants, i el que és més greu: no és perquè la conjuntura internacional hagi portat menys visitants en el nostre entorn, sinó perquè alguns han optat per altres mercats dintre del mateix Estat, com és el cas de destinació Balears.

Per tant, hi han elements de preocupació que caldria afegir-los a un producte concret, que és el turisme de creuers. Les xifres són especialment dolentes, tant per les reserves en hotels de luxe a Barcelona com per la mateixa activitat dels creuers.

Per tant, és cert, és evident que calen actuacions concretes que ajudin a paliar aquests efectes. I vostè, en la seva Moció, planteja intervenció pràcticament en tot. I el nostre Grup intervé amb esmenes a pràcticament tots els punts de vostè, amb la qual cosa pretenem que aquesta Moció tingui el màxim èxit possible.

Ara, partim d'una premissa –que és lamentable que n'hàgim de parlar, però és que és inevitable haver-ho de fer–, i és que el que vostè demana, que és absolutament imprescindible que es faci, val diners. I quina realitat és la que tenim en aquests moments? Que el Departament de Turisme, als darrers pressupostos que vam aprovar, no en té prou com per fer el que vostè reclama.

Què va passar en els darrers pressupostos? Que el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme creix d'una manera substancial, creix pràcticament doblant els recursos el Departament de Comerç, creix de forma substancial el Departament de Consum, però Turisme queda amb una pujada molt petita; que, si hi afegíssim ara les conseqüències de les imprevisions i mala gestió de la Maison de la Catalogne i el dèficit observat, que s'haurà de pagar, els recursos de Turisme fan, a parer del nostre Grup, pensar, creure que és impossible realitzar el que vostè demana, perquè té una característica tot el que vostès demanen, i és que val diners. Obrir nous mercats per reduir les dependències dels actuals val molts diners; incentivar la presència en la resta de mercats i continuar amb el reforçament de la nostra imatge turística val diners.

I, per tant, el nostre Grup li fa una primera esmena, en què li diu: molt bé, hi estem d'acord, però habilitem 12 milions d'euros –en pessetes, 2.000 milions de pessetes–, que és, a parer nostre, la quantitat mínima necessària perquè el que vostè es proposa pugui tenir èxit en la seva realització.

I a continuació li presentem esmenes menors, com és una primera d'intentar evitar greuges comparatius. Sí que els diferents destins, els diferents productes turístics de Catalunya no tenen la mateixa importància quantitativa, però per a cada un d'aquests territoris és la màxima importància. I, reconeixent que en sol i platja és molt important Costa Brava i molt important Costa Daurada, al Maresme el més important és Maresme, costa del Maresme, i al Garraf, costa del Garraf, i a les terres de Lleida, terres de Lleida. Per tant, no podem –em sembla, a parer del nostre Grup– entrar a mesurar diferents uns sí i els altres no; l'actuació ha de ser per a tothom, i la millora en la promoció i en els resultats hauria de ser per a tothom.

Les altres esmenes són de caràcter menor, com és el fet que en les mesures que vostè reclama per a la ciutat,

probablement perquè la seva Moció la va concentrar molt en Barcelona..., nosaltres li proposem que l'exemplem a la resta de ciutats, no només Barcelona; són destí turístic també altres ciutats de Catalunya, les mateixes mesures que poden ser bones per a Barcelona ho han de ser necessàriament per a Tarragona, Lleida i Girona, i altres ciutats si convé.

I les actuacions concretes en període vacacional, que vostès diuen..., nosaltres li suggerim que acceptés que sigui en període de temporada turística, perquè a vegades no coincideix amb el període vacacional, i la intenció de reforçar l'oferta cultural és al llarg de tot el que nosaltres considerem que és la temporada turística.

Per acabar, senyora diputada, senyores i senyors diputats, si vostè no ens acceptés les esmenes –principalment la primera, que és la que fa viable el que vostè demana–, no li podrem votar la Moció, i ens abstindríem en aquest cas.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Clofent. Per fixar ara la posició dels grups que no han presentat esmenes, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora diputada, el fet que no hagi presentat el meu Grup cap esmena no és per indiferència en aquest assumpte tan important del turisme, ni per desatenció al seu Grup, ni molt menys a la seva persona: és per una qüestió d'un cert fons, que procuraré explicar en aquesta breu intervenció.

La seva interpellació i la Moció es varen fer en el moment que estava calenta la presentació de les esmenes per a la Llei de turisme, que ja s'ha tancat. I nosaltres pensàvem que l'important era, que el primer era definir el model d'una manera general, com fan les lleis, i després articular les seves conseqüències; i en aquestes conseqüències, la Moció que vostè planteja. De manera que és un problema, inicialment, de mètode, perquè, si no, vull dir, no s'explicaria posar les conseqüències abans de fer el dibuix del paradigma general que representaria la Llei.

Per això crec, en una amable contradicció amb el senyor Clofent, que aquesta Moció i la interpellació eren inoportunes, en el sentit etimològic de l'expressió. És cert que la seva Moció és legítima. Nosaltres ens abstindrem. També perquè –i en això hi ha una coincidència amb el senyor Clofent–, si no estigués articulada amb els seus necessaris recursos, estariem davant d'una moció vàcua; no vàcua en la seva intenció, òbviament, sinó perquè seria presa de ser devorada per l'arxiu, que compta amb milers i milers d'aquestes mocions que presentem amb un gran interès, però després el Govern fa el que vol.

De manera que la condició que nosaltres podríem tenir per canviar el nostre posicionament inicial d'abstenció, per viatjar turísticament cap a un sí a la seva Moció,

seria que vostè incorporés, doncs, aquesta esmena socialista de la dotació per suportar aquesta Llei.

De manera que aquesta és la posició, tot demanant-li comprensió per aquesta no-indiferència i aquesta no-desatenció. Si nosaltres haguéssim pensat que no seria inoportuna l'hauríem esmenat, per exemple plantejant en aquesta Moció la necessitat de polítiques formatives per als assalariats, per als mànagers, per als empresaris del sector, etcètera. Però això ja ho discutirem a la Llei i a les seves conseqüències.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup el que hauríem de dir, en principi, és que estaríem d'acord amb la filosofia de tot això, perquè, bàsicament, qui és que no podria estar d'acord a impulsar mesures necessàries per a reforçar la imatge de proximitat de Catalunya, a coordinar les actuacions del sector turístic, a continuar impulsant les estratègies del sector turístic, a impulsar decididament el turisme cultural, coordinar actuacions entre el sector turístic, el Departament de Turisme, etcètera, i replantejar objectius de creixement que impulsin el Pla d'infraestructures, etcètera? Però, és clar, aquí se'ns planteja el que se'ns planteja sempre en aquesta cambra quan estem parlant de coordinar, d'impulsar, de donar suport, de recolzament, etcètera, que tot això, si no es concreta i es tradueix en xifres raonables, això, evidentment, llavors s'està parlant d'una intencionalitat i d'una declaració d'intencions que moltes vegades no es correspon després amb la realitat. Perquè, és clar, impulsar, intensificar, coordinar, continuar, replantejar, etcètera..., després el que passa és que el Govern impulsa el que vol i coordina el que li dona la gana.

I, evidentment, senyora Mejías, nosaltres que –ho torno a dir– estem d'acord amb aquesta intenció i creiem també en l'oportunitat que hi hagi un replanteig pressupostari per part del Govern, degut als efectes de l'11 de setembre, en matèria de política turística, també estaríem d'acord amb la inoportunitat que deia el senyor López Bulla, que això es va presentar quan ja hi havien entrades les esmenes de la Llei de turisme. I això és una de les coses que hauria de recollir aquesta Llei. Estem en portes de discutir-la en ponència, i, per tant, ens sembla francament gratuït. I gratuït, sobretot, degut a la seva utilitat, perquè, és clar, parlar de tot això de què li he parlat, d'intencionalitats, d'inconcrecions i de bones intencions amb polítiques que se suporten bàsicament en un esforç pressupostari, ens sembla francament molt pobre.

I, a més a més, li diré una cosa: em sembla poc valent, em sembla una moció poc valenta, degut a la seva capacitat decisòria sobre el Govern. Vostè s'hauria d'atrevir a demanar al Govern que apliqués una política pressupostària sobre aquesta política turística. Tots sabem per

on els tenen enganxats, i, per tant, ens sembla que hauria de ser més valenta a l'hora de demanar al Govern que aquesta política es tradueixi en un esforç pressupostari.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nosaltres, evidentment, li ho torno a dir, estem d'acord –i qui no hi podria estar d'acord?– amb aquesta filosofia que emmarca la seva Moció, però, evidentment, també li diria, com el senyor López Bulla, que si vostè no fa l'esforç d'incorporar l'esmena número 1 del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, evidentment, ens veurem abocats a l'abstenció, perquè, francament, ens sembla que tota aquesta declaració d'intencions és una pèrdua de temps que no comportarà cap esforç per part de la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme a l'hora d'aplicar-les realment sobre el territori.

Per tant, li anuncio que, si no accepta aquesta esmena, nosaltres ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Carrera.

El Sr. Carrera i Pedrol

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em posicionaré en nom del Grup de Convergència i Unió respecte de la Moció subsegüent a la interpellació de política turística presentada pel Grup Popular. I avenço que donarem recolzament a les propostes que recull la totalitat d'aquesta Moció.

Bé, respecte el primer punt, li donarem recolzament perquè efectivament Turisme de Catalunya porta anys treballant en aquesta mateixa línia. Precisament, la imatge és la peça més fonamental en la promoció turística, donat que prepara el terreny al sector empresarial per poder vendre en aquells mercats. Si fem un repàs de les activitats fetes per Turisme de Catalunya d'una manera ràpida, en el que respecte al tema de promoció, veiem que només durant el 2001 Turisme de Catalunya va participar en quaranta-vuit fires sota el paraigua de la marca Catalunya, amb col·laboració de les distintes destinacions i zones turístiques catalanes. A banda de les fires, Turisme de Catalunya té implantades cinc oficines pròpies, amb col·laboració turística, en els mercats emissors més importants i la missió primordial d'aquestes oficines és precisament la de vetllar per la imatge turística i el reforçament de la marca Catalunya.

A banda d'això, la seva feina és la de construir i mantenir una xarxa de contactes amb els principals i més importants actors dels sectors turístics d'aquells mercats, així com també amb els mitjans de comunicació, per salvaguardar i per promocionar la imatge del nostre país en aquells mercats.

Una altra eina, que possiblement sigui la més eficaç i que s'està utilitzant des de fa temps, són els viatges de familiarització, orientats tant a la premsa com als operadors turístics. Durant el 2001 se'n varen realitzar setanta-un, la qual cosa significa més de sis cada mes. I, en

aquests viatges, hi són presents sempre la ciutat, la cultura i moltes vegades també el tema de la platja. Aquest anys s'han elaborat dues noves eines, pel que fa a la promoció, que crec que reforçaran notablement la tasca de promoció. Es tracta de la guia de vendes, que engloba gairebé la totalitat de l'oferta turística catalana, resumida i presentada de forma pràctica i amb un caire o amb una orientació comercial. I un nou portal d'Internet que de la mateixa manera que la guia de vendes engloba la totalitat de l'oferta turística catalana però amb l'avantatge que pot ser modificada pels propis agents i *online*; també ofereix la possibilitat de mantenir en tot moment una agenda cultural perfectament actualitzada.

Pel que fa al segon punt de la Moció, he de dir que Catalunya va ser la destinació pionera, com tots vostès saben, a introduir-se en els mercats de l'ex Unió Soviètica, i actualment som líders quant a la quota de mercat d'aquest país envers les seves destinacions turístiques.

Des de l'any 2000 que es ve temptejant el mercat xinès, per altra banda, a fi i efecte de poder aprofitar aquell potencial que pot representar la quantitat de població que allí resideix. S'han fet accions –sis accions– en les principals ciutats xineses. Encara, però, hem de dir que aquest mercat no està suficientment madur per constituir un potencial emissor a curt termini. De totes formes, accelera molt, molt; evoluciona molt acceleradament.

També s'han realitzat, en col·laboració amb Turisme de Barcelona, presentacions de l'Any Gaudí, al Japó, concretament a les ciutats d'Osaka i Tòquio, i, per tant, coincidim en l'oportunitat de desenvolupar aquells mercats, encara que a curt termini no suposin grans volums, però sí que ens han d'ajudar a diversificar la nostra demanda en el futur proper.

Quant al tercer punt de la Moció, que proposa un augment de coordinació del sector turístic i les administracions, especialment l'Administració de cultura, és a dir, el Departament de Cultura, a fi i efecte d'impulsar d'una manera decidida el turisme cultural, he de dir que aquests també són els objectius plantejats i establerts per Turisme de Catalunya, tal com es recullen al seu pla d'acció i al pla director d'aquesta entitat o d'aquest ens promocional. I en aquest sentit, i per tal d'impulsar decididament el turisme cultural promocionant el patrimoni i els recursos existents al nostre país, Turisme de Catalunya, mitjançant el Club Cultura, ha iniciat una línia de creació i estructuració de nous productes turístics, per tal de fer-ne una promoció adequada i estimular la comercialització, mitjançant quatre àrees tematitzades –com poden ser: Catalunya, país de música; ruta dels genis catalans; la Catalunya medieval, i Catalunya, joies del patrimoni mundial– que desenvoluparan productes específics que es recolzaran en els nostres principals recursos culturals.

El Club Cultura és una de les principals eines de coordinació en matèria de turisme cultural entre el Departament de Cultura i Turisme de Catalunya. El Club Cultura és l'instrument que permet el desenvolupament i la promoció del turisme cultural de forma conjunta amb totes les empreses...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carrera i Pedrol

...entitats i organismes vinculats amb aquesta modalitat de fer turisme...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Carrera i Pedrol

Sí. Gràcies, senyor president; acabo de seguida. Només, doncs, per acabar, i en conseqüència, creiem que hem de dir que el Club Cultura és un magnífic instrument a utilitzar per tal d'assolir un posicionament de Catalunya com a destinació del turisme cultural de primer ordre en els nostres mercats emissors. I res més.

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres, com he avançat abans, donarem recolzament a aquesta Moció presentada pel Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Carina Mejías, per posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. En primer lloc vull agrair als diputats que han intervingut en el posicionament en aquesta Moció el seu to constructiu i després volia fer unes petites referències a les seves intervencions.

El senyor Clofent diu que en les xifres, les últimes xifres, tot i sent favorables, es veu una pèrdua de visitants a Catalunya en favor d'altres destinacions de l'Estat. I, per això, reconeix que fa falta una tasca de promoció turística –promoció turística que està recollida dintre del pressupost de la Generalitat– i que fan falta tota una sèrie d'actuacions concretes, que recull la Moció. Però vostè condiciona el seu suport a la primera esmena que m'ha presentat, que és l'avaluació que aquest Pla que jo proposo amb aquesta Moció estigui valorat en 12 milions d'euros. Aquesta avaluació, nosaltres no sabem com l'ha fet vostè, per valorar que tot això pot estar inclòs en aquesta quantitat; nosaltres el que sí que esperem és que, en el pressupost que ja ha programat la Generalitat, aquest Pla hi tingui cabuda, i ja ens preocuparem que aquest Pla tiri endavant.

Pel que fa a... Per tant, nosaltres considerem que, havent aprovat els pressupost el mes de desembre, considerem... –i, a més, hi hem donat suport–, considerem que no és oportú, ara, plantejar un increment pressupostari d'aquesta quantitat, sense tenir una detallada relació de què s'aplicarà a cada cosa. I, per tant, nosaltres no acceptaríem aquesta esmena.

Respecte de les altres... (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, si us plau.

La Sra. Mejías Sánchez

Respecte de les altres, dir-li que són qüestions de matís i com que..., en el fet que vostè condiciona aquesta..., que nosaltres acceptem aquesta primera esmena, en el sentit que, si no l'acceptem, ja no cal discutir les altres, entenem que, tot i ser valuoses i profitoses per millorar el text de la Moció..., doncs, evidentment aquest condicionament fa determinant que nosaltres no les acceptem.

En segon lloc, referir-me a la intervenció del senyor López Bulla i del senyor Pere Vigo, que han criticar el fet que una moció com aquesta es presenti durant el tràmit de la Llei de turisme i en el moment en què s'estava debatent..., o en el tràmit de presentació d'esmenes.

Dir-li que, des del punt de vista de la formació professional, una llei de turisme el que fa és establir el marc, el marc el qual ha de tenir com a referent tot el sector turístic, i que aquesta Llei de turisme defineix un pla de turisme, la definició de municipi turístic, el sistema de sancions, infraccions i inspeccions, tot són coses molt generals, les quals el sector té com a marc de referència. I aquesta Moció, senyor López Bulla, parla de qüestions molt concretes –molt concretes– que afecten un determinat subsector de turisme que és el turisme cultural. Per tant, no entenem –no entenem– que vostè condicioni..., o que a vostè li sembli estrany que nosaltres haguéssim presentat aquesta Moció en el moment en què s'estava debatent la Llei de turisme, perquè entenem que no té res a veure una cosa amb l'altra: un és un plantejament molt concret sobre determinats aspectes del turisme a Catalunya i l'altra és una llei marc la qual, la resta del sector, ha de tenir com a referència.

Per tot això... I entenem que –com que es condiciona per tots els grups de l'oposició l'acceptació de la primera esmena i nosaltres considerem que, havent aprovat els pressupostos el mes de desembre, no cal replantejar-nos el pressupost del Departament de Turisme– no acceptarem les esmenes i sotmetrem a votació la Moció en els termes en què va ser presentada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Senyores i senyors diputats, em plau dir-los que a la tribuna d'invitats tenim l'excel·lentíssim senyor Jose Rossi, que és president de l'Assemblea de Còrsega, al qual donem la benvinguda i expresseu el sentiment d'aquesta cambra envers el poble cors que ell representa, i que anem seguint els avatars d'aquest poble molt a prop perquè ens sentim, també, molt a prop d'ells.

Moltes gràcies per la seva presència aquí.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Passem ara, per tant, a la votació de la Moció que acabem de debatre, amb el seu text original, sense cap esmena.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa al mapa universitari català (tram. 302-00180/06)

A continuació, tractarem el vint-i-setè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa al mapa universitari català. El presenta l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em toca defensar la Moció subsegüent a la interpellació sobre política universitària, especialment pel que fa al mapa universitari català. Ja ho vaig dir en ocasió de la defensa de la interpellació, nosaltres dividim les nostres propostes en dos grups: un, amb relació a la política universitària, i el segon, el segon grup, amb relació al que en diem el mapa universitari català, que ja ens entenem, quan parlem del mapa universitari català.

En el primer bloc, nosaltres fem referència al nostre rebuig a la Llei orgànica d'universitats; rebuig, per altra banda, que ha vingut avalat recentment, i amb posterioritat a la presentació de la interpellació, pel recent dictamen del Consell Consultiu que, com vostès saben, declara inconstitucionals uns quants articles de la Llei. Oportunament veurem en aquest Ple la proposta corresponent, i, per tant, ja en tindrem oportunitat, de parlar del dictamen del Consell Consultiu. En qualsevol cas, nosaltres considerem legítimament que això avala la nostra posició en contra de l'esmentada Llei.

Tot seguit fèiem referència a la necessitat, per tant, d'articular un nou marc legislatiu a nivell estatal, que nosaltres entenem que hauria de tenir el caràcter de llei de bases, per tenir un ampli espai on situar la llei catalana, que la situem en el punt tercer.

He entregat ja al president del Parlament unes quantes esmenes transaccionals que hem pactat prenent en consideració les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió i pel Grup del Partit Popular. I que, concretament, la primera fa referència al punt tercer, i que l'esmena transaccional diu: «Portar a terme, d'acord amb els plans del Govern, la preparació de la llei catalana d'universitats que correspongui a les necessitats de la universitat catalana i que compti d'un ampli consens de la comunitat universitària i de les forces polítiques catalanes.»

Entenc..., entenem que aquesta és la voluntat unànime del Parlament, treballar en aquesta línia; valorem positivament la invitació al consens que ens ha fet el conseller, i en aquest sentit esperem que cada un de nosaltres sabrà respondre a aquesta voluntat comuna de consens –que explicitem, per altra banda, en aquesta transaccional.

El punt quart, també l'hem transaccionat, i fa referència a aprovar i a aplicar finalment un model de finançament que properament se'ns ha anunciat que es presen-

tarà en comissió, i per tant no hi faré més referència; n'hem parlat moltes vegades i estem d'acord amb la necessitat que finalment això sigui una realitat. El punt cinquè fa referència a la política de beques, i hem transaccionat un text que diu: «promoure una política de beques que assegurí que l'accés a l'ensenyament superior» –no la política de beques: l'accés a l'ensenyament superior– «sigui en funció de la capacitat», i no de la renda, que, com sabem, ara no és el cas. Nosaltres reclamem que el Govern de la Generalitat, més enllà dels traspassos de les competències, els traspassos de les beques, que defensem i que donem suport al Govern, i que es produeixin al més aviat possible –per altra banda, en aplicació de la sentència del Tribunal Constitucional–, més enllà o coincidint amb això, defensem que el Govern de la Generalitat, de la mateixa manera que té una política de recerca, tingui una política pròpia de beques.

Finalment, al punt vuitè hem acordat establir, abans del curs acadèmic 2002-2003, un sistema de complements retributius per al professorat universitari català.

On no ens hem posat d'acord –i ens sap greu– és en la necessitat que, en el termini de tres mesos, el Govern presenti un pla d'integració dels centres universitaris adscrits, promoguts per l'Administració local. Aquest, per nosaltres, és un punt fonamental. Nosaltres seguirem defensant la necessitat de disposar a Catalunya d'un model d'universitat territorial que sigui un element fonamental de vertebració de les estratègies econòmiques del territori, i això ara no s'està donant. I no només no s'està donant, sinó que hem posat en crisi, en el pla de programació universitària, aquest model territorial. No ens l'han acceptat, hi seguirem insistint, esperem que en el futur el Govern estigui en condicions de fer aquest pla, i per la nostra part hi seguirem insistint.

Finalment, sí que hem transaccionat donar suport a les universitats territorials, i, finalment, em satisfà, de la mateixa manera que dic que no ens agrada que no hi hagi una coincidència en el tema dels centres adscrits, sí que tinc la satisfacció de dir que ens hem posat d'acord, amb el suport de la Universitat de Vic, per preparar un pla estratègic que assenti les bases del seu desenvolupament futur. És necessari...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

... que es faci aquest pla estratègic, i, en tot cas, ho repeteixo –i amb això acabo–, em plau que hàgim arribat a un acord i m'agradaria que aquest acord fos unànime per part de tots els grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si bé teòricament el torn de paraula deu ser per defensar les esmenes presentades, el primer que un dirà per ser coherent és que les retirem totes –aleshores, ja podríem marxar i no continuar parlant, no?–, és que les retirem totes en favor, doncs, del text que s'ha transaccionat. Hi ha uns punts, de totes maneres, que, com deia el diputat Barceló fa un moment, doncs, sí que no han pogut ser transaccionats. I jo aquí sí que voldria dir alguna cosa, i em sembla que són dos blocs totalment diferents.

El punt primer i el punt segon de la Moció presentada..., bé, són un rebuig, i es demana que aquest Parlament, doncs, rebutgi la LOU. Jo trobo lògic i coherent que el Grup Socialista, un cop més, ho demani, i suposo que ho trobo lògic i coherent perquè, si és que la LOU –que personalment opino que és una bona llei–, doncs, no els agrada i la volen reformar, com que tardaran aproximadament uns dotze anys a poder-ho fer, és bo i convenient que ho demanin a través del Parlament de Catalunya.

Però..., un tema molt més seriós. Miri, senyor Barceló, podem fer molta demagògia quan a tots ens interressi, i és veritat que hi ha un informe del Consell Consultiu que diu que tres punts –tres punts– de la LOU –no diversos articles: tres punts–, tres punts menors a més a més, que no afecten l'essència de la Llei, són *presumptament* inconstitucionals. No diu que ho siguin; és al Tribunal Constitucional a qui toca dir-ho.

Bé, miri, com que jo sóc optimista per naturalesa, jo..., m'agradaria dir-li que hi ha un informe del Consell Consultiu que diu que, a part d'aquests tres punts, la LOU és constitucional, i que vostès, que pretenien demostrar que la LOU era inconstitucional, doncs, el tema ha sortit bastant malament.

Amb aquesta coherència, i com és lògic, no podem votar a favor dels dos primers punts de la Moció, almenys per la coherència. No dic que tingui raó: ho dic per la coherència.

Els altres punts de la Moció, que tampoc votarem afirmativament –el 6, i el 3 i 4 de l'apartat b–, bé, jo diria que són punts que..., més que res, de detallisme, que es podran veure, espero, en molts dels seus aspectes quan es tramiti la llei catalana d'universitats, i que aleshores serà el moment d'anar a un ampli consens.

La resta de la Moció està transaccionada, i, per tant, n'està transaccionat el 70%. I, per tant, jo diria que, a part de petites discrepàncies dialèctiques que tots hem de tenir, demostra una voluntat clara, que espero que es vagi continuant en aquest camí, i crec que és la voluntat que també deu tenir la Conselleria, la voluntat que té el Grup de Convergència, la voluntat que no dubto que tingui el Grup Socialista i els altres grups de la cambra –el nostre també–, de fer una llei catalana d'universitats amb el màxim consens possible, i crec que aquesta voluntat també es demostra en aprovar –unànimement, espero– el 70% d'aquesta Moció, en els aspectes que són positius, que són una voluntat d'anar endavant.

Per tant, senyor president, per acabar –ho torno a repetir–, nosaltres retirem totes les nostres esmenes, i, també per avançar, nosaltres demanarem votació separada dels punts 1, 2, 6 i els punts de l'apartat *b* números 3 i 4 de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de fer una exposició, també per part del nostre Grup, d'aquelles esmenes en les quals, a més, el diputat del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi senyor Miquel Barceló anunciava ja que hem arribat a transaccions i aquells punts en els quals no ens hem posat d'acord, sí que voldria, jo crec, felicitar-nos pel to del debat d'aquesta Moció, perquè al senyor Barceló jo també li voldria dir –ara que ningú ens escolta– que no ha estat una dinàmica habitual –i no estic recriminant ningú: globalment. I espero que aquesta no sigui una anècdota i que sigui l'inici del to que hem de tenir, de consens, entre tots els grups, sobretot en un tema tan important com el debat sobre universitats, i en funció, sobretot, de la nova llei catalana d'universitats.

Dit això, de fet, nosaltres, el nostre Grup no entrarà a donar-li recolzament en el primer i segon punts d'aquesta Moció. Primer i segon punt que –ja s'ha dit aquí pel diputat que em precedia– fan referència al rebuig de la LOU, per ser contrària a l'autogovern de Catalunya. I apel·lava vostè, senyor Barceló, al Dictamen del Consell Consultiu, Dictamen que..., no em vull reiterar, però en cap dels seus punts parla que hi hagi quelcom o que hi hagi res a dir sobre qualsevol competència del Govern de la Generalitat; per tant, no és susceptible d'inconstitucionalitat per res que afecti l'autogovern de Catalunya. I perquè el nostre Grup considera que, en el marc del debat de la LOU, hi vam incorporar suficients instruments, els quals ens donen una amplitud suficient en aquests moments per estar en situació de desenvolupar una llei catalana que sigui potent i que ens serveixi per donar un impuls al que és la política universitària a Catalunya.

Dit això, en la sèrie de punts a què vostè també ha anat fent referència hem arribat a acords; per tant, no seré jo qui reiteri tota la sèrie de punts, la majoria d'aquesta Moció, en els quals podem estar d'acord.

No estem d'acord en alguns punts, puntualment. El punt 6, en el qual vostè proposa estendre el model de contractes programa a totes les universitats públiques de Catalunya, amb un sistema d'avaluació extern, vinculat a resultats, i amb l'ampliació del finançament condicionat... Nosaltres hi estem completament d'acord, a estendre el model de contractes programa a totes les universitats, i en aquest sentit era l'esmena que presentàvem. Ara, a partir d'aquí, en utilitzar un sistema d'avaluació extern, d'alguna manera hem d'entendre que, els contractes programa, totes les il·lustres i il-

lustres diputats saben que són acords entre el DURSI i la universitat, marcant els objectius de política universitària que, concretament en cada un dels objectius, planteja el DURSI d'acord amb la universitat. I entenem que és aquest qui ha de fer l'avaluació. Dit això, lògicament, podrem tindre un debat posteriorment de si això s'hauria de fer a través de l'Agència de Qualitat o no s'hauria de fer, però, en tot cas, és en el marc de la Conselleria d'Universitats.

Per una altra banda, tampoc ens hem posat d'acord en el punt 3 de l'apartat *b*, en el qual vostè fa la demanda d'«adequar l'actual programació 2001-2004 a les necessitats de la demanda prevista per als propers anys, orientant aquesta demanda a través d'accions d'informació...» No perquè no hi estiguem d'acord: és que no hem d'adaptar el programa o l'actual programació 2001-2004; les accions d'informació ja hi estan contemplades. I el mateix programa ja permet la seva revisió i adaptació, en funció de les variacions de demanda prevista; per tant, el mateix mecanisme ja s'autoregula. Entenem que no cal revisar el model.

I en el punt 4, en el qual ens planteja un pla d'integració dels centres universitaris adscrits, promoguts per l'Administració local, miri, aquest és un tema molt sensible i que nosaltres, com a grup, i el Govern, hi estem molt a sobre. Nosaltres creiem que és molt important analitzar centre per centre. No crec que fos adient establir un pla en tres mesos; crec..., un termini molt curt, i a més global per a tots els centres. Cada un d'aquests centres..., tots saben que té una casuística molt diferenciada; cada un d'aquests centres s'ha d'analitzar individualment, amb els acords municipals consegüents. I aquesta és la voluntat d'aquest Grup i del Govern. Per tant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...entenem –i acabo ja, senyor president– que la prioritat ha de ser analitzar cada un d'aquests centres, buscant-hi possibles solucions.

Per tant, en la resta de punts ens hem posat d'acord. Torno a dir que crec que aquest ha de ser l'inici d'una entesa per al que realment ha de ser important en el marc de la propera legislatura pel que afecta universitats, que és la nova llei catalana d'universitats. I, senyor president, també li anuncio que, en tant que això, li demanaríem la votació separada dels punts 1, 2 i 6 de l'apartat *a*, i dels punts 3 i 4 de l'apartat *b*.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Iniciativa per Catalunya - Verds, i per fixar el seu posicionament, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres votarem favorablement aquesta Mo-

ció sobre política universitària, tot i que és una moció molt generalista, però que, evidentment, toca molts dels temes que ara és important de resoldre en el nostre país. Dic «ara» perquè fins ara no s'han resolt; doncs, ja començaria a ser hora que hi comencéssim a posar fil a l'agulla, en tota aquesta qüestió.

Senyor conseller, no tornaré a insistir en la LOU, perquè ja he dit tantes coses sobre el tema de la Llei orgànica d'universitats, que ara..., i que continuarem dient-les, doncs, properament, en un proper Ple, degut a l'informe del Consell Consultiu, dient que hi ha punts, articles, no prou importants..., prou importants, des del nostre punt de vista, d'inconstitucionalitat d'aquesta Llei orgànica d'universitats. De fet, ni que no n'hi hagués cap: em sembla que és important que fer una llei contra tota comunitat universitària és un despropòsit.

Esperem, doncs, que quan redactem –i que ja hem començat a parlar, doncs, del tema– la llei universitària catalana no fem aquest error. Estem convençuts que no l'hem de fer..., i de quina manera, doncs, podem fer, evidentment, un servei a la universitat d'aquest país, que ben bé el necessita.

D'acord amb el tema del model de finançament..., sembla que des de la Conselleria s'hi està treballant. Nosaltres estarem molt atents de quina manera es planteja aquest model de finançament, i a través de contractes programa. I també estarem molt atents al tema dels complements retributius autonòmics. Sembla ser que les primeres propostes no acaben de complaure tothom, senyor conseller. Només estem parlant del professorat estable, no estem parlant del professorat contractat, ni el professorat contractat a temps parcial. I aquí també hi ha un percentatge important que s'haurà de tenir en compte i que, per ara, les negociacions no van per aquest camí. Nosaltres estarem atents i continuarem insistint que també aquest professorat ha d'entrar dintre aquests complements retributius autonòmics –per cert, complements retributius que a la resta de comunitats autonòmiques, o a la major part, ja han aplicat en el seu sistema universitari públic, i que aquí encara, doncs, anem una mica endarrerits.

I amb relació al segon gran apartat, que és el tema del mapa universitari català, considero, amb el senyor Barceló, que ara és la gran oportunitat per fer una veritable reforma a fons, definitiva, anar a l'arrel del problema del nostre sistema universitari. No sembla que aquestes siguin les intencions, les idees, de la Conselleria i del Govern de la Generalitat, i em sembla que aquest serà un error gravíssim que el pagarem posteriorment. Sembla que les propostes que feia el Grup Socialista en aquest aspecte eren molt importants, a més a més, tenint en compte aquesta reducció d'alumnes, que aquest ens obria un camp important de millores. Vostè també ho deia en un moment determinat: amb la reducció dels alumnes millorarem evidentment la qualitat de l'ensenyament. Però no només amb això, sinó que hem de fer altres aspectes que, veritablement, creïn un sistema universitari potent, competitiu i que estigui al servei dels ciutadans, no?, i em sembla que és un element que no està prou encarat des del DURSÍ, sobretot quan estem parlant de la integració dels centres universitaris adscrits, que, com ha dit, sembla que no

s'accepten aquests punts que ens semblava que era molt important, també, doncs, treballar ja d'una manera definitiva amb aquests, perquè, a vegades, tot aquest sistema universitari que tinguí..., important a les universitats territorials, a vegades, estem concedint estudis que creen competència entre ells i són una de les causes d'aquesta situació de davallada d'alguns –davallada terrible– estudis que ens queden amb dos, tres, quatre, quinze, alumnes en alguns estudis, cosa que això no pot funcionar.

I acabo amb la Universitat de Vic, vull dir acabo parlant de la Universitat de Vic. (*Veus de fons.*) Exacte. Vull dir que continuem pensant nosaltres que el que s'ha fet fins ara és un pedaç a la Universitat de Vic. Els 500 milions, doncs, que s'han integrat en els pressupostos i que aniran dirigits a la Universitat, continuem pensant que és un pedaç. S'ha d'anar a una solució definitiva o quasi definitiva a la Universitat de Vic. Nosaltres creiem que ha de ser la Generalitat qui ha de liderar aquest procés, i no n'hi ha prou només amb una participació pública, ara sí, de la Generalitat en el Patronat. Per cert, continuem pensant que hauria d'haver-hi algun representant del Parlament també en aquest Patronat, com també passa en els consells socials de les universitats públiques, i que aquesta Universitat, i potser altres, però concretament la Universitat de Vic, hauria d'anar cap a una especialització i hauríem de plantejar crear un espai universitari comú a la Catalunya central, que abastés Osona, el Bages, part també del Vallès, per tal, doncs, de poder racionalitzar totes les ofertes que hi ha en aquests moments i que siguin, veritablement, potents –repeteix– i al servei dels ciutadans, i en aquest cas també del territori, com un element importantíssim. No sé si això ho abastarà aquest Pla estratègic, no sé si aquests estudis els tindrà en compte aquest Pla estratègic. Si no és així, seria un fracàs; si és així, doncs, potser trobarem la solució, no només per a la Universitat de Vic, sinó també per a algunes altres universitats territorials.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de la manera més breu possible, en primer lloc, per fer públic el vot favorable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya a la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pel diputat senyor Barceló, i fer-ne uns comentaris.

En primer lloc, pel que fa al bloc que s'anomena «política universitària». Són temes que, molts d'ells, s'han reiterat en aquesta cambra moltes vegades: la Llei catalana d'universitats; el model de finançament transparent, estable; la política de beques; el model universitari de docència i recerca. Hi ha un tema nou, que és els complements atributius, que se'n diuen «autonòmics». En tot cas, demostrar la satisfacció que, un cop més, hi hagi un acord sobre aquests aspectes. De fet, ja va bé

per la història parlamentària que els acords vagin augmentant en nombre, amb l'esperança que les converses iniciades per la Llei catalana d'universitats realment ens portin cap aquí. I el nostre Grup, diguem-ne, d'uns mesos ençà, doncs, veu amb més esperança que aquesta reiteració de temes acabi amb un acord i acabi amb una cosa que pugui realment tirar-la endavant a través d'aquesta Llei catalana d'universitats, que amb les converses que hem mantingut el nostre Grup, i els altres, amb el Departament sembla que puguem, doncs, formalitzar-la finalment.

Però jo el que voldria, específicament, era remarcar el segon bloc de la Moció pel que fa al mapa universitari, perquè, més enllà dels aspectes que acabo d'esmentar, el mapa universitari que hem creat entre tots, que aquest Parlament ha ajudat a crear aprovant les respectives lleis, és un mapa que té, en aquests moments, alguna feblesa, que coixeja per algun cantó, des de, certament, problemes de matriculació en algunes universitats no de Barcelona. Ja em permetran, senyores i senyors diputats, que no m'agradi el concepte d'universitats territorials, perquè excepte la UOC, la resta tenen totes un territori. Excepte la UOC, que té la virtualitat com a espai físic, la resta deuen tenir totes un territori, i em temo que la Universitat de Barcelona deu ser tant de Barcelona com la de Girona és de Girona, però aquestes universitats que no són de Barcelona, que estan patint, en algun cas, una davallada, ens preocupen a tots, realment, i ens preocupen aspectes concrets, casos molt puntuals, i, en aquest cas, el tema de la Universitat de Vic. Ja havíem fet arribar diverses vegades i per diverses vies al Departament la nostra preocupació pel que estava succeint a Vic, o millor pel que podria acabar succeint a Vic, pel que no volíem que acabés succeint a Vic, i l'acord de desenvolupar un pla estratègic pot ser una sortida. Si no ho és, haurem d'agafar altres vies. Aquesta sembla, a hores d'ara, la via menys rupturista i possiblement la via millor, i, per tant, ens hi apuntem entusiàsticament. Si no funcionés, n'hauríem de buscar d'altres.

En tot cas, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, reiterar el nostre vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, perquè ja s'ha dit tot, jo..., només em resta dir que a part de la presentació dels textos transaccionals que ja s'han presentat a la Mesa, només afegir una cosa, que és que en el punt sisè s'hi hauria d'introduir una esmena tècnica a la darrera línia...

El president

Sí?

El Sr. Barceló i Roca

...on parla d'«ampli del finançament condicionat», de fet vol dir l'«ampliació del finançament condicionat». És una simple esmena tècnica que abans m'he oblidat de dir.

El president

Molt bé.

El Sr. Barceló i Roca

Per la resta no tinc res més a dir.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

(Pausa.)

Passem, per tant, ara, senyores i senyors diputades i diputats, a la votació, el text de la qual és el següent: el text original, però incorporant-hi les esmenes transaccionals presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Convergència i Unió i el Grup Popular. I s'ha demanat votació separada per part de dos grups dels punts *a* 1, 2 i 6, i dels punts *b*, els números 3 i 4. La pregunta és: es poden votar conjuntament tots aquests punts? (*Veus de fons.*) Que sí. Molt bé.

Per tant, doncs, ara passem a votar precisament aquests punts: *a*, 1, 2, 6, i *b*, 3 i 4. Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text, amb les esmenes transaccionals incorporades.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a les quatre i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el programa d'actuacions respecte a les rieres (tram. 302-00181/06)

A veure, per substanciar aquesta Moció sobre el programa d'actuacions respecte a les rieres. Ho presenta,

pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Seré molt ràpid. Hem donat a la Mesa un text transaccionat en el qual hi haurien una sèrie de punts retirats, alguns retirats degut als mesos que han passat des que es va presentar la interpellació, evidentment que hi han hagut una sèrie d'esdeveniments i canvis en les propostes que fèiem en el seu moment, en què vam entrar aquesta Moció subsegüent a la interpellació, i, després, degut a una certa disfunció que tenia aquesta Moció amb l'objectiu inicial de la interpellació, doncs, hem cregut oportú ajustar els termes de la Moció.

Els primers punts, per tant, anant una mica al gra, diríem que retirariem el punt 1, 2, 3, 5, 8, 9, 10, 11 i 12. Alguns casos perquè hi han aspectes que ja s'han començat a posar-hi solució, tot i que encara no estan del tot finalitzats pel que fa referència als problemes ocasionats pels aiguats del mes de novembre; pel que fa referència al sector agrari, doncs, sí que s'han iniciat ja els processos per a l'elaboració d'un pla estratègic de l'agricultura intensiva a la comarca del Maresme i perquè els plans de millora contemplin el restabliment dels estralls que es van produir en el seu moment. Això està en procés. I també s'han començat algunes gestions pel que fa a la problemàtica que té el sector pel que fa referència a les assegurances. Per tant, el que faríem nosaltres amb aquests punts és retirar-los i reelaborar-los amb alguns aspectes, amb altres formes, amb altres procediments parlamentaris. També el punt 3, com he dit abans, el retirariem, i, bàsicament, també, reformularíem amb altres procediments els darrers punts que fan referència a la problemàtica de la xarxa elèctrica. Per tant, fonamentalment, serien tres punts.

El punt 4, en el qual acceptariem l'esmena presentada pel Partit Popular pel que fa referència a la problemàtica que va haver-hi, en concret, en aquests fets, amb un col·lector determinat de la costa del Maresme, però sí que creiem que l'esmena presentada pel Grup Popular recull d'una manera genèrica, doncs, que dins de l'exercici de l'any 2002 es puguin solucionar tots els problemes originats en els diferents col·lectors d'aquest front litoral, en especial aquest que va tenir, doncs, uns problemes importants i que és el que té una reincidència quan hi han situacions de temporals, que és el cas de Cabrera de Mar. Per tant, acceptariem en la integritat l'esmena presentada pel Partit Popular.

Pel que fa al punt 6, que fa referència al tema de la regeneració de les platges, hem arribat també amb al Partit Popular a una transacció, que aniria en el sentit d'instar el Govern a participar en el Govern de l'Estat per tal d'establir els ajuts necessaris per fer efectiva la regeneració de les platges amb els sistemes que siguin respectuosos amb el medi ambient. Evidentment, es tracta d'una competència de l'Estat, però que hi ha tot el procés que esperem que pugui començar aquest estiu del servei de dragatge, amb el qual es pugui anar posant solució a la regressió que hi ha hagut en algunes parts del litoral, però que aquesta vegada es faci amb uns procediments que no siguin agressius amb el medi

ambient. Cal recordar el que es va produir a la costa fa uns anys amb el procediment de sostreure sorra de l'interior del fons marí, que va tenir uns trastorns considerables en el fons marí, i creiem que no va ser un bon sistema, i que, com s'ha vist, els resultats, a llarg termini, no han estat prou satisfactoris.

I, finalment, pel que fa al punt 7, també hem arribat a una transacció amb el Partit Popular pel que fa referència a tota la problemàtica que es va generar amb el servei de rodalies de Renfe, i, per tant, instar a negociar amb Renfe i també amb l'Administració de l'Estat, evidentment, perquè es continuïn les inversions necessàries per tal de millorar aquesta línia ferroviària, que és, evidentment, una de les que té major rendibilitat de les línies que té Renfe, en concret, alguns trams, com és el tram que esmenta aquest punt, que és el tram Vilassar - Mataró, que és el que, normalment, pateix anomalies amb situacions de temporal, i, també, al mateix temps, establir els dispositius més efectius sobre les alternatives de transport quan es generen aquestes situacions.

Aquests serien els tres punts que proposariem a votació. Tots els punts retirats, al punt 4 acceptariem l'esmena del Partit Popular, i en el punt 6 i el punt 7 hem arribat a una transacció també amb el Partit Popular.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes que ha presentat el Grup Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, agraeixo a l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que hagi retirat tots els punts que nosaltres —d'altra banda, també, tret del punt número 7, que també hi faré referència, a aquesta transacció que ha anunciat el senyor Oliveras— havíem presentat esmenes de supressió.

Creiem que la Moció, la interpellació, inicialment, estava centrada sobre els aspectes relacionats amb la problemàtica de les rieres del Maresme, problemàtica que s'ha avançat al llarg dels últims temps, però problemàtica que, sens dubte, encara continua, problemàtica que no és solament sobre el que és la canalització, el que són les millores d'aquestes rieres, sinó, també, a la vegada, sobre els col·lectors d'aigües fluvials, sobre els col·lectors que, en més d'una ocasió, produeixen, doncs, malifetes importants sobre els mateixos municipis.

I és per això que nosaltres, com deia, en tot el que feia referència a aspectes relacionats amb l'agricultura havíem presentat, en primer lloc, una supressió, perquè creiem que s'ha arribat a acords importants sobre totes les tempestes i sobre els aspectes que havia, sobretot, fet referència l'il·lustre diputat, en el que és una agricultura molt centrada en els aspectes d'hivernacle, i també en d'altres propostes que anaven relacionades amb diferents aspectes que s'han anat parlant al llarg dels

últims mesos aquí també en el Ple del Parlament, en comissió, sobre els talls de subministrament elèctric. I és per això que ens volem centrar, com deia, en aquests tres punts.

En primer lloc, pel que fa referència al que són els diferents col·lectors que produeixen, com deia, greus perjudicis als municipis. L'illustre senyor diputat feia referència en la seva Moció, en el punt número 4, concretament al col·lector d'aigües pluvials al municipi de Cabrera de Mar. Nosaltres hem volgut fer aquest punt més extens, no solament pel que fa referència al municipi de Cabrera de Mar, sinó que hem fet una esmena i que, finalment, fa abast que les actuacions a realitzar per l'Agència Catalana de l'Aigua siguin actuacions i inversions que s'executin al llarg de l'any 2002 i que facin referència a tota la comarca del Maresme, com deia, que és la que pateix, en definitiva, no solament la població de Cabrera de Mar –som conscients també d'aquest col·lector i d'aquesta problemàtica centrada en aquest municipi–, sinó el conjunt de la comarca.

El segon punt que nosaltres havíem fet una esmena fa referència que hem arribat, finalment, a una transaccional. Fa referència als aspectes de la regeneració de les platges, essent respectuosos en aquesta regeneració amb els aspectes mediambientals. Inicialment, la proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya només feia referència al que és el Govern de l'Estat. Creiem que la regeneració de les platges, i és conegut que és així, principalment per la Direcció General de Ports i Transports de la Generalitat hi ha una participació, i és per això que nosaltres hem introduït una esmena que sigui amb la participació del Govern de la Generalitat, conjuntament amb el Govern de l'Estat, que es faci aquesta regeneració de les platges i que sigui respectuosa, aquesta regeneració, amb els aspectes mediambientals que apuntava la mateixa Moció inicial del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

I finalment, una esmena que nosaltres havíem presentat de supressió en el punt número 7, que feia referència al que són actuacions en la línia fèrria. Som conscients, també, que en més d'una ocasió, la línia fèrria que transcorre molt pròxima a la costa, molt pròxima a tot el litoral pel que fa referència a la comarca del Maresme, en més d'una ocasió, produeix problemàtiques pel que són les mateixes rieres i pel que són els temporals que es produeixen a la mateixa comarca. És per això que, finalment, hem entrat en una negociació amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per acceptar aquesta transacció, que el que diu definitivament és que es negociï amb l'empresa, amb la companyia Renfe, amb l'Administració de l'Estat, perquè continuïn les inversions que s'estan executant en aquesta comarca, inversions serioses per a la millora i que permetin la consolidació de la plataforma i de la via de la línia del Maresme, en especial del tram que també hi feia referència l'illustre senyor diputat de Vilassar de Mar a Mataró, i per tal d'establir dispositius més efectius sobre les alternatives del transport en cas que es produïxin situacions d'interrupció pels esdeveniments extraordinaris.

És per tot això, senyor president, que sotmetem a votació, i esperem el suport de tota la resta de grups parlamentaris, aquest acord que hem arribat amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'illustre diputat senyor Marcel Riera.

El Sr. Riera i Bou

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, usualment el nom no fa la cosa, però hi ajuda, també en la tramitació parlamentària. Quan l'enunciat d'una proposició no de llei indica..., per exemple, que si parla de carreteres, acostumem a trobar-hi carreteres; quan una interpellació, posem per cas, fa referència a biblioteques, a dins acostumem a trobar-hi prestatges, bibliotecaris i, sobretot, llibres. Són dues hipòtesis escollides a l'atzar, però que –espero que hi estiguin d'acord– versemblants. Vostès ja deuen intuir, però, que si començo la intervenció amb certituds com aquestes és justament perquè ens trobem davant d'una moció en què l'enunciat i el contingut divergeixen. No és tracta d'una sorpresa absoluta, perquè fa ja un parell de mesos, durant la formulació de la interpellació de la qual aquesta Moció deriva, el conseller de Medi Ambient, que pràcticament s'estrenava en aquell moment, es va trobar amb una circumstància semblant. Ell creia, com jo mateix aleshores, com qualsevol altre que hagués llegit l'ordre del dia, que la intenció del diputat interpellant era la d'informar-se sobre l'estat d'execució del pla de rieres del Maresme. No fou així aleshores, i, malgrat que ara ja ens ho vèiem a venir també, tampoc no és així avui, i és una llàstima, perquè vam dir aleshores, i ho repetim avui, que el programa d'actuació previst de les rieres s'està executant, i és una llàstima que no puguem parlar d'això i només d'això pel sol fet que s'hagi volgut aprofitar una iniciativa legislativa anterior que ja estava presentada, se li hagi canviat el contingut en funció d'un fet que acabava de succeir i se l'hagi llançada a l'hemicicle amb un nom que no fa la cosa, perquè la qüestió, ben volgut senyor diputat, és que en aquesta Moció, d'una dotzena de punts no n'hi ha ni un –ni un– que parli de «rieres», i això té mèrit, perquè havent-hi la possibilitat de redactar lliurement la Moció, doncs, sembla difícil que no hagi tingut el detall, encara que fos per dissimular, d'incloure una referència al tema.

De què hem vingut a parlar, doncs, aquí? Llevat de les rieres, de gairebé tot, pel que sembla: d'agricultura intensiva; dels estralls de la pluja i el vent, potser era aquesta la causa circumstancial de la interpellació; de les assegurances; dels ajuts a les corporacions locals; del col·lector de Cabrera de Mar; dels temporals de llevant; del transvasament de sorres; del subministrament elèctric; de les sancions, etcètera, etcètera, no? Nosaltres no tenim cap inconvenient, senyor diputat, a parlar d'aquests temes. De fet, ja ho hem fet altres vegades, i d'algun, probablement, tornem a parlar-ne en el futur,

però quan correspongui i com escaigui. Creiem que vostè mateix s'ha adonat de tot això, d'aquest garbuix i d'aquest contrasentit entre l'enunciat i el contingut, i que per això ha retirat alguns dels punts, cosa que, de veritat, li agraïm. I és també per això que acceptem la transacció d'alguns altres punts, i no només perquè el Govern ja havia actuat en alguna de les coses que vostè demanava o proposava, sinó també perquè, davant d'aquesta tirallonga de temes sectorials, de peticions a les conselleries d'Agricultura, de Governació, de Medi Ambient, de Política Territorial i d'Indústria, davant d'aquesta mena de moció òmnibus, d'aquest petit debat unilateral de política general sobre la comarca del Maresme que subrepticiament ens presenta i que avui no toca, davant de tot això, tampoc no voldríem ser destralers i reduir la seva Moció al no-res. Per això havíem decidit presentar una esmena al punt 4, que, en fer referència a un collector, creiem que era el que més s'assemblava a una riera; però ens avenim a retirar-la. Ens hi avenim i votarem, per tant, a favor de l'esmena que vostès han transaccionat amb el Grup Popular, que el Grup Popular ha presentat en aquest punt, perquè s'ajusta a allò que s'està fent a la comarca per tal de pal·liar, cada vegada més, els possibles problemes que causin els aiguats i les rierades.

I, pel que fa al punt 6, que es refereix a la regeneració de les platges –i que, malgrat que no es diu, és, la regeneració, cada vegada més difícil, a causa de la minsa aportació de sorres i sauló per part de les rieres canalitzades–, en aquest apartat, on hi ha també una esmena del mateix Grup Popular, votarem favorablement a la transacció a què vostès han arribat.

I finalment, pel que fa al punt setè, votarem favorablement l'esmena transaccional, també, entre el Grup Popular i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Em va bé intervenir després del senyor Riera perquè la nostra sensació va ser una mica la mateixa: que estàvem davant d'una mena de calaix de sastre. Vam pensar que el dia que des d'Esquerra Republicana, doncs, devien buscar en la llista d'interpellacions alguna que permetés parlar dels desastres que hi havien hagut a la comarca del Maresme, doncs, aquesta potser és la que permetia colar algun d'aquests temes. Però, francament, creiem que això no és gaire seriós.

Tot i així, evidentment, doncs, agafem-nos-ho per la banda positiva. Avui posarem a votació tres punts que, en realitat, nosaltres hi estem d'acord, malgrat, per exemple, que n'hi hagi un, en concret el punt número 6, en què no entenem gaire que s'accepti l'esmena del Grup Popular, perquè participar en el Govern de l'Estat, quan precisament és el Govern de l'Estat qui en té

les competències..., bé, sí que hi haurien algunes coses que s'hi podria intervenir, però majoritàriament li toca al Govern de l'Estat.

No obstant això, aquest detall no farà que nosaltres votem en un altre sentit que no sigui l'afirmatiu en aquest punt, igual que en els altres, i amb l'esperança, diguéssim, que aquesta suma de dificultats que es troben a la comarca del Maresme, que de fet potser per això hi ha hagut tot aquest ventall de propostes que han fet des d'Esquerra Republicana, perquè hi ha molts punts a tractar, molts punts a millorar, que afecten determinades comarques..., doncs, finalment el nostre vot hi serà favorable.

Res més; gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyor Maria Jesús Fanego.

La Sra. Fanego Lorigados

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el posicionament del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi serà positiu, tot i que al final n'han quedat, d'una moció de dotze punts, em sembla que he entès tres.

Però abans permeti'm constatar la perplexitat de la que us parla en defensa d'una moció subsegüent a una interpellació proposada per Esquerra Republicana de Catalunya sobre el programa d'actuacions a les rieres per part de la Generalitat de Catalunya a la comarca del Maresme; programa d'actuacions que en el desenvolupament descriptiu de la Moció, com s'ha vist, no menciona en cap moment.

Com que d'aquesta qüestió avui no en parlarem i, com molt bé han anomenat, és una comarca que pateix sovint rierades, doncs, permeti'm també posicionar-nos a favor, sobretot, del sentit comú, perquè és el que esperen de tots nosaltres, és el que esperen d'aquest hemicicle els empresaris, els productors i treballadors dedicats al conreu agrícola intensiu del Maresme, entre d'altres poblacions, i que varen estar afectats pels temporals de vent i glaçades del propassat mes de novembre. Empresaris i productors que ens varen deixar constància del seu neguit per encarar el futur la passada setmana en la inauguració de la fira de la flor del Mercat de la Flor i la Planta de Vilassar. I ens comentaren la necessitat que tenen que de la Conselleria d'Agricultura se'ls doni tot el recolzament, tant en recursos econòmics com en suport logístic, per a la realització del pla estratègic per al desenvolupament de la diversitat agrícola de la comarca, amb la participació del món universitari i del món de la recerca, i així també com el suport per resoldre la situació que avui, molt greu, tenen sobre el mercat de les assegurances, on tenen veritables problemes per obtenir contractes de cobertura de riscos provocats pels temporals que aquesta comarca pateix sovint.

Insistir una vegada més sobre la celeritat en la tramitació dels expedients oberts a l'empresa FECSA-Endesa,

per donar ràpida satisfacció a tots els usuaris afectats, i també que les negociacions amb Renfe siguin més taxatives, en el sentit que preservin tot el tram de la línia costanera amb risc i perillositat d'enfonsament de la via del tren per manca de protecció, així també com l'aplicació definitiva de la Llei de ports de la Generalitat de Catalunya, referent al transvasament de sorres a bandes de ponent dels ports esportius.

Com que el ponent ha transaccionat aquesta Moció, doncs, votarem a favor d'aquests tres punts que han quedat definitivament de la Moció presentada per Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Suposo que el diputat, en presentar-me els textos, ja s'ha posicionat sobre les esmenes acceptades. (*Remor de veus. Pausa.*)

Prego atenció als senyor portaveus. El text que sotmetrem a votació és el següent..., tenint present que els punts 1, 2 i 3 han estat retirats, que el 4 és el text de l'esmena acceptada del Grup Popular; el 5 també ha estat retirat; el 6 és una esmena transaccional entre el Grup Popular i Esquerra Republicana; el 7 també és una esmena transaccional entre Esquerra i el Grup Popular, i els punts 8, 9, 10, 11 i 12 han estat retirats. Per tant, votarem el text segons el que els he estat dient ara, en aquest moment.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prostitució (tram. 302-00182/06)

A continuació entrem en el vint-i-novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la prostitució. La presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula, per fer-ho, la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Prego als senyors diputats que han d'absentar-se que ho facin ràpidament i en silenci. (*Pausa.*) Pot començar.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. En tot cas, la interpellació ja va ser substanciada; el que presento és la Moció. (*El president diu: «Té tota la raó.»*) Senyores diputades, senyors diputats, bé, a l'entendre del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, aquesta Moció que avui discutim és, realment, una moció o una discussió, en aquest Parlament, important socialment i políticament, perquè visibilitzem un fet social llargament silenciats i invisibilitzat. Després de molt de temps —de fet, podríem parlar de segles—, i tenint en compte la precarietat de les condicions en l'exercici del seu treball en què es troben els treballadors i treballadores sexuals, ja era hora de parlar obertament i actuar sense «mora-

lines», com ja vaig dir en la meua interpellació, i posant al centre aquest col·lectiu. I, de fet, tampoc això no és una novetat, posar al centre aquest col·lectiu i les seves necessitats, perquè en l'època de la Generalitat republicana això ja era un motiu de discussió, un motiu de debat polític. I fins i tot, per exemple, aquests dies he pogut tenir l'oportunitat de llegir uns articles d'Aurora Bertrana, l'any 35, al diari *La Humanitat*, en què precisament demanava i advocava per la necessitat de regular el treball sexual.

Així doncs, aquesta Moció es presenta precisament perquè pensem que cal actuar..., i per això hem presentat aquests sis punts dels quals consta la Moció, en els quals contemplem actuacions en aspectes diversos: en el laboral, social, sanitari, urbanístic, fiscal, associatiu i molts altres.

Al nostre entendre, hi han dos punts que són claus; serien el punt 1 i el punt 6, que serien la clau de volta a l'entorn de la qüestió, que és el tema de la regulació laboral i el tema de la regulació dels usos dels locals i altres establiments de serveis sexuals, i que, de fet, el que visibilitzen és la demanda de regulació que el col·lectiu tant professional com empresarial ens demana. Aquesta regulació vol dir, en part o totalment, un reconeixement d'allò que s'ha estigmatitzat socialment. De fet, fem nostres unes paraules del Govern: que la transparència comporta garanties. I nosaltres pensem, precisament, que la transparència que nosaltres proposem en aquesta Moció, precisament, ens dona garanties tant en les condicions laborals de les persones que exerceixen el treball sexual com també a l'hora de fiscalitzar els locals que donen aquests serveis.

Aquest reconeixement, en definitiva, és el que al nostre entendre marca el canvi, perquè passem, com deia, de l'estigmatització social a què es veuen sotmesos aquestes treballadores i treballadors sexuals a un reconeixement social del seu treball i, per tant, a l'accés a aquesta dignitat que diem, socialment, que el treball dóna i que fins ara se'ls havia negat. I se'ls havia negat una sèrie de drets imprescindibles, sindicals i laborals. Per exemple, el dret a una baixa laboral, sigui per maternitat, per malaltia; el dret a una nòmina, una nòmina que pot donar accés a demanar un crèdit, a demanar hipoteques, i, per tant, a la compra d'una sèrie de coses que permeten una vida quotidiana i més còmoda i més fàcil, o més..., que s'acosta, diguem-ne, a la normalitat ciutadana.

Els punts 2 i 3 fan referència a les mesures de suport que s'haurien de prendre o que pensem nosaltres que s'haurien de prendre a nivell social, sanitari, formatiu, urbanístic i de seguretat, tant per a les treballadores i treballadors sexuals en actiu com per a les persones que volen abandonar el seu exercici. I potser en destacaria algunes, com és la dignificació dels espais urbans on s'exerceix la prostitució, dotant-los d'infraestructures, o per exemple els cursos de formació ocupacional, donant seguiment i suport a la inserció laboral.

El punt 4 demana al Govern la creació d'un consell assessor en el qual intervinguin tots els departaments implicats, així com les diferents entitats que estan donant suport a les treballadores i treballadors sexuals,

així com també el sector empresarial i les mateixes interessades, treballadores sexuals, per tal de, de forma consensuada i conjunta, treballar les línies d'acció a emprendre, que no poden ser mai d'esquena al sector i que han de contemplar-se en la seva diversitat i complexitat.

El punt cinquè demana que es portin a terme campanyes específiques per a l'associacionisme d'aquests treballadors i treballadores, donat que no ho estan formalment i calen associacions que els permetin vertebrar la lluita pels seus drets específics. De fet, a altres països d'Europa, com França, Espanya, Itàlia o Holanda, existeixen aquestes associacions i han permès precisament portar a terme una sèrie de millores en la seva situació.

Finalment, el punt 6 marca una altra línia de treball imprescindible a nivell de transparència, tant a nivell fiscal com de seguretat i higiene, contractació laboral i condicions de treball, en els locals on es porta a terme el consum sexual de caire comercial, però també en els locals que ofereixen serveis a les treballadores i treballadors sexuals. I, de fet, aquesta necessitat ha estat reconeguda, aquest últim punt, pel sector empresarial, pel mateix Govern i per les treballadores i treballadors sexuals en actiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria ressaltar la importància d'abordar la problemàtica de la prostitució a Catalunya. La prostitució ha estat l'ofici més vell del món, però també ha estat el més estigmatitzat, degradat, no regulat, i una professió plena de riscos físics, psicològics i socials per a qui l'ha d'exercir, per necessitat la majoria de vegades o per decisió lliure en alguns casos. La societat androcèntrica i benpensant, plena de repressions victorians, ha amagat hipòcritament l'exercici de la prostitució, pagant, per una banda, els serveis i denigrant, per altra banda, les persones que l'exerceixen –siguin dones o homes–, negant la possibilitat que puguin exercir i sentir-se com treballadors sexuals i adquirir els drets i deures i la cobertura legal de tots els treballadors.

Crec que és un problema social que el Parlament i el Govern de Catalunya ha d'abordar. I, en aquest sentit, felicito la valenta i clara interpel·lació de la senyora Carme Porta, que ens ha permès arribar a uns mínims acords per començar a trobar solucions a la problemàtica dels treballadors i treballadores sexuals.

Abordar la problemàtica de la prostitució s'hauria de fer des de dos vessants: per una banda, establint una estratègia i un procés de prevenció de la prostitució, i, per altra banda, és necessari establir una regulació que garanteixi la dignitat dels treballadors i treballadores sexuals i els seus drets. Per poder prevenir la prostitu-

ció, caldria poder fer possible que tothom pugui gaudir d'una sexualitat plena i efectiva sense repressions ni limitacions que no siguin les prèviament pactades, que no indueixi a adquirir en el mercat serveis en relació amb el sexe; però també, i per fer prevenció de la prostitució, caldria crear les condicions que fessin possible que ningú hagi de treballar en la prostitució contra la seva voluntat o per condicions socials de marginació.

Tot i creient que el terreny de la prevenció de la prostitució és molt important, les esmenes que presentem es relacionen sobretot amb l'anàlisi del problema i en la seva regulació. El nostre Grup ha estat estudiant i analitzant les múltiples cares que presenta la regulació de la prostitució i ha estudiat, des de fa dos anys, la legislació i les regulacions que diferents països del món estan donant, tenint en compte que tota proposta de solució ha de ser multidisciplinària tant en l'abordatge polític i social com en el personal.

Un fet afegit agreuja l'abordatge del problema, i és que més del seixanta per cent de les persones que són treballadors i treballadores sexuals a Catalunya són immigrants, en condicions precàries, a vegades sense papers i moltes vegades l'única font de proveir aliments per a tota la seva família.

Per això, el sentit de les esmenes que hem presentat..., vol impulsar, per una banda, l'estudi a fons de la problemàtica amb una coordinació a fons dels departaments d'Interior, Governació, Benestar Social, Treball i Sanitat, i també amb una relació intensa amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya per ser els ens locals els qui estan suportant el pes més greu de la situació.

També caldria iniciar immediatament consultes amb totes les entitats dedicades a donar suport als treballadors i treballadores sexuals, així com amb representants de les treballadores i treballadores sexuals, i de les seves associacions.

No és possible iniciar una regulació de cap problema parlant només amb una part. No és possible negociar només amb els empresaris, per molt bona voluntat que tinguin de legalitzar la situació de les seves treballadores i de fer contractes des del lloc d'origen.

Evidentment que tota solució ha d'intentar evitar el control de les màfies i dels o les proxenetes sobre els treballadors i treballadores sexuals, però no seria just ni eficaç ni políticament responsable que, per alliberar els esclaus, pactéssim només amb els negrers o els explotadors sense conèixer i reconèixer els drets que, com a persones, i com a treballadors i treballadores, tenen de poder decidir, amb el màxim de llibertat que podem tenir els sers humans, el seu futur.

Per tant, demano molt vivament al Govern de Convergència i Unió que coordini els esforços de tots els departaments, que no treballin amb el desconcert i desorientació habituals, i que no es negociï cada departament pel seu compte. El problema de la prostitució no és solament sanitari, no és només privat, no és només laboral, no és només social, i cap departament pot liderar tot sol la negociació. Abordar el problema en tota la seva dimensió exigeix un govern coordinat, clar i decidit. És

un problema de relacions entre unes persones impulsades per la necessitat i unes altres impulsades per les seves repressions.

El nostre país i el nostre Parlament són prou plurals i prou madurs per poder regular la situació dels treballadors i treballadores sexuals respectant la seva dignitat, la seva autonomia i la seva llibertat. I això ho demostra la transacció de mínims a la qual hem arribat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat unes esmenes en aquesta Moció, presentada per la diputada d'Esquerra Republicana de Catalunya, en el sentit que el Govern de la Generalitat ja estava treballant en aquest camp; estava treballant, des de fa ja bastants mesos –de la qual cosa la senyora diputada d'Esquerra Republicana, quan va presentar aquesta interpellació, tenia coneixement–, i està treballant..., va constituir una comissió entre diferents departaments de la Generalitat. Tal com deia la senyora Carme Valls, ara en aquests moments no és un sol departament, el que hi està implicat; són molts departaments, els que ja hi estan treballant, en aquest sentit; i que, a més, ha fet –ha fet–, i des de fa molt temps, en aquest sentit, moltes actuacions.

Jo..., aquí, si disposéssim de molt més temps, m'agradaria fer-li una gran enumeració d'aquests apartats, però ja que el temps és limitat, em centraré bàsicament, una mica per sobre, a anomenar els més importants, no?

Des de l'àmbit policial, per exemple, en l'àmbit de les competències de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, tan aviat com es té, lògicament, coneixement de dones, ja siguin de nacionalitat espanyola que estan obligades a exercir la prostitució, com dones estrangeres que són víctimes de qualsevol forma delictiva, s'actua amb celeritat i amb contundència en el territori on tenen les competències per al desplegament. O es traspasa la informació al cos policial competent en el lloc on s'ha produït la denúncia. És un tema que és molt delicat, i que s'ha de fer molt complicat, a més, poder desarticular moltes d'aquestes xarxes de tràfic de dones que són obligades a exercir la prostitució, ja que les víctimes, molts cops, no sempre estan disposades –o no poden– denunciar aquesta situació.

Però a nosaltres ens interessa molt l'àmbit de l'assistència i de la prevenció en aquest camp. I en aquest sentit, des de Sanitat ja, des de la Direcció General de Drogodependències i Sida, s'han fet molts programes i moltes actuacions i des de fa temps en tot aquest camp.

Les persones que exerceixen la prostitució pertanyen a grup de risc de malalties de transmissió sexual. I en

aquest sentit també, se'ls han fet molts programes on poden acudir. I que, ja que tenen més probabilitats que la població general de contraure i de transmetre aquestes malalties, també treballen en la formació de personal, no solament sanitari, sinó també de mediadors, que els fan arribar, en aquest sentit, tota la informació i l'ajuda necessària per poder combatre o per poder ajudar-les en aquest apartat.

En l'acció social, també, tant des del Departament de Treball, on s'està promovent una sèrie d'actuacions adreçades al col·lectiu de dones amb risc d'exclusió, com des del Departament de Benestar Social, on a les persones que es dediquen a la prostitució se'ls ofereix..., a l'abast, tots els programes que estan també dintre de l'esfera d'exclusió social.

Malgrat això, el fenomen de la prostitució pot constituir-se en un factor casual, associat o desencadenat, de processos d'aquesta exclusió social. I, per això, des dels serveis socials i sobretot des de l'atenció primària, s'ofereix aquesta atenció i orientació a les persones amb risc d'exclusió.

Quant al tema de la regulació, que és un tema que també, en aquesta Moció, s'hi feia esment, val a dir que el Govern de la Generalitat està disposat a estudiar aquesta possibilitat de reglamentar aquells aspectes que siguin de la seva competència en l'àmbit sanitari, el d'establiments, per tal de protegir les persones que exerceixen la prostitució, tant davant dels proxenetes com davant dels clients, i dignificar-les en la mesura del possible, o bé, de dirigir-se al Govern de l'Estat en aquells aspectes sobre els quals no pot legislar.

El nostre Grup Parlamentari, ja que el tema de la prostitució és un tema delicat, però que ens preocupa, ha arribat en un acord mitjançant una transaccional amb els altres grups de la cambra per tal d'anar avançant, en l'estudi, i, per tant, en la recerca de solucions, en la línia que ja havia endegat el Govern i en la qual ja s'està treballant des de fa mesos, i que esperem que sigui una eina important.

A més, des del nostre Grup Parlamentari de CiU al Senat..., en concret el senador Jordi Xuclà ja ha pres tota una sèrie d'iniciatives en aquest àmbit, i va promoure la constitució –ja fa uns mesos– d'una comissió especial per a l'estudi de la realitat i problemàtica del fenomen de la prostitució que, amb el suport lògicament de la resta dels grups de la cambra, s'ha constituït fa poc.

És un acord, en definitiva, que no ha costat massa esforç, per al nostre Grup Parlamentari, poder-hi arribar, ja que –com he volgut..., i m'interessa aquí deixar molt palès– el Govern ja fa mesos que hi està treballant; tenia a punt de poder presentar aquest resultat d'aquestes actuacions, i esperem que, amb aquest acord que avui acordarem amb aquesta –espero que sigui– unanimitat, puguem fer efectiu tot aquest tema delicat –repeteix–, però que ens preocupa i en el qual ja fa temps que estem treballant.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alcía Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el fenomen de la prostitució ha estat sempre en totes les societats al llarg de la nostra història. I la veritat és que ja ha estat comentat, la situació i el fenomen marginal i residual que això ha suposat.

Nosaltres creiem que aquesta situació, ara, concerneix diferents grups socials. I a més creiem que aquest fenomen és un fenomen que ha produït modificacions i que està en situacions canviants. Una d'elles –és molt important destacar-la– és el gran negoci que està suposant totes aquelles activitats relacionades amb el món de l'explotació sexual.

Voldria donar-los, senyores i senyors diputats, unes dades. Mirin, es calcula que amb 300.000 dones..., o persones, homes i dones, que exerceixen la prostitució, mouen arran de 5.000 milions de pessetes diàries. Estem parlant de quasibé 2 bilions de pessetes anuals; estem parlant que tot aquest món pot donar o pot produir molts més beneficis econòmics del que ha suposat el tràfic d'armes i fins i tot el tràfic de drogues.

Nosaltres creiem que aquesta és una situació que està produint-se amb una economia submergida en la qual no solament aquests efectes econòmics és el més important, sinó que el més important és la situació de les persones, aquelles persones que han d'estar sotmeses a l'exercici d'aquestes feines, a l'exercici de l'activitat de la prostitució.

Nosaltres creiem que aquesta és una moció molt important en el sentit que genera un debat, un debat social, que ja s'està plantejant també en les Corts, en el Senat. Nosaltres volem deixar palesa que la lluita també que contra les màfies s'ha de tenir detecta un altre dels símptomes de les situacions que ara la prostitució està present. I és la presència de les persones immigrades, dels immigrants. Mirin, vostès, que les dades que va presentar el director general de la Guàrdia Civil fa quinze dies al Senat diuen que dels 890 clubs que varen ser inspeccionats..., i de 14.000 persones que exercien la prostitució, més de 12.000 persones eren persones immigrades... –això suposa el 90%, de persones immigrades–, que estan obligades a exercir la prostitució i de les quals la seva voluntarietat està sotmesa a aquestes xarxes d'explotació de persones.

La senyora Carme Valls –molt bé– ha exposat les dades que també afecten aquí, a Catalunya, que estan arran d'un 60-65% d'aquestes persones. Jo voldria deixar aquí constància de tota aquesta activitat que està realitzant el Govern de l'Estat en la lluita contra aquestes màfies, en la lluita contra aquestes xarxes, i que ha suposat, per part del Govern de l'Estat, la introducció, amb una proposició no de llei presentada per Convergència i Unió, de donar i de dotar d'una major qualificació les forces i cossos de seguretat de l'Estat per tal

de prevenir situacions, com és l'explotació en aquestes màfies o xarxes d'explotació de les persones.

A més també s'està tractant la penalització i la modificació de l'àmbit material –tot i que segueix penalitzat– del delictes de proxenetisme. Però, en canvi, davant de la prostitució, estem que, després de la Constitució de 1978, ens trobem amb una activitat, amb una situació que no està penalitzada, que no és il·legal, però que, en canvi, sí que es troba en situació d'alegalitat. Totes aquestes persones, homes i dones, que han d'exercir, que han de realitzar aquesta activitat, sens dubte estan en una molt difícil situació –situació– perquè no se'ls garanteixen els seus drets civils, els seus drets laborals, els seus drets sindicals, però sobretot la garantia dels seus drets fonamentals.

Per això, nosaltres creiem que és important realitzar aquest debat i que és important fer-ho també en el marc de les feines que està realitzant ja el Senat. És per això que també el Grup Popular, com va realitzar Convergència i Unió, va demanar la constitució d'una comissió especial per al tractament del fenomen de la prostitució, i, a més, una comissió que es crea quan, des de l'any 1977, no ha estat creada cap comissió d'aquestes característiques al Congrés dels Diputats.

Nosaltres creiem que el que hauria de fer el Govern de la Generalitat de Catalunya és també traslladar aquest debat aquí, a casa nostra, per tal de garantir aquests drets a les persones que exerceixen aquesta activitat.

Nosaltres varem demanar que es constituís una comissió interdepartamental perquè considerem que hi han molts departaments del Govern de la Generalitat de Catalunya els quals en l'àmbit de les seves competències haurien de realitzar tasques, així com la participació de les entitats municipalistes –estem parlant fonamentalment d'àmbit sanitari, d'àmbit de benestar social, en la tasca fonamental de la prevenció, d'àmbit de justícia, àmbit de seguretat, etcètera. I a més també varem demanar presentar en el termini màxim de sis mesos un estudi sobre la problemàtica tan transversal del fenomen de la prostitució aquí, a Catalunya.

El que si volem també és deixar esment que s'ha arribat a un text transaccional, a un text transaccional en el qual també..., es presentarà al Govern de l'Estat totes aquestes feines, tots aquests estudis que es realitzaran a partir d'aquesta Comissió i que seran presentats al Parlament de Catalunya, sempre deixant constància que es fa en el marc de tots aquells treballs i resultats que vinguin i que estiguin fets per la Comissió especial del Senat en el marc de la seva constitució, que ha estat just aprovada el dia 6 de febrer.

És per això que el nostre Grup el que vol deixar palès és que estem en una situació en la qual la legalitat de l'activitat d'aquestes persones produeix una situació de discriminació, i el que nosaltres des d'aquí hauríem de fer és garantir els seus drets fonamentals i garantir, sobretot, el debat d'aquesta activitat en un marc de consens com s'ha realitzat amb aquesta Moció transaccionalada.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per fixar el seu posicionament, i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Començo dient que el nostre Grup donarà suport a la Moció presentada per la senyora Carme Porta. Entenem que és una moció important que ha provocat el debat en aquest Parlament, que és una qüestió que cal resoldre, i resoldre bé, i que segurament aquesta resolució, el fet que pugui comptar-se amb una resolució com la que avui s'aprovarà i també amb la transformació, amb el canvi de la legislació al respecte, amb la participació de les persones implicades, serà un pas endavant per la regulació d'aquest sector. Perquè, de fet, i algú ho ha dit aquí mateix en aquesta tribuna, la prostitució és una activitat molt vella, i també cal assenyalar que normalment ha estat condemnada socialment, però que existeix una gran hipocresia social: es condemna la persona que l'exerceix –moralment, si es vol, no penalment en aquests moments–, però no la persona que en gaudeix o en fa ús.

En definitiva, des que la prostitució existeix, pràcticament es mesura per un doble raser: la prostituta i el client. El concepte social que tradicionalment es tenia sobre les dones que es dedicaven a la prostitució era, fins i tot, de pensar que es tractava d'unes vicioses perdudes o bé que s'hi veien obligades en benefici d'altres. En aquest sentit, nosaltres entenem que cal canviar l'òptica amb què es mesura aquesta qüestió i que cal afrontar la situació existent avui a la societat. La prostitució és un fenomen present que té com a característica una gran diversitat, la practiquen majoritàriament dones, també alguns homes i transsexuals, hi ha persones que l'exerceixen voluntàriament, i algunes aconseguen uns guanys que no obtindrien en cap altra professió, i que els permet tenir un determinat nivell de vida alt. El més freqüent és que hi hagi persones sotmeses a una precarietat força gran, que es troben al carrer o en locals de carretera, i hi ha casos també dramàtics d'esclavitud sexual, controlats per màfies internacionals i que sovint afecten els sectors més vulnerables de la societat, com són, fins i tot, la infància.

Mentrestant, la legislació manté aquest fenomen en la legalitat: la prostitució no es considera delictiva, però tampoc gaudeix de cap mena de regulació, i aquest fet manté les persones que l'exerceixen en una situació d'absoluta vulnerabilitat i, a més, impedeix exercir-hi polítiques eficients en el camp sanitari, de reinserció laboral i de control dels proxenetes.

Cal regular l'exercici de la prostitució per lluitar més eficaçment contra les màfies i el tràfic de persones, per garantir els drets a les persones que l'exerceixen, per intervenir en temes de salut pública, per aplicar mesures eficients de reinserció laboral per a les dones que no la volen exercir, i també per combatre la figura del proxeneta.

És per tots aquests motius que nosaltres estem essencialment d'acord amb la proposta que fa Esquerra Repu-

blicana de Catalunya, a grans trets i amb la filosofia que hi ha al darrere. Sí que cal dir que veiem en algunes de les mesures, sobretot en el punt 2, fins i tot un excés de proteccionisme, en el sentit que es preveuen algunes mesures que altres sectors de la societat no tenen. I, en aquest sentit, nosaltres pensem que cal adequar els recursos socials existents a les demandes i necessitats de les persones que exerceixen la prostitució, i, el que és més important, que tot allò que es faci a partir d'ara per millorar la situació d'aquest sector sigui també fet amb la participació de les persones implicades.

Res més, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora Carme Porta per posicionar-se sobre les esmenes...

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Bé, ja li anuncio, i suposo que li consta, senyor president, que hem arribat a un text transaccional, perquè l'hem lliurat a Registre aquest migdia, i per tant, el deuen tenir...

El president

És un text transaccional substitutiu de l'anterior.

La Sra. Porta i Abad

Exacte: substitutiu de tota la Moció. Hem arribat amb els tres grups esmenants i el nostre Grup Parlamentari a un acord consensuat. És veritat que ha sigut molt difícil el procés de consens amb aquest text i que, de fet, ara s'ha visibilitzat realment quines han estat les diferències, perquè, realment, jo, quan mirava les esmenes que havien presentat el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular i sentia les seves intervencions, realment, amb unes esmenes tan generals, se'ns estava dient que volien fer tantíssimes coses, nosaltres no ho hem sabut veure, realment, nosaltres quan ens van presentar les esmenes vam tenir la sensació que no s'estava parlant de la nostra Moció. Perquè la nostra Moció, realment, francament, era molt més rodona, era més maca, era més concreta, i nosaltres no hem sabut veure en aquestes esmenes sinó generalismes per tal d'arribar a un acord i sortir dignament del pas.

En aquest sentit, malgrat l'acord consensuat al qual hem arribat, no ens acaba de satisfer, pensem que és un primer pas, un primer pas important, per precisament regular totes aquelles qüestions laborals, socials i fiscals, etcètera, a les quals fèiem referència en la nostra Moció. Pensem que és un pas important, tots hem tirat enrere algunes de les nostres propostes precisament per poder arribar a aquest consens, encara que sigui un pas petit pensem que és important, i pensem que és important també, especialment el punt 4, donat que hem de creure el Govern, hem de creure el que ens va dir la consellera en la seva resposta a la interpellació, hem de creure també el que ens deia la diputada de Convergència i Unió, que el Govern havia començat fa mesos els treballs.

I per tant, nosaltres l'únic que els demanem –ho hem pactat– és constituir formalment aquesta Comissió, que

es faci consulta a totes les entitats dedicades al suport d'aquests treballadors i treballadores sexuals, i que, a més a més, es presenti en aquest Parlament de cara a poder elaborar la legislació necessària en el nostre àmbit, que és el legislatiu.

Només posar en dubte dues qüestions. Senyora Tarruella, vostè ha dit que el senyor Xuclà havia començat fa mesos el treball en la Comissió del Senat, de fet, la Comissió es va posar en marxa, s'ha constituït el 6 de febrer, és a dir, fa tot just una setmana i, per tant, nosaltres el que proposàvem era una altra cosa que anava més enllà. Som conscients que les dificultats eren evidents, de fet estem intentant pactar des d'ahir a la tarda i fins avui a la una del migdia no hem pogut tancar l'acord i, per tant, valorem positivament aquest acord transaccional...

El president

Senyora diputada, s'ha acabat el temps.

La Sra. Porta i Abad

...el qual hem lliurat evidentment a Registre, i per tant, queda constància a la Mesa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Molt agraït.

Passem, per tant, ara a la votació de la proposta transaccional a aquesta Moció, firmada per diversos grups de la cambra.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa al personal dels centres concertats de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública (XHUP) (tram. 302-00184/06)

El trentè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa al personal dels centres concertats de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la presenta la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, que té la paraula. (*Remor de veus.*) Prego als senyors i les senyores diputades que, si s'han d'absentar, ho facin ràpidament i amb silenci, i les salutacions de cordialitat se les poden fer a fora tranquil·lament. (*Pausa.*) Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. He de dir que quan vam presentar aquesta Moció el mes de desembre tenia l'esperança que ja no caldria discutir-la el mes de febrer, perquè s'hauria solucionat la situació per la qual

presentàvem aquesta Moció. No ha sigut així, malgrat que fa mesos que es van iniciar les negociacions per signar el Sisè conveni dels treballadors i treballadores de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, malgrat les mobilitzacions dels treballadors i treballadores del sector per reivindicar els aspectes bàsics que recull aquesta Moció, malgrat aquestes negociacions, no s'ha arribat encara a un acord. I això és preocupant.

Nosaltres a l'hora de presentar aquella interpellació i la proposta subsegüent, la Moció que avui discutim, ho fèiem evidentment no per interferir en les negociacions de la Mesa –que evidentment les negociacions es fan entre les parts implicades–, ho fèiem pensant –i ratifiquem justament aquesta intencionalitat– que la solució d'aquest conflicte, per arribar a solucionar un dels elements de reivindicació bàsic, com és l'homologació del personal dels centres concertats de la XHUP amb els de l'Institut Català de la Salut, no és un tema exclusivament d'ordre laboral: és una qüestió que té una dimensió política, perquè va ser decisió d'aquest Parlament, a l'hora d'aprovar, justament, la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que va decidir-se de manera col·legiada per tots els grups el fet que l'equiparació de les condicions salarials i laborals entre els treballadors dels centres concertats i els de la XHUP havia d'aconseguir-se, i es donava en aquell moment un termini de tres anys per fer-se.

Per tant –hi insisteixo–, hi ha un compromís polític, i d'aquí que el Govern, entenem nosaltres, hagi de donar les garanties, proporcionar les condicions, perquè l'acord que es pugui produir en la Mesa negociadora sigui possible i sigui en la línia que defineix precisament la Llei d'ordenació sanitària; no entrant, per tant, en els detalls dels acords, perquè això correspon a la Mesa, sinó proporcionant –hi insisteixo– les condicions perquè l'acord sigui possible.

És en aquest sentit que nosaltres entenem que la disposició addicional que es va incorporar en els pressupostos de l'any 2002 no resolts aquesta situació. Nosaltres entenem que aquesta disposició addicional, malgrat que expressa la necessitat que s'arribi a l'homologació entre el personal dels centres de la XHUP i els de l'Institut Català de la Salut, en la mesura que no concreta quin és aquest compromís per part del Govern, i en la mesura que parla..., no concreta, no concreta ni temporalment ni concreta, des del punt de vista de l'aportació que es fa en cada un dels progressius anys, nosaltres entenem que aquesta disposició addicional no compleix en absolut els requisits per poder crear aquelles condicions que nosaltres proposàvem.

De fet, estem patint un retard molt gran per a aquesta equiparació; és la conseqüència..., la sanitat catalana es basa avui dia en un fet, i és en uns sous i condicions laborals dels treballadors dels hospitals concertats més baixos del que seria necessari, en una manca d'inversions en l'Institut Català de la Salut, i això fa que la sanitat pública catalana, que té un bon nivell de qualitat, estigui, en alguns aspectes, en situacions precàries, i amb això, evidentment, no podem estar-hi conformes ni podem acontentar-nos amb aquesta situació.

La Moció té dos punts, i són molt clars. Un, fa referència al fet que el Govern s'impliqui en la resolució dels

problemes que afecten els treballadors dels centres sanitaris concertats tutelant el procés negociador i sent garant que els acords que s'arribi es compleixin. I el segon punt és aquell que concreta que és el que hauria d'aportar el Govern: fons suficients en partides específiques de caràcter consolidable i finalista que permetin que en un període determinat, posem tres anys, es puguin aconseguir aquells aspectes que es reivindiquen en aquests moments i que nosaltres entenem que s'han de solucionar, que són l'homologació de les condicions de treball, resoldre el problema de les guàrdies a partir d'aplicar la Directiva europea, que es faci possible la incentivació dels treballadors i es recuperi el poder adquisitiu.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre diputada la senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per manifestar el nostre suport a la Moció. Estem d'acord amb l'homologació de les condicions de treball dels professionals sanitaris i la resta de treballadors de la xarxa hospitalària d'utilització pública en els centres concertats amb els de l'ICS. De fet, el nostre Grup ha fet ja, des de fa molt de temps, diverses iniciatives parlamentàries en aquest sentit.

Les nostres esmenes són en el sentit de clarificar que quan es parla de centres del sector concertat també es parla de centres públics, i, per tant, substituir quan diem «centres públics» per «centres de l'Institut Català de la Salut», perquè creiem que els dos són públics, i un és directament gestionat per la Generalitat de Catalunya i l'altre té gestió aliena, però per nosaltres segueix sent sanitat pública.

I també, una segona esmena faria referència al fet que quan la Moció es refereix a l'aplicació de la sentència...

El president

Senyora diputada, em consta només una esmena...

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, perdó, la mateixa esmena però són dos. Perdó, té raó. Dintre del mateix paràgraf modifiquem dos termes: el primer que li deia i un segon, que quan es parla d'aplicar la sentència de les quaranta-vuit hores com a màxim per als professionals, la sentència europea, doncs, en aquest cas, també, es parli i es digui que també és de pendent aplicació i que s'ha d'aplicar als centres de l'Institut Català de la Salut.

Amb relació a la problemàtica de la negociació, i de la mesa negociadora, i del que és tota la problemàtica del personal del sector concertat, creiem que hi han bones notícies en aquest sentit, en el sentit que pot arribar a haver-hi un avenç en la possibilitat dels acords en la mesa negociadora. Només assenyalar que els compromisos del Govern de la Generalitat per a donar els recursos adients perquè puguin haver-hi aquests compromisos, doncs, en la seva major part, són per pagar pel proper Govern.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres també hem presentat una esmena a la seva Moció. Bé, la seva Moció té dos punts. Al primer nosaltres no hi tenim cap problema i li aprovarem, tot i que hi ha una frase que suposo que les parts no hi estariem molt d'acord, perquè, fins i tot, valdria la pena retirar-les si vostè ho considera oportú, perquè no els agrada que se'ls digui que l'Administració «tutelarà» les parts. L'Administració no ha de tutelar, ha de donar el marc adequat i auspicar i ajudar perquè hi hagi les negociacions millors possibles, però tutelar no els agrada gaire, als sindicats, que se'ls ho digui. Tampoc passa res, perquè, si vostè l'ha fet, segurament ja l'han llegit, i, si no li han dit res, doncs, deixem-ho, però no és habitual.

Al punt segon nosaltres li hem presentat una esmena, i vostè, en la seva intervenció, ha fet una menció una mica de la història de l'addicional cinquena, no la d'aquests pressupostos, sinó la de la Llei d'ordenació sanitària, que d'aquí rau el problema. Aquella addicional cinquena va aprovar una cosa que no és habitual. No és habitual que una llei marqui l'increment de recursos d'una empresa per equiparar salaris, perquè el joc de la pujada de salaris, de la reivindicació salarial, és un joc que l'han de fer els treballadors, les organitzacions sindicals, enfront de la patronal. I què ha passat? Doncs que, d'alguna manera, aquesta addicional històrica s'ha anat complint, perquè des de l'any següent a l'aprovació d'aquesta Llei en la qual es contenia aquesta addicional, l'Administració ha anat incrementant els concerts amb els hospitals de la XHUP, i, en canvi, no s'han incrementat els salaris. Això ens podria continuar passant si no estem amatents, perquè no és habitual. No és habitual que les parts diguin «negociarem un increment salarial i algú que el pagui.» Escolti, l'increment salarial surt de la negociació entre els empresaris, que ho són, i els treballadors, que ho són i que tenen una mesa de negociació.

En el fons del tema, vostè i nosaltres coincidim. Vostè diu: «Això és evident que s'ha d'anar resolent», i nosaltres, en la nostra esmena, li diem que estem d'acord a anar-ho resolent, de tal manera que es va aprovar una addicional en els pressupostos d'aquest any, auspiciada pel PP, que ja explicarà la senyora Esteller com va anar

i el difícil que li va ser treure-la endavant, però el que podem manifestar avui és que el Govern té la voluntat de destinar a través del CAP Salut fons específics addicionals per avançar en l'harmonització de les condicions retributives d'aquests professionals. Aquesta és una voluntat manifestada pel Govern, acceptada pel Govern, a través de l'esmena que es va aprovar, de l'addicional que es va aprovar, presentada pel Grup Popular, i nosaltres el que fèiem avui era garantir això, garantir-li això, dir-li que es farà, però que no es farà de la manera que vostè demana. Vostè demana, quantifica i periodifica, i nosaltres..., el Govern creu que això s'ha de fer d'acord amb els pressupostos anuals en els quals hi ha un compromís segur que es destinaran recursos per anar equiparant aquests desnivells salarials.

Nosaltres esperem que vostè ens accepti l'esmena. Si no fos possible, si vostè no tingués l'amabilitat d'acceptar la nostra esmena, no li podríem aprovar el punt segon, li hauríem de votar en contra, però quedí clar que votar-li en contra aquest punt segon no vol dir que no estiguem entenent el problema i disposats a resoldre el problema que van manifestar els professionals, que hauran d'estar amatents perquè aquests més recursos que es donaran i que seran específics siguin realment específics i s'utilitzin per al que s'han d'utilitzar. I en això haurem d'estar-hi tots amatents, però sobretot els treballadors d'aquests hospitals.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vostè, avui, senyora Comas, bé, l'altre dia a l'hora de presentar la interpellació, però avui, introdueix el debat en aquest Ple sobre la conveniència i la necessitat de portar a terme les homologacions i les equiparacions entre els professionals de la xarxa hospitalària d'utilització pública i els de l'ICS.

Aquest li vull recordar que és un problema que nosaltres compartim, i no tan sols compartim, sinó que hem introduït diverses vegades el debat també en aquest Parlament aprovant diferents propostes, proposicions no de llei, i, a més a més, s'ha anat introduint en el debat d'orientació de política general, subjecte a condicionar el nou increment de recursos sanitaris pel nou sistema de finançament, i, a més, també, en el darrer debat de pressupostos ho vam introduir com una esmena, la cinquanta-unena, de la disposició addicional, per tal que s'incrementessin ja aquest any, que s'incrementessin els recursos destinats als concerts per tal de procedir a les equiparacions.

No vam establir terminis, tot i que vam tindre voluntat de fer-ho, i tampoc vam establir quantitats, a pesar que també vam considerar en el seu moment la conveniència de fer-ho. I no ho vam fer, perquè vam considerar que la mesa de negociació era el lloc oportú per tal que pactessin els terminis i, en funció d'aquests terminis,

establir els recursos. Aquesta mesa va establir unes quantitats, l'acord va ser establir les quantitats a l'hora de procedir a aquestes equiparacions. A nosaltres, evidentment, ens agradaria avançar amb més celeritat, però el problema, senyora Comas, és que hem de fer propostes que puguin ser assumibles en un termini. Per això, la nostra esmena va anar en aquesta direcció. Vam considerar que es donava un pas endavant, perquè ni tan sols el Govern es plantejava procedir aquest any a les equiparacions..., sinó procurar avançar per anar equiparant aquestes condicions, sinó que anem condicionant en el sentit de dir: «A partir d'aquest any que es procedeixi i que es disposin els recursos que siguin necessaris per procedir a l'equiparació.» Altra cosa és que la part que sigui assumible sigui una part aquest any, i després, en els propers pressupostos, ja valorarem la conveniència de veure quins increments es poden demanar per accelerar aquestes equiparacions.

En aquest sentit, el nostre Grup comparteix la preocupació, comparteix la necessitat de fer-ho, però el que passa és que considerem que el segon punt de la seva proposta no és assumible. Hem acabat un debat de pressupostos que s'estalvien les quantitats, es disposava de les partides pressupostàries, i, per tant, ara creiem que aquella esmena era un pas endavant, un pas important, però que ara li resta a la mesa negociadora portar a terme tots aquests acords.

Sabem que –també ho ha comentat la senyora Figueras– hi ha un preacord, que, probablement, amb deu o quinze dies es tanqui ja un acord, i que després s'assumeixi, fins i tot, el límit de guàrdies. Per primera vegada, sembla ser que és possible que s'estableixi una limitació màxima de les guàrdies exigides, en aquests acords de la mesa negociadora, i per la resta de les disposicions de les directives comunitàries, també sap que en el Consejo Interterritorial s'està elaborant un informe de transposició, de recomanació, no tan sols de la Directiva que vostè esmenta, la 23.104, sinó també de la 2.043, que també són dos directives que són complementàries. A l'hora de fer la transposició potser ambdues directives s'han de tindre en compte, tenint en compte els diferents conceptes que hi ha i la diferent valoració que hi ha en els diferents països de la Unió Europea.

És per aquest motiu, senyora Comas, que nosaltres li hem presentat una esmena en el segon punt de la Moció, per tal que, d'acord amb el que s'estableix en la Llei de pressupostos, en la disposició addicional que li he esmentat, aquests recursos per incrementar els concerts siguin de caràcter consolidable i finalista en funció de la mesa negociadora. L'objectiu inicial d'aquella esmena ja era que fossin de caràcter finalista. Per això es van incrementar els concerts amb aquest objectiu. Llavors ja marcava, inicialment, la disposició addicional un caràcter finalista. El que passa que hem matisat amb el «consolidable», i pensem que és una esmena que avança una mica, que perfila potser la disposició addicional, però que s'hi reproduïxen els termes d'aquella disposició que considerem que són els necessaris i el que actualment s'ha de fer. És per aquest motiu que nosaltres li hem presentat l'esmena en aquest segon punt, i li demanaríem que ens l'acceptés.

Al primer punt, nosaltres –ho ha dit el senyor Hinojosa–, però nosaltres li donarem recolzament, tot i que nosaltres creiem que la capacitat..., aquí les dues parts són els sindicats i les patronals, són elles les que han d'arribar als acords, la mesa negociadora ha d'establir els acords i que la Generalitat pot implicar-se des del punt de vista que vostè ha dit, es va aprovar i ha de garantir, però tutelar un procés negociador, jo penso que si jo fos una de les dues parts, a mi no m'agradaria, en cap cas, que el Parlament introduís una tutela en una taula negociadora.

En aquest sentit, nosaltres ja li votarem aquest punt, tot i que, probablement, pensàvem demanar votació separada tutelant el procés negociador, perquè entenem que no és l'àmbit d'aquest Parlament demanar-li al Govern que tuteli aquest procés, però, en tot cas, ho deixarem així. Li donarem recolzament, i esperem que s'aprovi el segon punt, i si no ens l'aproven, nosaltres no hi podem votar a favor, perquè creiem que els termes que es van recollir i es van aprovar en la Llei de pressupostos són suficients per avançar en aquest procés i tendir a aquestes equiparacions.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Esquerra Republicana, a través del seu il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Segurament que l'expressió «tutelar en el procés negociador» és una expressió matisable, però jo no crec que sigui el problema d'aquesta Moció. El problema està més avall, i està concretament en els números. Estem davant d'una proposta i estem davant d'un fet que hem comentat i hem, d'alguna manera, manifestat la necessitat d'abordar a fons la problemàtica que afecta en aquests moments els professionals del sector sanitari, i, com s'ha dit, ho hem fet en diverses ocasions. No estem parlant només de diners: estem parlant també de condicions laborals, i aquí hi ha tot un seguit de condicionants que afecten d'una manera molt important aquesta negociació.

I, és clar, estem davant d'una negociació que no és una negociació a dues bandes només. És, per una banda, una negociació patronal - sindicats, efectivament. Però, és clar, la patronal diu: «Oh!, però si no em concerten més, jo no puc negociar amb els sindicats»; per tant, també és una negociació patronal - Govern. I finalment, en aquests moments, també no deixa de ser una negociació Govern - Parlament. Per tant, estem davant de tres nivells de negociació realment complexos.

Nosaltres estem d'acord que cal fer un esforç a partir d'aquests moments almenys... Això no vol dir que no s'hagi fet abans; és cert que s'ha fet, no? Però segurament que en aquests moments, davant de la problemàtica global de la sanitat al nostre país, caldria prioritzar aquesta qüestió com una de les principals actuacions del Govern de la Generalitat en els propers mesos i en els propers anys. I no hi ha cap mena de dubte que poder equiparar els treballadors dels centres concertats de la XHUP amb els treballadors, d'alguna manera, de

l'ICS seria, doncs, un pas endavant molt important. I aquí no s'acaba tot: després vindran d'altres equiparacions, després vindran les equiparacions, però, en tot cas, això ja serà un altre problema que haurem de tractar en un altre moment.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari donarà suport a aquesta Moció, més enllà de compartir la complexitat que té, que en aquests moments una de les tres negociacions que hi ha en dansa, doncs, sigui potser la que menys pot incidir, en definitiva, en la resolució final del problema. I, en tot cas, més enllà de l'aprovació o no d'aquesta Moció, encoratjar el Govern perquè faci servir les seves bones arts perquè al final de tot hi hagi un acord entre la patronal i els sindicats –que, en definitiva, és el que es busca aquí– i, per tant, que els treballadors dels centres sanitaris concertats de la XHUP puguin sentir-se satisfets amb les condicions de treball i econòmiques que s'acabin pactant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar el posicionament sobre les esmenes, la il·lustre senyora diputada Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. En primer lloc, pel que fa referència al primer punt, i tenint en compte que diferents diputats han expressat la seva inquietud per aquesta paraula, «tutela», simplement assenyalar que està posada en el sentit jurídic, com a mecanisme tuïtiu, no en sentit paternalista, sinó pel fet que el que cal és garantir que el procés negociador es faci, i és en aquest sentit..., i cal dir que els mateixos sindicats que em van ajudar a fer aquestes propostes hi estan d'acord.

També volia indicar, pel que fa referència a l'esmena del Grup Socialista, que hem arribat a una transacció, que ara donaré a la Mesa, en el sentit d'incorporar aquesta substitució, quan es diu «sistema públic», per «Institut Català de la Salut». *(Remor de veus.)*

I també assenyalar que, tot i estant d'acord... Perdó, però és que...

El president

Sí, esperi's un moment, senyora diputada. Prego que deixin el passadís central en disposició de poder fer la funció per a la qual el van dissenyar, que és que els diputats puguin entrar i sortir. *(Pausa.)* Prego silenci, si us plau.

Pot continuar, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Bé, assenyala que hem arribat a una proposta transaccional que he passat a la Mesa, i jo diria, pel comentari que ha fet la senyora Figueras, que deia que tenia bones notícies..., jo, de vegades, el que em recorda és una expressió popular que diu allò: «No diguem blat fins que estigui tot al sac i ben lligat.» I, com que ni està tot al sac ni està lligada la resolució del conflicte..., el

que sí que sabem és que la patronal presentarà un pre-acord dins de quinze dies; el que no està clar és que sigui acceptat en els termes amb què està plantejat.

En aquest sentit, i tornant a la Moció i a les esmenes presentades, sí que he de dir que no podem acceptar les esmenes presentades ni pel Grup de Convergència i Unió ni pel Grup Popular, per una raó que jo ja he expressat a l'exposició inicial: justament, perquè no es concreta, i, en no concretar-se, no hi ha compromís, no modifica el que, en definitiva, ja diu l'addicional dels pressupostos; i aquesta addicional dels pressupostos, ja ho he dit abans, ni expressa uns terminis, ni està expressant unes quantitats.

I que no se'm digui que no són assumibles ni els terminis ni les quantitats, perquè justament aquest Govern ha fet molta propaganda de la quantitat d'ingressos superiors que suposarà el nou acord de finançament autonòmic i de l'impost de la sanitat sobre els carburants. I, per tant, si en aquests moments no hi ha les condicions per assumir que pugui donar-se l'increment en els costos i assumir l'homologació del personal de la XHUP, no les tindrem mai, i, per tant, ens preocupa molt que aquest problema...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...es prolongui i es conflictivitzï encara més. Res més, acabo, senyor president.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Prego una..., atenció, senyora diputada. Votarem el punt 1 tal com està i el punt 2 amb la transaccional a què ha arribat amb el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. És així? *(Pausa.)* Molt bé. I farem la votació separada: primer el punt número 1, i després el punt número 2.

Vots a favor del punt número 1?

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Vots a favor del punt número 2?

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 50

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 18/2001, de 12 de desembre, general d'estabilitat pressupostària, i contra la Llei orgànica 5/2001, de 13 de desembre, complementària a la Llei general pressupostària (tram. 212-00006/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V) i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (reg. 37083) i més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 37342). Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

Procediment per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 18/2001, del 12 de desembre, general d'estabilitat pressupostària, i contra la Llei orgànica 5/2001, del 13 de desembre, complementària a la Llei general pressupostària (tram. 212-00006/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 18/2001, de 12 de desembre, general d'estabilitat pressupostària, i contra la Llei orgànica 5/2001, de 13 de desembre, complementària a la Llei general pressupostària –tram. 212-00006/06–, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Es regirà per la normativa establerta pels articles 141 i 142 del Reglament de la cambra, sobre el procediment per interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Els grups que han presentat aquestes propostes poden prendre la paraula ara per defensar-les, i, per tant, té la paraula en primer lloc, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, per un temps de quinze minuts.

(Pausa. Remor de veus.) Prego silenci, si us plau. (Pausa.)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a les darreres intervencions de l'any passat, concretament el 18 de desembre, ja estàvem parlant de les lleis

d'estabilitat pressupostària a l'entorn d'una moció que havia presentat el Grup Socialista i que no va merèixer el reconeixement del Grup de la majoria, i tampoc, evidentment, el del Grup Popular. Aquest segon, ja ens l'esperàvem, no era cap novetat, evidentment, però, en tot cas, el del Grup de la majoria sí que va ser en aquell moment una relativa sorpresa, perquè, a més a més, eren una intervenció i una actuació que contradeien, des del nostre punt de vista, d'una manera prou clara, la intervenció que inicialment havia fet el conseller d'Economia i Finances en la interpellació que havia donat lloc a aquella Moció.

Ja els dèiem en aquell moment que no era l'última vegada que probablement haviem de parlar d'aquesta qüestió, que n'hauríem de tornar a parlar en properes sessions, i avui aquesta sessió fa cert aquell vaticini, que per altra banda tampoc tenia gaire mèrit en si mateix, el pronòstic, ja que estava cantat que hi havia unes lleis que no s'adequaven a la normativa constitucional, al bloc constitucional, a la Constitució i a l'Estatut de Catalunya, i, per tant, era prou evident que haviem de tornar-ne a parlar.

Aquesta va ser la consciència de tres grups d'aquesta cambra, del Grup que formen els Socialistes - Ciutadans pel Canvi, del Grup d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya - Verds, en demanar al Consell Consultiu un dictamen sobre les esmentades lleis d'estabilitat. Cal dir –i ho dic perquè el diputat del Grup de la majoria relativa que intervingui no m'ho digui– que també el Govern, en el seu moment, va demanar el dictamen, i, evidentment, aquest dictamen ha estat el mateix en ambdós casos.

Què diu el Dictamen que ha emès el Consell Consultiu? En primer lloc, parla i fa unes referències a la normativa comunitària com a font del que ha de ser la normativa sobre estabilitat pressupostària. I diu i recorda –tal com s'ha defensat en aquesta cambra i com s'ha defensat en molts moments en les posicions que no estem d'acord amb les lleis que s'han promulgat sobre l'estabilitat pressupostària– que les normes comunitàries, quan parlen d'estabilitat, parlen d'un dèficit que se situa en l'entorn del límit del 3%. Per tant, la primera condició que deixa clara el Consell Consultiu és que estabilitat pressupostària no vol dir dèficit zero: vol dir, des del punt de vista de la normativa comunitària, un dèficit límit fins al 3%.

I, quant a l'atribució de la responsabilitat de l'Estat per la vigilància d'aquest dèficit, el mateix Dictamen fa referència a una sentència del Tribunal Constitucional, la Sentència 148/1998, on diu: «Aquesta responsabilitat *ad extra* de l'Administració de l'Estat no justifica l'assumpció per l'Estat d'una competència que no li correspon.» És a dir, en cap cas –en cap cas– la vigilància de l'estabilitat pressupostària pot permetre ni permet a l'Estat l'assumpció d'una competència que no és seva.

Més endavant, i ja entrant sobre el que probablement és un dels molls de l'os del Dictamen del Consell Consultiu, quan parla de les competències recorda una altra sentència, la Sentència 186, aquesta vegada de l'any 88 –per tant, una sentència prou antiga, una sentència que ja hauria d'haver causat els seus efectes–, quan parla

que aquesta competència estatal no pot conduir, si més no, a un buidament de les competències assumides per les comunitats autònomes. És a dir, mai l'Estat, en l'aplicació d'una de les seves competències, com pugui ser la de la vigilància econòmica en termes generals, pot portar com a conseqüència un buidament de les competències de les comunitats autònomes. Hi ha, per tant, en aquesta Sentència, ho repeteixo, de fa tretze, catorze anys, una preservació del que són les competències de les comunitats autònomes en matèria econòmica.

És en aquest mateix sentit que més endavant el Consell Consultiu ens recorda un dictamen seu, el número 149, on es diu textualment que, «per molt àmplies que es vulguin considerar les potestats de l'Estat per establir les bases econòmiques per exigència del mateix sistema, en cap cas no poden ser-ho en la mesura que impossibilitin l'exercici de les competències autonòmiques».

I encara deixin-me fer una altra referència, però que en aquest cas crec que és també obligada, que és la Sentència 233 del Tribunal Constitucional, quan parla que «la naturalesa compartida en matèria d'hisendes locals entre l'Administració central i la Generalitat exigeix també un respecte d'aquestes competències».

Per tant, tot el Dictamen està ple, de dalt a baix, articulat, en el fons que aquestes lleis no respecten les competències de la Generalitat ni tampoc les dels ajuntaments, les de l'Administració central. Però el comentari en el moment d'establir els seus fonaments –jo ho crec– diu quelcom que és important pel que estem discutint en aquest moment. Torna a recordar en aquell moment que les lleis d'estabilitat es fonamenten en la normativa europea i que aquesta és tolerable fins al 3%, que l'aplicació d'un límit inferior a aquest 3% és una restricció excessiva. Són paraules del Dictamen, de les competències tant de les autonomies com de les corporacions locals. I el Dictamen recorda que hi ha mesures alternatives que la pràctica real durant aquests anys ha permès veure qui podia veure i que hi ha mesures alternatives. Els acords consensuats sobre escenaris de consolidació pressupostària que s'han portat fins aquest moment són, segurament, un dels exemples més clars.

Les lleis d'estabilitat... –i no són paraules del diputat que els parla, sinó del Dictamen–, les lleis d'estabilitat obliden el consens i el substitueixen per una imposició estatal. Aquesta és segurament l'essència, resumida en una frase, del que signifiquen les lleis d'estabilitat pressupostària.

El Dictamen ens recorda que l'ús del deute està amplament regulat amb la normativa, tant espanyola com catalana, i que, per tant, és una realitat existent i que hem de tenir en compte com una possibilitat de repartir els costos de determinades actuacions entre les generacions d'una comunitat i que incideix de forma important en el paper que representa el Consell de Política Fiscal i Financera en aquest nou esquema que es dibuixa en les lleis d'estabilitat. El Dictamen diu: «El mecanisme emprat per aquestes lleis, les d'estabilitat pressupostària, parteix d'una superioritat jeràrquica del Consell de Política Fiscal i Financera respecte al Parlament.» I això és clarament inconstitucional, però no

solament és inconstitucional, sinó que subverteix tots els principis de l'Estat autonòmic. Ho repeteixo: són expressions del mateix Dictamen.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo crec que el Dictamen ha posat de forma transparent i de forma objectiva sobre la taula tots aquells arguments que venien fent servir els grups de les posicions que estaven en contra d'aquestes lleis d'estabilitat pressupostària. El resultat final són divuit articles i apartats, que, segons aquest Dictamen, estan afectats d'inconstitucionalitat. És, segurament, tant des del punt de vista quantitatiu com des del punt de vista qualitatiu, un dels dictàmens més durs que ha emès el Consell Consultiu amb relació a una llei estatal. I això no és cap casualitat, senyores i senyors diputats. No és fruit de l'atzar, és fruit del moment polític que estem vivint i que, en tot cas, des del punt de vista del que estem discutint aquí, en aquest moment, té, des del nostre enteniment, dues característiques essencials. Aquest Dictamen és el primer pas, és la primera pedra d'un procés d'involució autonòmica que s'ha engegat des del Govern central, i del qual en tenim proves evidents amb posteriors actuacions. Per tant, té una significació política clarament important el que avui estem aprovant aquí, el que avui demanem tot aquest conjunt de forces polítiques que reclamem la inconstitucionalitat d'aquest document.

La reflexió, segurament, què hauria passat si aquesta posició no fos, avui, la d'aquest Parlament? O, dit d'altra forma, si la posició que avui expressarà aquest Parlament hagués estat la posició que s'hagués reflectit en el moment inicial de la discussió d'aquestes lleis? Què hauria passat si el Grup de Convergència i Unió no hagués votat a favor del Govern quan aquestes lleis es van presentar? Què hauria passat si el Grup de Convergència i Unió hagués votat en contra de les lleis, i, per tant, a favor de les esmenes de retorn?

Podia continuar el Govern central amb una posició d'enfrontament total a les forces polítiques catalanes, amb l'excepció del Partit Popular de Catalunya, que tothom consideraria una excepció normal, en aquest cas, i lògica, si m'apuren? Hauria estat el mateix el paper del Govern central? S'hauria atrevit a impulsar fins a on les ha impulsades aquestes lleis d'estabilitat pressupostària? Nosaltres creiem que no.

Nosaltres creiem que en aquest moment si el bloc que avui sortirà d'aquesta cambra s'hagués format en aquell moment probablement estaríem discutint amb altres termes, probablement estaríem discutint des d'un altre punt de vista, i no hauríem vist exercir fins al final l'agressió que signifiquen aquestes lleis.

Però, bé, les coses són com són, el temps ha fet el que ha fet, cadascú ha expressat en el seu moment l'opinió que –ho suposem– considerava més adient; en tot cas, en aquest moment, aquest Parlament, probablement, a la vista les diferents propostes que coneixem –probablement–, votarà en contra de les lleis d'estabilitat pressupostària. Esperem que si més no això serveixi de reflexió tant per al Grup de Convergència i Unió com per al Grup Popular: per al Grup Popular per intentar fer reflexionar, també, els seus companys del Govern central que aquest país s'ha de governar d'una altra mane-

ra. Aquest país s'ha de governar amb altres criteris. Aquest país s'ha de governar entenent que la diferència és un valor important i que, en tot cas, la uniformitat i la imposició de determinades mesures no va a favor del que necessita aquest país. I, a Convergència i Unió, evidentment, intentar recordar-li que no tot val, que en determinats moments s'ha de ser valent, que en determinats moments s'ha de ser capaç de posar els interessos del país per damunt dels seus interessos partidaris.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó. Té la paraula... (*Veus de fons.*) Té la paraula vostè, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor Homs, vostè, a les acaballes de l'estiu, en una sessió de la Diputació Permanent, allò que es diu *a toro pasado* va parlar de la forma de finançament. Va dir: «Si cal portar aquestes lleis al Constitucional les hi portarem, i el nostre Grup ho farà.» Jo li vaig recordar que el seu Grup solet no ho podia fer, que calia majoria a la cambra. I avui celebrego que el seu Grup, junt amb tres altres grups, plantegem aquesta votació a la cambra.

Nosaltres som partidaris d'anar al Constitucional amb els arguments del Consell Consultiu a la mà, però amb una maduració política que va més enllà del Consell Consultiu. Tothom sap que el Consell Consultiu no vincula. És preceptiu anar al Consell abans d'acudir al Tribunal Constitucional, però els seus dictàmens no són vinculants. No hauria estat la primera vegada que en aquesta cambra, malgrat dictàmens meridianament clars parlant d'inconstitucionalitat de lleis, la majoria de la cambra votaria en contra d'anar al Constitucional. I la majoria que governa avui Catalunya ho ha fet diverses vegades. Avui no serà així i em torno a felicitar. Però, vull dir, per subratllar-ho, que una cosa és el Consell i una altra cosa són les forces polítiques que estem representades en aquesta cambra.

En la primera part de la meua intervenció, subratllaré aspectes, jo diria, amb molt de respecte pel PP, contundents del Consell Consultiu. I en la segona part subratllaré aspectes polítics. El Consultiu, amb una lliçó, jo diria, molt pedagògica —que tant de bo fos explicada a les facultats, però també a diputats i diputades i a càrrecs de l'Administració, que tant de bo coneguessin a fons no només els conceptes constitucionals, sinó, fins i tot, les arrels de la història del pensament—, diu, de forma molt senzilla, que la normativa europea no planteja per enlloc continguts com els de les lleis que avui volem recórrer. Ens diu que la normativa europea —ens ho recorda— parla d'uns pressupostos propers a l'equilibri, que s'han d'evitar dèficits excessius i que xifra aquests dèficits en un 3% del PIB o, quant al deute, en un 60% del PIB. Normativa que té un cert caràcter ja de

norma interna. I això ho ha dit el Tribunal Constitucional. Però enlloc... —ho subratllo—, enlloc de la normativa europea, fora com vulguin, ara, una interpretació rúfola o malgirbada, hi ha el dèficit zero, enlloc. És més, és insòlit el dret comparat, amb l'excepció de Suècia, que no pertany al pacte per a l'estabilitat pressupostària, és insòlit el dèficit zero.

No és pot pretendre, doncs, com diu el Constitucional, buidar competències de les comunitats autònomes, amb arguments pressupostaris i financers, ni, fins i tot, per raons d'activitat econòmica general. El Consultiu, en aquesta lliçó, ens recorda què és l'autonomia financera. I ens diu que hi ha d'haver marge per a les comunitats autònomes i per al poder local, per a les corporacions locals. El Govern del PP no va fer cas ni de la jurisprudència constitucional..., que pot variar, senyor Carnicer, que la jurisprudència és viva i pot variar, encara que les sentències són les normes més sòlides que hi ha en el dret, molt més que les lleis, també varien... I —perdoni que li ho torni a recordar, tant de bo m'equivoqui— tenim un constitucional que no és allò, diguem-ne, el més indicat per mantenir la fermesa de la jurisprudència, perquè vam arribar a una autèntica barbaritat de composició a l'actual Tribunal Constitucional. Doncs, el Tribunal Constitucional ha de ser contemplat evidentment en la jurisprudència que el Govern del PP no en va fer cas, però també el que va dir el Consell d'Estat, quan va dir que era imprecís, indefinit, que no ho veien clar —el Consell d'Estat, amb informe preceptiu abans del Projecte de Llei o dels projectes de Llei. La conclusió és categòrica: s'estableixen aquestes lleis, tuteles i controls incompatibles amb l'autonomia de les comunitats autònomes i de les corporacions locals en allò que els reconeix la Constitució —tuteles incompatibles amb les que els reconeix la Constitució. Jo no recordo dictàmens tan contundents com el que tenim a les mans de l'actual Consell Consultiu, evidentment, no per unanimitat, però per una folgada majoria.

A nosaltres no ens sorprèn gens l'actitud del PP. No voldria fer cap mena d'ironia sobre el patriotisme constitucional, que és molt legítim, de ser defensat. És una línia política que té la seva rendibilitat electoral a Espanya el fet d'anar endarrere, digui el que digui l'actual president del Govern ahir en declaracions que *es metafísicament impossible*. Fixin-se el que va arribar a dir *metafísicament impossible*. Això ja és el «colmo» del disbarat polític. *Ir para atrás en involución autonómica*, doncs, bé, és legalment possible, segons diu el Consell Consultiu i ho estan dient quantitat d'estudis «anar endarrere» com amb la Llei que ens ocupa.

A mi no em sorprèn que un govern presidit per qui creu que *es metafísicament impossible* anar endarrere planteji lleis com les que avui hem de discutir per dur al Tribunal Constitucional. És una política pura i simplement de veure les autonomies com unes solucions administratives al sistema constitucional i punt, enfrontant-les amb el poder local, com es demostra en aquestes lleis o a les que ens anuncien o en els pactes proposats, i connecta amb l'actitud política del PP de fer una llei universitària en contra de la seva comunitat i, fins i tot, es digui el que es digui als bancs del PP, mai de tal forma en contra, mai, l'anterior no va tenir ni molt menys

l'oposició que té ara, o de fer projectes de llei de cooperació autonòmica, que són de rabiosa actualitat, avui, que qui hagi dit que és una LOAPA, li respondria: «ni a LOAPA arriben», perquè són tan barroeres, les mesures de cooperació autonòmica, que ni tenen la mínima construcció teoricolegal que tenia la LOAPA –contra la qual també vam recórrer, i vam triomfar en el recurs, malgrat que érem minoria aleshores, les forces polítiques que en l'arc parlamentari espanyol hi volíem recórrer.

Però jo no em puc estar de dir que aquí hi ha hagut còmplices. Amb tot el respecte i –per tercera vegada– felicitació per a la gent de la majoria de Convergència i Unió: no es pot deixar de banda la responsabilitat que vostès varen contreure, Convergència i Unió, amb aquestes lleis. Agafi's, per exemple, l'article 19 de la Llei d'acompanyament d'estabilitat pressupostària, que el Consell Consultiu diu categòricament que és inconstitucional, en la seva opinió; que afecta de ple les entitats locals; que retalla clarament l'autonomia financera dels ajuntaments de Catalunya, i vostès hi van votar a favor. No el senyor Carnicer, no, no... No van votar a favor de les esmenes a la totalitat, van votar a favor a un grapat d'articles d'aquestes lleis que avui el Consell Consultiu ens diu que són manifestament anticonstitucionals. I no és una picabaralla legal; ara ja som en el pla polític. Són normes que si no són declarades inconstitucionals seran obstacles molt seriosos per al funcionament financer dels ja minvats poders locals, de tots els colors polítics, que avui hi han a Catalunya, d'aquell primer graó de la democràcia on més es pot notar i interessar la gent pels afers públics, que són els ajuntaments; són normes que, olímpicament, Convergència i Unió, en el Congrés dels Diputats, per la raó que sigui –i aquí ara podria fer judicis d'intenció–, amb els seus socis, varen votar afirmativament. I avui s'enduen la bufetada legal que el Consell Consultiu, ben plural, els diu que això és inconstitucional.

A mi em sembla que no és de rebut que la responsable del Govern en temes locals com és la consellera de Governació, Núria de Gispert, digués precisament en el Segon Congrés de Municipis de Catalunya que la Llei –tradueixo al català les declaracions que tinc en un mitjà de comunicació que és en castellà– d'estabilitat pressupostària pot ser molt negativa per a les finances locals. A fe de Déu! O sigui, la votem al Congrés i després diem que pot ser molt negativa per a les finances locals. Això no és seriós. I aquesta és la seva política que estan seguint respecte a les capacitats normatives d'autogovern d'aquest país. No és seriós. I els felicito –per quarta vegada– que avui vinguin a votar aquest recurs. Però no és seriós. No només pel que deia el senyor Carnicer, que *otro gallo nos cantara* si haguessin votat les esmenes a la totalitat, si s'haguessin oposat a aquells articles, si haguessin fet la pressió política que podien fer, en el seu moment, sinó perquè siguin coherents i responsables amb els fets –fets, i tan recents– com els que són els que s'han produït al Congrés dels Diputats.

Nosaltres creiem que avui farem un gran favor al sistema constitucional votant en aquesta cambra en favor de recórrer contra aquestes normes al Tribunal Constituci-

onal; que avui podem demostrar, quatre sobre cinc grups parlamentaris, que sí que hi ha una possibilitat a Catalunya de –perdonin l'expressió– plantar cara, en termes legals i utilitzant tots els mecanismes democràtics, a una visió reduccionista del que és l'autogovern.

Jo lamento molt –i aquí difereixo del senyor Martí Carnicer– que haguem de dir que és normal el vot del PP, perquè jo em crec el Partit Popular de Catalunya. I lamento que no tingui el més mínim marge per ser seriós en l'anàlisi d'aquests articles, de veure la realitat del nostre marc autonòmic, de veure què és l'autogovern de Catalunya –independentment, ara, de la interpretació nacionalista que en pugui fer cadascú–, i coherentment votar-hi a favor; lamento que no tinguin ni aquest mínim marge. O si més no –fixi's què els dic– d'abstenir-se. Amb la qual cosa demostrin que el seu prisma és purament i simplement darrere la Moncloa i darrere el que poden significar les ponències del Congrés Nacional del Partido Popular. I és molt coherent des del punt de vista de disciplina de partit, però cada vegada la democràcia moderna trontolla més quan passa pel davant la *disciplina de partido* i aquest prisma que no pas l'anàlisi concreta de realitats com és com restem poders als que han de donar solucions més immediates a la ciutadania.

Jo acabaria –amb tota la ingenuïtat del món, perquè encara crec en moltes possibilitats, perquè també crec que vostès hi creuen– que a veure si els queda un bri –només que un bri– de pensament autònom –en aquest cas no per l'autonomia de Catalunya, sinó per l'autonomia del PP– per diferenciar-se d'aquestes barbaritats que avui volem portar al Tribunal Constitucional.

Gràcies president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la proposta de recurs d'inconstitucionalitat a la Llei 18/2001, del 12 de desembre, d'estabilitat pressupostària, i a la 5/2001, del 13 de desembre, un cop hem tingut davant les conclusions del Consell Consultiu, emplena de raons els grups que vam presentar aquesta demanda de dictamen.

Diu el Consultiu que els arguments basats en el Pacte d'estabilitat i creixement acordat a Amsterdam el 1997 i a Santa Maria de Feira el 2000 no són arguments que es puguin utilitzar en clau de limitar l'autonomia de Catalunya. Però és que, senyores i senyors diputats, la mare dels ous d'aquesta Llei està ja en el pròleg, en l'exposició de motius, quan diu que cal un «esfuerzo del conjunto de administraciones», en el sentit d'aturar el deute i el dèficit, «en un país fuertemente descentralizado».

Jo crec que, si anem al bloc constituent, el bloc constituent no consagra un «país fuertemente descentralizado», consagra un estat amb plurinacionalitat i amb au-

tonomia política. I si la premissa hagués estat aquesta, la Llei d'estabilitat pressupostària no hagués vist la llum. La Llei d'estabilitat pressupostària és endegada des del Partit Popular perquè el seu concepte traeix el bloc constituent i defineix Espanya com a «país fuertemente descentralizado». I descentralitzar no és tenir autonomia; l'autonomia política no té res a veure amb la descentralització, que és una funció de «periferitzar» i delegar gestió i funcions des d'una administració central sense concessió de sobirania. Per tant, aquí està la mare dels ous de tot plegat: sobirania única, no compartida, i descentralització en comptes d'autonomia política.

I el Dictamen del Consulti és determinant. Ja s'ha dit abans: mai, quasi, com en aquest cas hi ha hagut tants articles que el Consultiu consideri recorribles –set articles i disposicions de la Llei 5/2001 i cinc articles de la Llei 18/2001. Important. Quan estem parlant –atenció– de la Llei d'estabilitat pressupostària, destinada a emmordassar els qui, de fet, en el paquet del deute, hi tenen un pes ridícul: 84% l'Estat, 10,4% les comunitats autònomes i només 6% les corporacions locals; és a dir, culpabilitzem legislativament les administracions locals i autonòmiques d'allò que l'Estat central és incapaç d'aplicar-se. I el Consell ho diu en el seu Dictamen.

El Constitucional ha dit en diverses sentències que les obligacions internacionals no poden ser utilitzades com a excusa, com a motivació per alterar la distribució de poders entre Estat i comunitats autònomes. Ho diu el Constitucional en diverses ocasions. Però, és clar, quan partim que la filosofia és «un país fuertemente descentralizado», s'ha d'aprofitar qualsevol excusa per laminar aquelles competències que ens havien fet somiar, per algun moment, que estàvem amb autonomia política.

I això s'utilitza quan es volen aplicar directives de la Unió Europea, i s'envaeixen competències. I això s'aplica quan es fan lleis de bases absolutament abusives, envaint competències traspassades. I això s'aplica amb l'excusa del caos de les disset..., de les dinou autonomies que cal coordinar: recuperem competències. I això s'aplica davant de –diuen– la mala gestió d'aquestes autonomies; davant del caos: tutela, considerant criatures les autonomies polítiques de l'Estat. I s'aplica també –última operació; espero que es pugui aturar– quan a través d'un pacte local es vol laminar per baix, també, les competències de les autonomies.

No és estrany que, amb aquesta filosofia, portem una rastellera –de les més notables al llarg dels vint anys de democràcia– de conflictes constitucionals, que han passat per aquesta cambra i que hi passaran –ja advertim que hi passaran–: Llei del sòl, Decret d'horaris comercials, ara aquesta, d'aquí a quinze dies veurem la LOU, darrere saltarà la Llei de l'FP, i veig que el Govern també ha recorregut contra la Llei d'acompanyament per temes de jocs; un fantàstic rànking digne d'*Operación Triunfo*.

Diu el Consultiu: utilització abusiva de l'article 149.1.13 de la Constitució, quan parla que l'Estat té competències en les bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica. El mateix Consti-

tucional diu que aquesta interpretació d'aquest article no pot conduir al buidatge de les comunitats autònomes. «La Generalitat» –afirma el Dictamen– «té la competència d'ordenar, per exemple, el crèdit i, per tant, té capacitat, també, de desenvolupament legislatiu en aquest àmbit.»

Diu el Consultiu que hi ha ingerències sistemàtiques que a vegades el Tribunal Constitucional ha admès –lamentablement a diferència dels dictàmens del Consultiu– per la interpretació abusiva del bloc que s'anomena «la constitució econòmica». I per això el Consultiu adverteix i recomana que hi hagi un ús restrictiu del concepte de «bases». Ho dèiem abans: s'ha utilitzat el concepte de «bases» per envair terrenys que no pertocaven a l'Estat central.

Una frase que em sembla que hauria d'estar a la capçalera d'un polític al Parlament de Catalunya: «autonomia és la capacitat de les comunitats autònomes per donar-se normes pròpies en la matèria que li correspon». Doncs bé, si parlem de finançament, si parlem de qüestió financera, «autonomia política» vol dir: autonomia política en els ingressos i autonomia política en la despesa. Si no hi ha ni una ni l'altra o una de les dues va coixa, aquí perdem l'autonomia política.

El Consultiu repeteix encara un cop més –ho dèiem abans– que no valen motius de tipus internacional, que no es pot vulnerar el concepte d'«autonomia financera» i que s'està abusant de la intervenció de l'Estat.

«El Pacte d'Amsterdam» –diu també el Dictamen– «no fa cap al·lusió al dèficit zero.» I el que sí que està clar d'aquesta Llei és que la finalitat d'ella és, en definitiva, un objectiu purament endogen de l'Estat espanyol, que pretén homogeneïtzar internament les qüestions financeres vinculades a les administracions. I l'altra frase, que ja s'ha assenyalat també: que és insòlita, la definició d'estabilitat pressupostària de la Llei; insòlita en finançament, en dret financer comparat.

Aquesta és la realitat d'una llei que tenim al davant i que perjudica..., si s'arriba a aplicar i el Constitucional no hi posa remei, arribarà a perjudicar profundament també la realitat dels ajuntaments i de la Generalitat; perjudicarà perquè és evident que ajuntaments que estan al límit de l'endeutament quedaran absolutament aturats en possibilitats de nova inversió; perjudicarà perquè fins i tot el sector privat, empreses i comerços, proveïdors i executors d'inversions municipals, rebran aquest impacte econòmic per la baixada de la capacitat inversora de les administracions locals; quan ja hi han les seves lleis i les seves mesures, la Llei reguladora d'hisendes locals, que preveu quins són els mecanismes del límit en l'endeutament i el dèficit local, no calia una llei específica per aturar això.

En definitiva, si parlem també des del punt de vista de l'autonomia i del contingut, el que està clar és que estem davant, partim ja d'una insuficiència financera per part de la Generalitat i els ajuntaments, que obliga a endeutar-se, i ara li impedim endeutar-se. És a dir, lligat de peus i mans, obligats a córrer. Amb això és impossible que puguin tirar endavant administracions com la local i com l'autonòmica. Nosaltres estem..., evidentment, no estem per una política del dèficit pel dèficit,

és evident; però fent ús de la nostra autonomia política, serem i hem de ser capaços de tenir els nostres mecanismes de contenció d'aquest dèficit.

No necessitem el papa Estat que ens vingui a parar els peus amb relació a l'endeutament i el dèficit, sobretot quan partim d'un nivell de finançament escassíssim, que és el que precisament hi ha en base al nostre dèficit fiscal, calculat en 1,3 bilions de pessetes. Amb una inversió pública de l'Estat acumulada negativa, amb un estoc de capital públic dels més baixos –un 10% de capital públic en infraestructures, quan som el 16% de la població i representem el 23% de l'esforç fiscal. S'han de tenir aquestes dades clares per veure la injustícia, l'enorme transcendència del que significa aquesta Llei d'estabilitat pressupostària. Et roben els diners que et pertanyen pels nostres impostos, i a sobre no permeten l'endeutament per fer inversió. Condemnar aquest país a no tenir convergència real amb Europa; condemnar aquest país a retrocedir en prestacions públiques, en prestacions d'infraestructures, tant a escala nacional com a escala local. Aquesta és l'autèntica finalitat d'aquesta Llei, una autèntica mordassa a la nostra possibilitat de creixement.

Per tant, conclusions reals: és evident que aquesta Llei significa un atemptat a l'autonomia política de Catalunya, una de les agressions més fortes que hi ha al concepte d'autonomia en el camp, en aquest cas, del finançament. La pretensió que sigui el Consell de Política Fiscal i Financera qui determini determinats compromisos en aquest àmbit és una fallàcia, amb un consell on la majoria està garantida sempre per l'Estat central. En estats federals això no passa. La voluntat col·lectiva d'estats compostos garanteix majories absolutes i majories qualificades, i les decisions es poden prendre per majoria simple. Per tant, aquí hi ha trampa, i, per tant, estem davant d'una operació que en nom de la coordinació el que amaga és la imposició directa des de l'Estat central, en nom de la coordinació. Cap país europeu, repeteixo, té una disposició similar, cap país europeu.

I el que és més preocupant és que no fos cas que, també, a part de l'operació política, hi hagués al darrere l'operació de fomentar els interessos privats per acabar-se de quedar els sectors que encara ara no han anat a parar a mans privades per part de les administracions públiques.

Quan una administració pública està atrapada, es veurà obligada a trobar altres vies de finançament que no siguin una mesura –ja no sé si dir encoberta, perquè em sembla que és bastant evident– per tal que l'Administració pública acabi en mans d'empreses privades, possiblement en aquelles inversions o en aquells serveis que siguin més rendibles. Estem, senyores i senyors diputats, davant d'un tema d'alta transcendència.

Ens alegrem, des d'Esquerra Republicana, que avui, en aquesta votació, sembla que tindrem una majoria àmplia. Aquesta majoria àmplia que hem reclamat tantes vegades nosaltres per plantar cara a aquesta ofensiva involutiva de l'Estat. Ara, lamentablement, la coherència no ha estat l'element de continuïtat per part del Grup de la majoria. Fem una mica de recordatori: «sí»,

al recurs d'horaris comercials; «no», al recurs de la Llei del sòl; «sí», avui, al recurs d'estabilitat pressupostària; «no» –ja ens ho ha anunciat– al recurs a la LOU; «sí», ens han anunciat, a la Llei de l'FP; «no», a la següent, que no sabem quina serà.

Senyors de Convergència i Unió: no s'hi val, en temes de drets de Catalunya, l'equidistància. En això, no s'hi val l'equidistància. No es pot estar a la vegada a favor del centralisme i a favor de Catalunya. Han de triar camp. No pot ser: avui, «sí», i d'aquí quinze dies, «no». (*Remor de veus.*) No pot ser –sí, senyor Homs, sí–, no pot ser: un dia, sí, i l'altre, no. I tant que m'ho explico, senyor Homs! Vostès estan saltant d'una trinxera a una altra; d'una trinxera a l'altra, però quan els tancs legislatius, quan els tancs virtuals de la involució estan avançant..., quan aquests tancs estan avançant en la línia dels objectius de liquidar l'autonomia política que eren els del 23-F, vostès han d'estar a una banda de la trinxera...

El conseller d'Economia i Finances

... sempre hem estat en una banda...

El Sr. Huguet i Biosca

...i no s'hi val anar saltant d'una a l'altra.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto. (*Remor de veus.*)

El Sr. Curto i Forés

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, tot i que és cert que el passat mes de novembre –finals de novembre i desembre– vam substanciar al ple d'aquesta cambra una interpellació i la subsegüent Moció relativa a aquestes lleis que avui proposem presentar el recurs d'inconstitucionalitat, és cert, ho vull recordar, que aquest tema, de fet, la cambra s'havia ja manifestat amb anterioritat. Vull recordar, simplement, el debat de política general i la Resolució 914 d'aquest Parlament, en què un dels punts que vam aprovar deia: «...el seu rebuig total al Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària, en tant que sota criteris economicistes i d'eficàcia de gestió es vulnera, en matèria pressupostària i econòmica, l'autonomia de Catalunya i es fiscalitza l'activitat legislativa i pressupostària de la Generalitat. Per tant, estem parlant del mes d'octubre de l'any passat, on ja teníem un primer posicionament majoritari d'aquesta cambra.

En segon lloc, s'ha dit aquí, també, que per part de diferents grups que senten una immensa alegria de veure com el Grup de Convergència i Unió, avui, pareix ser que votarà d'una forma també unitària i majoritària en la línia de la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat. Tinc de dir que aquesta alegria, de fet, l'hauríem hagut de compartir ja fa temps. El mateix dia en què substanciàvem la interpellació del Grup Socialis-

ta, relativa a aquestes lleis d'estabilitat pressupostària, el mateix Govern, a través del seu conseller d'Economia, deia, amb tota rotunditat, ja iniciant la seua intervenció que: «el Govern –literalment, cito– està en contra del contingut d'aquesta Llei d'estabilitat pressupostària». O de les dues lleis d'estabilitat pressupostària. Hi està en contra pels motius sobrerament exposats a l'opinió pública, i posats de manifest en moltes instàncies polítiques i en moltes oportunitats i ocasions que hem tingut de fixar la posició del Govern al respecte.

Hi estem en contra, en discrepem i, en definitiva, el conseller va explicar el que pensava el Govern en aquells moments; el que anunciava que faria el Govern en funció de com aquestes lleis, en el seu tràmit parlamentari, acabessin. I, finalment, exactament allò que ell va anunciar és el que s'ha produït.

Per tant, vull, crec, en nom del Grup de Convergència i Unió, ressaltar, en tot cas, si només aquesta coherència en relació amb aquesta Llei, que, tot i que, efectivament, algú pot criticar –com de fet s'ha dit aquí– i més que criticar, recordar: el senyor Martí i Carnicer deia: «Home, com es comprèn que avui, que Convergència i Unió votarà a favor d'aquest recurs d'inconstitucionalitat..., com és possible?», o «què hauria passat si Convergència i Unió hagués votat en contra al debat precisament d'aquestes lleis al Congrés, i, concretament, al debat a l'esmena de retorn. Què hauria passat? Home, hauria passat com en altres coses: que la Llei s'hauria aprovat perfectament amb les mateixes orientacions que estaven previstes i, probablement no hauríem tingut l'opció, en tot cas, d'intentar introduir alguns aspectes que creiem que avui aquestes lleis han introduït, que no són suficients, però, en tot cas, sempre en la línia del que ha estat el nostre tarannà, la nostra forma d'actuar, buscar el diàleg, intentar consensuar, intentar veure si allò que no ens agrada també, finalment, ho podem millorar.

Això és el que realment vam fer, perquè en tot cas, jo no puc entendre que el senyor Martí i Carnicer pensi que votant en contra o votant a favor de l'esmena de retorn –que no s'hauria guanyat– al Congrés de Diputats, haguéssim sigut capaços, en tot cas, d'influir més del que hem influït per modificar aquestes lleis. No era conscient, realment, del poder que tenia el nostre Govern i els nostres grups parlamentaris en aquest moment, diríem, conjuntural de la política espanyola.

En tot cas, ens ha dit el senyor Martí i Carnicer, home, haurien de reflexionar sobre què hauria passat en aquell moment. Potser li hauria de recordar, si vostès, senyor Martí i Carnicer, el Partit Socialista de Catalunya i el Partit Socialista Obrer Espanyol, han reflexionat, per exemple, d'alguna cosa que fa temps que va passar, però que va passar respecte a la LOAPA. Han reflexionat vostès sobre alguna cosa que va passar, i van, d'alguna manera, tenir també una actuació que finalment el Constitucional va canviar.

Bé, faig aquesta breu referència per si quedava algun dubte –petit– respecte a la coherència o no de la nostra posició, de la posició del Govern de la Generalitat i de la posició del Grup que en aquest moments estic representant.

Però, de fet, el que interessa, el que avui interessa, realment, és constatar davant de l'opinió pública de Catalunya, davant d'aquesta cambra, evidentment, però davant de l'opinió pública de Catalunya que, en un tema en què ja prevèiem una majoria, que podia acabar sent, o almenys tenint indicis d'inconstitucionalitat, finalment com he dit, això s'ha corroborat. I ho ha corroborat el Consell Consultiu, amb un dictamen, que efectivament jo voldria també qualificar de contundent, clar –diríem– i català. Un dictamen contundent, clar i català. Crec, sincerament, que aquestes lleis, que poden partir d'una premissa en què segurament tots els diputats i totes les diputades, en una premissa, dic, podríem coincidir, i de fet en tots els debats en què s'ha plantejat, tots, d'una forma o altra, directament o indirectament ho hem assumit; és aquell de dir: home, avui per avui, hi ha una certa coincidència a nivell general, hi ha una certa coincidència a acceptar la necessitat que les polítiques pressupostàries, les polítiques pressupostàries de les diferents administracions tendeixen a la consecució de situacions pressupostàries properes a l'equilibri, i fins i tot tendents al superàvit.

I, de fet, aquests objectius i aquesta orientació, com tothom sap, és una orientació acceptada per la majoria d'administracions i, fins i tot, el mateix Consell de la Unió Europea d'Amsterdam, de l'any 97, al qual tothom fa referència, el mateix Dictamen del Consell Consultiu va en esta direcció; va en la direcció de posar els diferents governs i les diferents administracions en la línia de buscar un rigor en la despesa pública, un control del dèficit públic, i un paper de les finances públiques que vagin orientades a l'estabilitat i al creixement econòmic. En això coincidim tots, i per tant, probablement, en el fons, en el fons, en el fons, hi hagi una part en l'orientació de les lleis d'estabilitat pressupostària que vagin encaminades en aquest camí. Però és evident que nosaltres entenem i el Consell Consultiu entén que el Govern de l'Estat, el Govern del Partit Popular, ha anat més lluny del que, diríem, en aquest escenari internacional podríem considerar unes pautes de comportament normals i assumibles.

És evident que no té res a veure, per una part, el marc que la Unió Europea planteja per a tots els estats de la Unió, amb el marc, molt més restrictiu, que plantegen les lleis d'estabilitat pressupostària proposades pel Govern espanyol i aprovades per les Corts Generals.

Per tant, és evident que en aquesta proposta del Govern de l'Estat, aprovada –com he dit abans– per les Corts Generals, estem en una situació en què, realment s'atempta contra l'autonomia financera de les comunitats autònomes i, per tant, de la Generalitat; s'atempta al mateix autogovern de Catalunya i, molt especialment, a la potestat d'aquest Parlament d'examinar, esmenar, aprovar i controlar el pressupost de la Generalitat. I també s'atempta a l'autonomia, com s'ha dit aquí, a l'autonomia local i a les competències de la Generalitat sobre el règim local, i des de l'òptica de la tutela financera dels ens locals.

Perquè, escoltin, sense Llei pressupostària, sense Llei d'estabilitat pressupostària, el Govern de la Generalitat, i d'acord amb els pactes ja signats l'any 1992, de cara al control del dèficit públic i de l'endeutament, va ar-

ribar ja l'any 2001 amb un pressupost de la Generalitat amb dèficit zero. I l'any 2002 hem aprovat un pressupost de la Generalitat amb dèficit zero. I estem en una situació, en tot cas referida estrictament al pressupost i a les finances de la Generalitat de Catalunya, molt, molt lluny del que d'alguna manera podia considerar-se límits autoritzats per la mateixa Unió Europea, des de la càrrega financera que té el mateix pressupost fins al mateix endeutament, amb relació al PIB, amb relació als ingressos de la Generalitat. En definitiva, estem en una situació, com he dit, molt, molt, molt llunyana del que marquen els límits, les pautes de risc financer, per dir-ho d'alguna manera, de les administracions europees.

Per un altre costat, el que també és cert és que l'Administració local, que té i ha tingut un paper transcendent en la transformació de les nostres ciutats i dels nostres pobles a Catalunya i a tot l'Estat, el paper que ha jugat l'Administració local en l'etapa democràtica, ho ha fet, tot i tenint una situació de finançament absolutament injusta; i ha hagut de fer un esforç importantíssim tota l'Administració local per poder assumir fins i tot competències i tirar endavant i finançar infraestructures i equipaments necessaris per a la població sense tenir els recursos.

Jo no puc entendre, ni podem entendre de cap manera, com i de quina manera els ajuntaments del nostre país podran assumir els pressupostos de l'any 2003 si no poden fer ni un duro d'endeutament. Jo no crec que hi hagi ningú que pugui dir que aquests ajuntaments, que aquestes administracions locals podran en el proper any, en el proper exercici, continuar funcionant.

Per tant, si tenim en compte aquests aspectes i tenim en compte que avui per avui tampoc no hi havia una absoluta llibertat per fer cada u el que li dóna la gana, perquè, de fet, ja hi havia unes limitacions amb uns marges, i tothom sap, qui està a l'Administració local i qui no hi està, que les administracions locals tenien una barrera –quant als seus pressupostos i a la seva capacitat d'endeutament, marcada pel 25% famós de la càrrega financera–, tenien una altra limitació més nova, de poc temps cap aquí, que va ser el tema del superàvit pressupostari de les administracions locals, allò que se li diu l'estalvi net, i per tant, en el moment que les administracions locals arribaven a aquest estalvi net negatiu havien també d'iniciar tot un procés de plans de sanejament, que havia de ser autoritzat per la Generalitat de Catalunya, que és qui té les competències per a tutelar les administracions.

Per tant, ja teníem un marc crec sincerament de control i de vigilància, i de tutela, que, si més no, el que podríem, i en tot cas s'haurà de discutir segurament en els propers mesos, és parlar de si en aquest marc hi havien o no els recursos suficients, si les competències que estaven distribuïdes entre l'Administració central, l'Administració autonòmica i l'Administració local eren les adequades, i en tot cas, abordar el que avui es diu el futur pacte local. Però, en tot cas, el que és el control pressupostari, el control diríem de les finances, de totes les administracions, creiem sincerament que estaven absolutament regulades.

Per tant, el nostre Grup, que des del primer moment va estar en absoluta sintonia amb el Govern, avui culmina un procés que va anunciar que faria i que ha complert de dalt a baix. Per tant, avui presentarem un recurs, i votarem a favor de presentar un recurs d'inconstitucionalitat en aquells articles en què el mateix Consell Consultiu ens diu que hi han, absolutament de forma clara –el Constitucional dirà si és tan clara o no–, indicis clars d'inconstitucionalitat.

I en aquesta línia creiem que farem allò que ens toca fer, si més no avui: defensar el nostre autogovern, defensar l'autonomia financera de la nostra autonomia i defensar també la capacitat i l'autonomia financera de les administracions locals.

I aquesta és la posició, senyores i senyors diputats, del nostre Grup, del Govern de la Generalitat. I en este sentit, i en cap altre, votarem la proposta per interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, en nom del Grup Popular.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president... Senyores i senyors diputats, voldria centrar la meua intervenció, la justificació del posicionament del Grup Parlamentari Popular, bàsicament al voltant de dues qüestions, d'una banda, la pertinença de la llei, és a dir, és necessària?, què representa?, quin és el seu veritable abast? I, d'altra banda, voldria centrar la meua intervenció en els termes de si s'adequa o no a la Constitució i a l'Estatut, en el sentit de si és respectuosa o no amb les competències autonòmiques i locals i si l'Administració de l'Estat té títol competencial que habiliti la necessitat, també, i els mateixos continguts d'aquesta Llei.

En primer lloc, feia esment que volia centrar la primera part de la meua intervenció en quin és l'objectiu d'aquesta Llei, entre altres raons perquè, després d'escoltar atentament la resta d'intervencions dels grups parlamentaris, doncs, pot ser que estigui equivocada, però tinc la impressió que hem llegit lleis diferents; lleis diferents perquè entenc que l'objectiu d'aquesta Llei d'estabilitat pressupostària no és altre que la consecució de l'eliminació del dèficit públic, i que aquest objectiu és un objectiu irrenunciable per dotar d'estabilitat el nostre entorn econòmic i social.

No podem oblidar la introducció de l'euro com a moneda nacional que ha incrementat el protagonisme de la política pressupostària. Aquest fet ha de ser compatible amb els objectius de la política monetària comuna. I, precisament per això, i en virtut del pacte d'estabilitat i el creixement acordat durant el Consell d'Amsterdam, el 17 de juny de l'any 1997, es limita la utilització del dèficit públic com a instrument de política econòmica de la Unió Econòmica i Monetària; és a dir, els estats membres de la Unió es comprometen a perseguir l'ob-

jectiu de situacions pressupostàries properes a l'equilibri o superàvit, de forma que en èpoques de recessió, quan els estabilitzadors automàtics actuïn, el dèficit s'hauria de mantenir sempre per sota del 3%.

Però no sols això, sinó que han sigut més ambicioses encara les recomanacions del Consell Europeu celebrat tres anys després que insten els estats membres a superar el nivell mínim establert en el pacte d'estabilitat i de creixement, a què generin, per tant, un marge de maniobra addicional per a l'estabilització cíclica per protegir també d'una evolució pressupostària imprevista que acceleri la reducció del deute, i que ens preparin per als reptes pressupostaris dels envelliments de la població.

Per tant, si em permeten l'expressió, aquesta Llei d'estabilitat pressupostària és la caixa forta que guarda l'equilibri pressupostari, garanteix l'equilibri com a escenari estable de l'economia i ens situa de capdavanters a Europa en la consecució i la instauració d'aquest equilibri pressupostari.

Deia abans que potser hem llegit lleis diferents, perquè, al parer del Grup Parlamentari Popular, amb aquesta el que aconseguim no és pas aquests retrocessos o inversions que s'han esmentat, evidentment legítimament, sinó que el Partit Popular considerem que amb aquella Llei el que s'aconsegueix precisament és allò que ha de centrar la nostra activitat en aquest Parlament de Catalunya, que és garantir el progrés social i el creixement econòmic de Catalunya.

No podem negar que els darrers anys l'estabilitat ha sigut una de les raons que expliquen el major creixement del nostre país davant la resta de països de la Unió Europea. S'ha aconseguit un dels períodes d'expansió més llargs de la nostra història, s'han creat més de tres milions de llocs de treball, s'ha sanejat la Seguretat Social, s'han abaixat els impostos, s'han garantit les inversions futures i també hem sabut fer palesa la viabilitat de la nostra protecció social. I per arrodonir aquests objectius aconseguits els últims anys, gràcies a aquesta estabilitat, el Partit Popular i el Govern d'Espanya hem apostat per fer realitat també aquesta Llei d'estabilitat.

És evident que això és una altra forma de governar, és evident que aquests són uns objectius que han sigut realitat amb un govern del Partit Popular, que no varen ser, malauradament, una realitat amb altres governs de l'esquerra en aquest país. I precisament com que això ha sigut així, com que volem que continuï sent així, perquè aquesta és la nostra ambició i aquests han de ser els nostres objectius de futur, el Govern d'Espanya i el Partit Popular que li dona suport creiem que cal una llei d'estabilitat, una llei d'estabilitat per prolongar l'etapa de creixement al nostre país perquè és l'únic camí per garantir la plena ocupació; una llei d'estabilitat, perquè volem donar un nou pas, amb una nova reducció d'impostos a partir de l'1 de gener de 2003. Potser ara és fàcil oblidar o ignorar que ens els últims dos anys els catalans i el conjunt d'espanyols ens hem estalviat més d'1,7 bilions de pessetes en el pagament d'impostos, i això ha sigut gràcies, entre altres raons, a què hem aconseguit els darrers anys una eficaç estabilitat pressupostària.

Una llei d'estabilitat pressupostària per fer i tenir garantit un control de la inflació que els últims anys –sobretot en aquells anys en què hi havia unes altres formes de governar, com abans em comentàvem– la inflació era precisament l'impost més injust.

Una llei d'estabilitat pressupostària precisament, també, per garantir la reducció del deute públic. Quan hi havia altres formes de governar Espanya el deute públic era del 68%, ara, l'any 2001 –l'any 2002 varem tancar l'any 2001–, aquest dèficit del deute públic es situava ja per sota del 60%. L'any 1996, amb altres formes de govern a Espanya, els interessos del deute representaven el 5% del PIB i una cinquena part del pressupost; és a dir, la despesa financera d'aquells temps, en què governava l'esquerra, i en concret el Partit Socialista, la despesa financera equivalia a la despesa sanitària i tres cops més que la despesa en educació. Ara podem dir que l'any 2002 les despeses financeres s'han reduït a la meitat, s'han reduït al 2,5% del PIB. I també ara podem dir que, gràcies a aquesta consolidació fiscal, l'any 2001 cada català es va estalviar 76.000 pessetes per menys despeses financeres de l'Estat.

I tot això s'ha aconseguit amb una estabilitat pressupostària. Tot això ho volem continuar garantint amb aquesta Llei d'estabilitat pressupostària que ha aprovat el Govern del Partit Popular, per assegurar la viabilitat de la protecció social, per donar més espai a la iniciativa social, per fer palès que hi ha més capacitat al finançament de l'economia, i també per continuar millorant el finançament i el rendiment de les inversions públiques.

En aquells temps que hi havia altres formes de governar Espanya, abans, era necessari endeutar-se fins i tot per pagar les despeses corrents. Ara hem superat, per fi, la regla d'or, és a dir, que les inversions públiques siguin superiors al dèficit públic. Ara podem dir que podem invertir sense endeutar-nos. Ara podem dir que està garantida la continuïtat de les inversions públiques i podem millorar l'efecte multiplicador d'aquestes sobre l'economia. I, a més, ara també podem dir que, sense aquest procés d'estabilitat pressupostària, probablement podem dir que el nou model de finançament autonòmic per garantir més recursos per a Catalunya tampoc no hauria sigut una realitat més enllà de la vocació, de la voluntat política.

I aquest és el primer bloc en què jo volia centrar la meua intervenció: explicar què és aquesta Llei d'estabilitat pressupostària, perquè –hi insisteixo– de vegades un té la percepció que hem llegit textos diferents.

I hi ha una segona part. Hi ha un segon bloc que evidentment han esmentat la resta d'intervencions parlamentàries i que evidentment forma part del Dictamen del Consell Consultiu. I aquesta segona part, aquest segon bloc és dir si s'adequa o no a la Constitució i a l'Estatut aquesta Llei d'estabilitat pressupostària, si respecta les competències de les comunitats autònomes i de les entitats locals, si hi ha un títol competencial de l'Estat que avaluï els continguts i l'abast d'aquesta Llei. I sincerament els he de dir que sí.

Els he de dir que sí des d'una convicció política, però també des d'un sosteniment jurídic, perquè si llegim el Dictamen del Consell Consultiu podrem constatar que

no hi ha hagut unanimitat en el mateix Consell Consultiu. Hi han hagut vots particulars, hi han hagut observacions, hi han hagut posicionaments ben sustentats jurídicament que també formen part d'aquest Dictamen del Consell Consultiu.

I, per tant, al marge d'aquest sosteniment jurídic i d'aquesta convicció política, els he de reafirmar que l'Estat té competències exclusives sobre les matèries a què es refereix l'article 149 de la nostra Constitució, és a dir, el relatiu al sistema monetari, el relatiu a les bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica i també el relatiu a la hisenda general i al deute de l'Estat.

Per això jo no puc compartir l'opinió d'aquells que defensen en aquesta cambra que la Llei va més enllà del que preveu la Resolució del Consell sobre el Pacte d'estabilitat i creixement d'Amsterdam, i que precisament perquè consideren, els ponents i també alguns membres del Consell Consultiu, que va més enllà d'aquest pacte d'estabilitat i de creixement, consideren que és inconstitucional la finalitat de la Llei. I no ho puc compartir, perquè, de la mateixa forma que es fa aquesta afirmació, no es poden ignorar posteriors recomanacions del Consell Europeu que avalen –avalen–, precisament, la Llei d'estabilitat pressupostària, perquè el seu objecte, el seu origen, s'emmarca coherentment en la finalitat que persegueix el pacte europeu, els seus principis i les obligacions que se'n deriven per a alguns dels països membres. És a dir, aconseguir unes finances públiques més sanejades.

I permeti'm, perquè també s'ha fet esment al voltant dels límits del dèficit, que faci també un parèntesi, perquè no deixa de sobtar que alguns –fins i tot avui hem pogut escoltar-ho– diguin que aquesta Llei no és constitucional perquè hi ha una definició del límit del dèficit. És a dir, ara resulta que volem ignorar que, d'una banda, el Dictamen ens diu que la constitucionalitat no depèn de l'exercici competencial, sinó que depèn d'aquest marge de dèficit. És a dir, ens vénen a dir que si s'hagués definit el límit en un 3%, la Llei seria constitucional, però com que defineix la Llei aquest límit del dèficit en el dèficit zero, en l'equilibri o en el superàvit, és inconstitucional.

Com comprendran, jo no puc compartir ni puc defensar el que fa aquest Dictamen o algunes interpretacions que avui hem escoltat, entre altres raons, perquè considero que un tribunal no pot fer de legislador, no pot expressar la seva opinió en funció d'un tant per cent, sinó que el que ha de fer és expressar el seu parer en funció o des de la base de l'exercici competencial. Crec, sincerament, que és una curiosa forma de defensar l'autogovern. Si el dèficit és zero, la Llei és inconstitucional, però si s'estableix en un 3% del PIB, no ho és. I, per tant –hi insisteixo–, no puc compartir un dictamen en què un tribunal sigui jutge de l'oportunitat política o tècnica d'una llei i no pas del seu abast competencial.

Hi ha altres preguntes, o algunes respostes, més ben dit, que s'han formulat al llarg d'aquesta sessió. S'ha interrogat sobre si l'Estat està habilitat per estendre aquest objectiu d'estabilitat pressupostària a totes les adminis-

tracions públiques, també a les comunitats autònomes i també a les entitats locals, i, novament, els he de dir que sí, i els he de dir que sí perquè el grau de compliment de l'objectiu pressupostari davant la Unió Europea es mesura globalment pel conjunt d'administracions públiques, i això implica una necessària coordinació de polítiques entre les esmentades administracions i també una visió integral d'aquestes, i aquesta visió integral de les diverses administracions públiques, aquesta actuació coordinada del conjunt d'administracions públiques enteses com a administració de l'Estat, les administracions territorials i, per tant, també els ens locals i la Seguretat Social, avalen precisament aquest compromís que han assolit les comunitats autònomes en reiterades ocasions, també molt abans de l'aprovació d'aquesta Llei, també molt abans que el Consell de Política Fiscal es pronunciés l'any 97. I així ha sigut, perquè hi ha hagut, des de sempre, aquest compromís de dissenyar un procediment de dèficit excessiu i l'establiment permanent de mecanismes de control del seu compliment.

Jo crec, sincerament, que alguns volen ignorar, legítimament –hi insisteixo–, que aquest condicionament a la competència autonòmica en matèria pressupostària resulta imprescindible per assolir l'objectiu de política pressupostària programat. És en aquest context on cal relacionar l'autonomia financera de les comunitats autònomes amb la garantia d'assolir tant els objectius generals de política econòmica com d'estabilitat en el compliment dels compromisos internacionals subscrits per Espanya.

La nostra Constitució, la Constitució espanyola, en el seu article 40, obliga, precisament, els poders públics a promoure les condicions favorables per al progrés social i econòmic i per a una distribució de la renda més equitativa. Posteriorment, l'article 93 de la carta magna dota l'Estat dels instruments necessaris per garantir l'execució de les obligacions comunitàries. Això sí, respectant les competències autonòmiques. I és més: el Tribunal Constitucional, en reiterades sentències, ha admès que l'Estat, en virtut de la seva competència de direcció de l'activitat econòmica general que li atribueix la carta magna, pot establir mesures econòmiques generals, de caràcter pressupostari, que tenen caràcter bàsic i que, per tant, i subratllo per tant, són vinculants a totes les administracions públiques, i aquestes, entenent novament administracions públiques com la de l'Estat, les territorials i la Seguretat Social, tenen l'obligació de complir aquest principi d'estabilitat pressupostària.

I és aquesta filosofia la que impregna l'article 3.2 de la Llei d'estabilitat abans criticada. I per això, precisament, també, i essent aquests els objectius últims perseguits per la Llei, és clar que no n'hi ha prou que l'Estat adopti les mesures necessàries per a la seva consecució, sinó que resulta imprescindible que el rigor pressupostari abasti totes les polítiques fiscals de totes les administracions públiques.

I jo, precisament, permeti'm, ara que s'esgota el temps, també, que els faci una darrera reflexió. Avui s'ha parlat, i molt, com no podia ser d'una altra forma, que cal defensar l'autogovern de Catalunya. Jo crec, sincerament, que defensar l'autogovern de Catalunya no es pot

convertir en un pretext per no actuar amb responsabilitat i amb rigor. Defensar l'autogovern de Catalunya significa exercir, des del marc competencial, el que la societat catalana ens demana, novament amb responsabilitat. I aquí s'ha parlat d'invasió de competències. Doncs bé, comencem a exercir les nostres competències, si aquest és el problema, des d'aquesta cambra catalana, des d'aquest Parlament de Catalunya. I, per tant, jo els anuncio que, amb coherència també amb aquest plantejament, precisament en defensa també de l'autogovern de Catalunya, el Partit Popular, el Grup Parlamentari Popular, volem impulsar una llei d'estabilitat pressupostària al Parlament de Catalunya, una llei catalana d'estabilitat pressupostària que reuneixi els objectius de transparència, d'enfortiment del protagonisme del Parlament de Catalunya, de coresponsabilitat fiscal, i que ens permeti –que ens permeti– exercir també novament les nostres responsabilitats amb un objectiu compartit, que és garantir la continuïtat del progrés social i econòmic de Catalunya.

Això ho podem fer també des de Parlament de Catalunya. Això no és incompatible amb aquesta Llei d'estabilitat pressupostària, aprovada a les Corts Generals i impulsada pel Govern d'Espanya. I, per això, precisament, perquè no hi ha aquesta incompatibilitat, perquè cal presentar i impulsar una llei catalana d'estabilitat pressupostària en el marc de les nostres competències, crec, sincerament, que algunes formacions polítiques, per raons estrictament electorals, volen defugir d'assumir les seves pròpies responsabilitats. I, per això, des del Grup Parlamentari Popular considerem que presentar aquest recurs, rebutjar aquesta Llei d'estabilitat pressupostària, representa ignorar que la llei del dèficit zero és la millor garantia del progrés 10 per a Catalunya. Presentar un recurs contra aquesta Llei pressupostària és votar contra Europa i contra el progrés social de Catalunya, i és negar-se a avançar des del pacte d'estabilitat i de creixement.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Segons l'article 142.3 del nostre Reglament, el president, si se li ho demana, pot concedir un segon torn de cinc minuts. Si el demanessin, molt bé, i el faríem seqüencialment pel mateix ordre. Per tant, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Espero no tenir necessitat d'esgotar els cinc minuts. Amb relació a les intervencions que s'han produït, jo crec que hi ha alguns elements que va bé que clarifiquem.

Molt ràpidament, senyor Curto, hauria estat bé que la intervenció del conseller en la interpellació vostè se l'hagués pogut llegir abans de la Moció i de votar en contra de la Moció que vam substanciar el 18 de desembre. Ens hauríem estalviat alguna contradicció. I no pot confondre el poder del Parlament. El poder de Convergència i Unió en el Parlament espanyol..., no és el seu poder, és el poder del 90% d'aquesta cambra, se-

nyor Curto, el que podria i hauria de fer reflexionar el Govern espanyol. I miri, el senyor Ribó li ha citat l'article 19 de les corporacions locals, el que vostès van votar-hi a favor i ara votaran a favor de la seva inconstitucionalitat, com a element de gran coherència. Què diu aquest article? Diu: «Las entidades locales, en el ámbito de sus competencias, ajustarán sus presupuestos al cumplimiento de estabilidad presupuestaria en los términos previstos en esta Ley.» Abans era bo, ara és dolent. És un problema d'oportunitat per part seva, senyor Curto, però ben vingut sigui el seu canvi de posició. Li ho he dit abans i li ho torno a dir ara.

Senyor Fernández, no podem confondre, des del nostre punt de vista, l'estabilitat, que és un objectiu i és una eina política, una eina de política econòmica, amb qui defineix les condicions d'aquesta estabilitat. L'estabilitat és una bona eina, i la prova la tenim que, en aquest moment, doncs, ministres d'aquell Govern d'altres temps que vostè deia, que ocupen altres càrrecs de responsabilitat, han proposat recriminar algun estat que està sobrepassant aquests límits d'estabilitat, recriminació que, per part seva, per part dels seus ministres, no han estat capaços d'adoptar. Sí senyor: un ministre socialista, exsocialista en un exgovern socialista, ho ha proposat, i un ministre del PP en aquest moment no ha estat capaç d'exercir-ho, però, en canvi, sí són capaços de recriminar les comunitats autònomes, sí són capaços de recriminar els ajuntaments, quan volen, diquem, adequar-se a les necessitats de cada moment.

El problema de competències que estableix el Dictamen del Consell Consultiu és qui pot definir en cada moment les condicions de l'equilibri. Són les mateixes en tots els territoris? O seran les mateixes en tots els territoris en el futur? Doncs miri, no ho són, i una prova evident d'una situació actual a hores d'ara jo crec que ens ho demostra. Les dades de l'EPA que han estat publicades recentment mostren que a Catalunya ha baixat en 44.000 persones el nombre d'ocupats, mentre que a altres zones de l'Estat espanyol hi ha hagut increments de fins a 100.000 persones. Vol dir això que la conjuntura i, per tant, l'activitat de les administracions han de ser igual en un territori que en un altre? No. Per tant, tampoc –tampoc– les condicions d'estabilitat han de ser necessàriament iguals a tot arreu. Però miri, és que aquesta és la doctrina del Constitucional. Vostè diu: «És que imposar un 0% és inconstitucional i imposar un 3% de possibilitat de dèficit no ho és?» Ha dit alguna cosa semblant a això, no? Doncs miri, és que hi ha doctrina del Constitucional dient que això sí que és diferent. Vostè no recorda determinades lleis que imposaven percentatges en impostos que el Constitucional ha dit que eren il·legals, que havien de donar un marge, que havien de donar una platja, que havien de donar un màxim i un mínim? I això és el que diu el Dictamen del Consultiu, que no es pot imposar un 0% de dèficit, que s'ha d'imposar..., i que el Govern té possibilitats, el Govern central té possibilitats, de marcar un marge d'aquest dèficit, i, per tant, entre el 0 i el 3% de dèficit, que diu el tribunal europeu, que diu la normativa europea, segurament podria ser flexible.

I, finalment, senyor president, compte. No podem esmentar els vots particulars. Podem esmentar-los, evi-

dentment, és legítim de fer-ho, però, en tot cas, hi ha hagut un sol vot particular en contra de tot el Dictamen, un sol vot en contra, i dos de forma parcial. Amb relació al conjunt de tot el dictamen, és un element quantitatiu que sí que ens hauria de fer plantejar.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, tant pels seus efectes econòmics, tant pels efectes nefastos que pot tindre en l'economia del país la implantació del dèficit zero, com pels efectes competencials, el nostre Grup es ratifica en la presentació d'aquest Dictamen, en la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, d'acord amb el Dictamen del Consell Consultiu.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Fernández Díaz, jo no sé si el senyor Rodrigo Rato serà el successor del senyor Aznar o no. El que sí sé és que és el president de l'Ecofin avui, que és el ministre del tema a Espanya, que és vicepresident del Govern i que ha dit –que ha dit– fa molt poques hores que Alemanya està fent un gran esforç i que cal comprendre les seves dificultats. Davant d'un estat tan important, que és la locomotora de la Unió Europea, que incompleix flagrantment, fins i tot, percentatges que vostè ha citat, per què hem de ser comprensius amb la República Federal d'Alemanya i no ho podem ser amb les comunitats autònomes i amb el poder local? Jo diré una raó, un raó molt política: Alemanya aporta molts diners a les arques d'Espanya. Aquesta és pura i simplement la raó. Alemanya és factor fonamental també pel pretès –després en parlarem– equilibri pressupostari a Espanya. Però, recordi, senyor Fernández Díaz, que Catalunya és factor fonamental d'aportació fiscal a l'equilibri pressupostari d'Espanya. Recordi-ho, i recordi-ho a aquells que veuen com nens el gegant alemany, no s'atreveixen amb ell, i, en canvi, són tan obtusos que no veuen que constrènyer allò que pot ser també motor de l'economia espanyola pot ser contraproduent.

Senyor Fernández Díaz, les seves raons macroeconòmiques no s'aguanten per enlloc. El pressupost general de l'Estat del 2002 té dèficit o no en té, senyor Fernández Díaz? Quines són les previsions de l'exercici actual, ja, del seu Govern, del Govern d'Espanya? Quines són les previsions? El zero *patatero*, que diu vostè, i que diu el seu cap jeràrquic de partit i president del Govern saben perfectament –ja ho reconeixen– que és impossible –no dic metafísicament, per no confiar-lo–, pressupostàriament, de complir; enguany, retallant no només, com es deia aquí, previsions socials: moltes de les polítiques que han venut com a propaganda que faran com a govern.

I per més que tirin de mà dels impostos, que estan tirant de mà dels impostos, que han apujat dos punts la pressió fiscal... Perquè no s'hi val a només parlar d'uns

impostos i amagar que l'impost indirecte, el que paga molt més la ciutadania de forma falsament igualitària, està pujant. I no s'hi val a apuntar-se medalles de la inflació. Si vol remuntar la història, senyor Fernández Díaz, digui'm quina era la inflació en el temps del Govern de la UCD. Quina era la inflació en el Govern de la UCD? I alguna cosa hi tenen a veure. O és que valen les medalles només dos anys o tres anys endarrer? Hi ha hagut un esforç per part de tota la societat espanyola, començant per les classes més populars, i començant pels pactes de la Moncloa, perquè poguéssim arribar a determinades xifres macroeconòmiques.

Miri, hi ha un personatge polític que té bastanta importància, davant del qual el senyor Piqué no fa més que abaixar el cap, que es diu Bush, que en aquests moments polvoritza qualsevol previsió de dèficit zero per una folia carrera armamentista. I és un dels inventors d'aquesta defensa dogmàtica i absurda del que poden ser constrenyiments, només per a determinats sectors de la població, de dèficit zero.

Miri, jo no tinc temps ni necessito lluitar en el Consell Consultiu, però sentia vergonya aliena que vostè es refugiés en un vot particular. Hi han frases –li ho torno a dir, i permeti'm que li ho digui per anys d'experiència– que jo no havia vist mai en un dictamen del Consell Consultiu: «Les comunitats autònomes i les corporacions locals quedaran sotmeses a uns procediments de tutela incompatibles amb l'autonomia que tenen reconeguda.» Més endavant, diu que és inconstitucional «envair l'autonomia financera de la Generalitat, la potestat d'elaborar el pressupost, o la del Parlament d'aprovar-lo.» Això ho diu aquest Dictamen, no pas el que ens ha llegit vostè.

Diu el Consell d'Estat, el Consejo de Estado diu: «Ha de reiterarse que esta falta de concreción de la norma no hace sino dificultar su aplicación, en detrimento del principio de seguridad jurídica.» Això està en el mateix paper que té vostè, suposo, perquè ens ha estat passat pels serveis de la cambra. Diu el Dictamen del Consell d'Estat que «cualquiera de estas medidas debe configurarse de tal modo que deje a las comunidades autónomas el suficiente margen de libertad de decisión». Vostè ha negat tot marge de llibertat de decisió, lògicament, per aquesta voluntat reduccionista del PP.

I acabo, senyor Curto, amb una dedicatòria molt «cariyosa». Jo el torno a felicitar, però no confongui que el felicitem amb el fet que siguem babaus. No en som, de babaus. Vostè ha utilitzat l'argument del que se'n podria dir «cinisme dialèctic»: queixar-se d'articles que van contra el deute local i votar a favor d'aquests articles, no s'hi val. Podria utilitzar molts altres arguments, però aquest no; no s'hi val. Votar al seu dia en favor d'articles que són autèntiques restriccions totals del poder local, ja suficientment «apretat», i ara presumir d'aquests articles per argumentar sobre el recurs, no s'hi val. No siguin –acabo, senyor president– tan contradictoris. Jo no els demano res a canvi, però no ens ho argumentin amb raons que en català se'n diuen «de peu de banc».

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, el senyor Martí Carnicer s'ha escarrassat a intentar convèncer tècnicament... No hi perdi el temps, senyor Carnicer: la qüestió és política –política, purament política. Perquè, és clar, si del que es tracta és d'establir com a norma d'actuació la desconfiança permanent de l'Estat central amb relació a les comunitats autònomes i als ajuntaments, estem vulnerant el mateix –ho repetixo– principi del bloc constituent. Aquesta Llei està pensada des de la desconfiança, des de la deslleialtat al bloc constituent, al que va significar l'esperit de les Corts constituents. I aquesta és la qüestió, una qüestió política; no hi ha temes tècnics aquí: hi ha qüestions polítiques. I quan a algun adolescent que es fa gran se li dona la clau i el duro, que se suposa que això és el pas cap a l'autonomia personal..., aquí estem assistint al contrari: se'ns vol prendre, se'ns pren, de fet, habitualment, el duro, i ara se'ns pren la clau. Aquesta és la qüestió.

Per tant, partits o partit que se situa a vegades a l'òrbita liberal quan és l'hora de fer discursos econòmics, a la pràctica, en la seva concepció d'Estat, en la seva concepció de l'economia, de la macroeconomia, i de la intervenció de l'Estat en aquesta, mostra un tarannà que no té res de liberal, un tarannà autoritari. I aquesta Llei s'ha d'encaixar en aquest tarannà. Perquè un tarannà liberal –posem els Estats Units, que en altres coses no l'agafo pas com a exemple– admet que els estats són prou responsables per administrar les seves competències sense interferències, sense tuteles. I la llibertat, la part que ens toqui de llibertat, significa la part proporcional de responsabilitat. Un concepte liberal vol dir que no es necessiten tuteles d'estats aplicades amb criteris autoritaris.

Perquè, si estiguéssim davant de l'esperit constituent d'un Estat compost, el que està clar és que no ens trobaríem davant d'aquesta Llei. I si ens trobem davant d'aquesta Llei és perquè és l'aplicació d'un programa que, encobert sota la bandera del patriotisme constitucional, el que vol fer és blindar l'erosió que s'està fent i que s'ha fet de la Constitució i l'Estatut. Quan des del Partit Popular s'està dient «defensem la Constitució i l'Estatut», de fet s'està dient que defensen aquests dues lleis bàsiques buidades del contingut bàsic de l'esperit constituent. I aquesta Llei és una de les més importants que avança en aquesta direcció de tergiversació de l'esperit del constituent. Per tant, problema estrictament polític, no tècnic.

I és per això que..., evidentment, les raons que ens omplen en defensa de l'autonomia política són tantes i tantes, avalades també tècnicament pel Consultiu, que l'obvietat per presentar aquest recurs és claríssima.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. També molt breument per dir i clarificar, en tot cas, dos qüestions. Senyor Martí Carnicer i senyor Ribó, vostès ens parlen de la contradicció pel fet que el nostre Grup Parlamentari a Madrid hagués votat a favor de l'article 19 i ara aquí presentéssim el..., en fi, proposéssim presentar el recurs d'inconstitucionalitat. És evident –ho sabem i és evident– que del conjunt dels articles en aquells moments, i fins i tot, en tot cas, lo Dictamen del Consell Consultiu ha clarificat..., però crec que és legítim que, en un moment determinat del procés de discussió d'una llei com aquella, poguéssim en tot cas els diputats del Grup Parlamentari tindre, si no més, una percepció que no coincidís amb la que finalment el Govern i el Grup Parlamentari al Parlament de Catalunya i el mateix Consell Consultiu accepten clarament.

Per aquesta regla de tres també podria dir: home, quan per exemple els grups de l'oposició al Congrés i al Senat plantegen, o en tot cas al Congrés, el debat de retorn i plantegen l'esmena de retorn a la totalitat, també haurien d'acceptar que no tots els articles d'aquestes lleis són inconstitucionals. Per tant, és evident –és evident– que en aquest punt –en aquest punt– és cert que en un parell d'articles hi va haver aquesta posició i nosaltres, el nostre Grup, evidentment, l'entendem i l'acceptem. Molt bé.

Senyor Martí Carnicer, vostè m'ha tornat a recordar el tema de la Moció que vam tenir. Jo li he de recordar que no vam poder consensuar la Moció; li vam presentar, li vam oferir unes esmenes i, bé, vostès no van acceptar aquelles esmenes. Per tant, en tot cas, la voluntat d'arribar a un acord en aquell moment, que avui coincidix, no hi va ser per les dos parts; ni la de vostè amb la proposta, ni la nostra amb l'esmena. Per tant, és un tema que crec que està prou clarificat.

I per últim, senyor Fernández Díaz, li he de dir que m'ha agradat la seua exposició i el seu raonament; li ho dic sincerament. Li he dit al principi que podíem compartir, no solament nosaltres, sinó segurament tots els grups de la cambra, l'objectiu d'estabilitat. L'únic que nosaltres posem en qüestió són dos fets.

El primer: aquest objectiu d'estabilitat es podria aconseguir, i de fet el Govern de la Generalitat ho ha aconseguit ja sense cap llei d'estabilitat. Per tant, és possible anar a aquest objectiu sense una llei d'estabilitat. I, en tot cas, si hi ha una llei d'estabilitat no té per què ser més restrictiva que el que a nivell de la Unió Europea han acordat els diferents estats, perquè allí han negociat i han pactat en igualtat de condicions. Això és el que nosaltres plantegem.

I, per últim, fins a quin punt una llei d'estabilitat és compatible o no, aquesta estabilitat, amb l'autonomia i, per tant, amb la capacitat d'autogovern de les comunitats autònomes i, en tot cas, la capacitat de les mateixes hisendes i administracions locals? Aquesta és una altra discussió. Perquè jo no m'imagino de cap de les maneres –i li ho dic sincerament– que aquest Parlament tingui un debat parlamentari sobre l'aprovació i discussió dels pressupostos i que, després d'haver fet un esforç i un treball segurament ponderat per arribar a un

acord final del nostre pressupost, haguéssem després d'anar a demanar al Consejo de Política Fiscal y Financiera si aquest acord i aquests pressupostos són o no bons per a complir amb els criteris d'estabilitat. Això és el que crec que no es pot acceptar.

Per tant, li he posat alguns dels exemples del perquè nosaltres estem d'acord a tirar endavant aquest recurs d'inconstitucionalitat, tot i que, com li he dit abans, compartim alguns dels aspectes que vostè ha fonamentat en la seua posició de cara, en tot cas, a mantenir el vot en contra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, bé, la veritat és que faltarien probablement molts minuts per donar resposta a totes les referències, totes les crítiques, acusacions, que s'han fet al Grup Parlamentari Popular en la sessió d'avui. I, per tant, jo no entraré a debatre ni les invasions competencials, ni els tancs ni els genocidis que vam escoltar el dia d'ahir, ni la involució autonòmica, perquè, evidentment, és una qüestió de temps, i la veritat, sincerament, senyores i senyors diputats, des del Grup Parlamentari Popular, davant d'aquests qualificatius o aquests referències en el debat polític, nosaltres volem posar el nostre horitzó polític, la nostra actuació parlamentària, en el progrés social de Catalunya i en el nostre creixement econòmic, que probablement és molt més interessant que algunes de les referències que abans esmentava, i segurament molt més productiva.

Tampoc vull reproduir alguns debats que s'han produït ja a les Corts Generals i que hem seguit molt sovint als mitjans de comunicació, al voltant del que representa aquesta Llei d'estabilitat pressupostària. I, precisament perquè estem al Parlament de Catalunya, vull centrar aquests últims minuts, precisament, fent un incís en la defensa de l'autonomia, en la defensa de l'autogovern, amb referència a arguments que no hem escoltat ni al llarg dels últims dies ni molt menys es varen escoltar a Madrid en ocasió del tràmit parlamentari de l'aprovació d'aquesta Llei.

I és que, senyores i senyors diputats, defensar l'autogovern de Catalunya és un objectiu de país, però el que no pot ser és un pretext per electoralitzar la política catalana, no pot ser una excusa per desgastar un govern a Espanya o, el que és pitjor, una ocasió per criticar una formació política concreta. Aquest és un objectiu absolutament legítim, però, evidentment, pel Partit Popular de Catalunya, la nostra defensa de l'autogovern, la forma en què entenem l'autogovern és, precisament, fer realitat també en aquest Parlament de Catalunya una llei que garanteixi aquest autogovern des de l'exercici, amb eficàcia i amb intensitat, de les raons socials i econòmiques que justificaven aquesta Llei d'estabilitat, de fer palès els beneficis socials d'una llei d'aquestes característiques, de no caure Catalunya (*persisteix la re-*

mor de veus), en aquest Parlament de Catalunya, en l'error de sempre...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat, esperi's... Prego silenci!

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. De no caure en l'error –que molt sovint el podem constatar en aquesta cambra– de jugar la contra, de parlar molt d'invasions competencials, molt sovint, de no parlar de quina forma podem començar o podem exercir les nostres competències en l'àmbit propi de Catalunya.

I per això he anunciat que el Partit Popular de Catalunya volem presentar en aquesta cambra una llei catalana d'estabilitat. Tant de bo que s'hi puguin afegir altres formacions polítiques, perquè és molt fàcil criticar una llei d'estabilitat pressupostària, és molt fàcil criticar una llei d'universitats, és molt fàcil criticar una llei d'educació (*remor de veus*), sobretot quan no es té la capacitat, ni els uns ni els altres, de presentar en l'exercici propi de les competències del Govern de la Generalitat de Catalunya una llei d'aquestes característiques i amb aquesta ambició en aquest Parlament de Catalunya.

I per això el Partit Popular de Catalunya no vol jugar a la contra, sinó que vol jugar a favor: a favor de garantir les prestacions socials, a favor de garantir la continuïtat del progrés, a favor de garantir la possibilitat d'exercir amb eficàcia el nostre exercici competencial. I, per això, nosaltres entenem que si alguns de vostès consideren que el problema per garantir els objectius que persegueix la Llei d'estabilitat pressupostària que he esmentat en la meua primera intervenció, si el problema no és l'objectiu, sinó tan sols és l'eina, doncs, presentem també l'eina en aquest Parlament de Catalunya. Si és aquesta la nostra ambició, perquè no la fem realitat les properes setmanes en aquesta cambra? A qui pot molestar ordenar les despeses? A qui pot molestar assumir el compromís de no gastar més del que s'ingressa? A qui pot molestar impulsar polítiques ordenades, racionals i rigoroses de la nostra despesa pública? A qui pot molestar que el Govern de la Generalitat –i que ho puguem garantir entre tots– no estiri mai més el braç que la màniga? (*Remor de veus.*)

I és això el que persegueix la Llei d'estabilitat pressupostària. És aquesta la interpretació que nosaltres fem d'una llei que evidentment vostès han llegit amb altres ulls que no pas els del Partit Popular. Amb aquesta Llei d'estabilitat pressupostària que arrodoneix, precisament, els objectius que s'han aconseguit al llarg dels últims anys amb un govern del Partit Popular i que va ser incapaç d'aconseguir un govern de l'esquerra; és a dir, una llei d'estabilitat que garanteix més ocupació, major protecció social, més inversions i menys impostos.

I aquesta Llei d'estabilitat pressupostària, la que ha impulsat el Govern d'Espanya i la que volem impulsar el Partit Popular de Catalunya en aquesta cambra, és, precisament, la millor garantia de la continuïtat del nostre progrés social i del creixement econòmic de Catalunya.

Tant de bo que vostès s'hi puguin afegir i que facin un discurs a favor de Catalunya i no pas en contra de determinats plantejaments, que, evidentment, fan que molt sovint els debats puguin ser productius per als interessos de partits però que siguin absolutament estèrils per als interessos de futur de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Procedim, per tant, ara, a la votació sobre si el Parlament ha d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 18/2001, de 12 de desembre, general d'estabilitat pressupostària i contra la Llei orgànica 5/2001, de 13 de desembre, complemen-

tària a la Llei general pressupostària. Perquè l'acord sigui vàlid cal la majoria absoluta de vint-i-vuit o més vots. I, atesa l'absoluta coincidència dels articles sobre els quals es pretén d'interposar recurs d'inconstitucionalitat, procedirem a fer-ho amb una única votació.

Per tant, comença la votació.

La proposta ha estat aprovada per majoria absoluta de 119 vots a favor 12 en contra i cap abstenció.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i set minuts.